

Žít z Moci

12 týdenní plán pro zlepšení tvých
nejdůležitějších vztahů

Jim Hohnberger
s Tim & Julie Canuteson

Pacific Press Publishing Association
Nampa, Idaho
Oshawa, Ontario, Canada
www.pacificpress.com

Obsah

Předmluva
Úvodem

Část 1	Život v Moci
Kapitola 1	Baterie nejsou součástí
Kapitola 2	Přechod přes
Kapitola 3	Připojení a Přijímání
Kapitola 4	Méně pokusů, více úspěchů

Část 2	Manželství v Moci
Kapitola 5	Ztracený a nalezený
Kapitola 6	Roznícení ohně
Kapitola 7	Čas houpání
Kapitola 8	Odstraňování trnů

Část 3	Rodina v Moci
Kapitola 9	Nezávislé Atomy
Kapitola 10	Čas být rodinou
Kapitola 11	Rodinná stabilita
Kapitola 12	Rodinné rady
Kapitola 13	Selhání není možnost

Appendix 1 Doporučené knihy
Appendix 2 Time management a Rozvrh

Předmluva

„Coldwater, Michigan? Kde jen na zemi může být Coldwater, v Michigan?“ můžeš se zeptat. Máte pravdu, není to tak docela na konci světa tak jako Polebridge v Montaně, ale i tak, je to malé, skromné městečko na severu a blízko Ohio – Indiana hranic. Ale přesto, toto malé městečko Coldwater je zodpovědné za vznik knihy, kterou právě držíte v ruce.

Když mě Pán povolal do služby, častokrát jsem se divil, odkud toto povolání mluvit k lidem by mělo přijít. Pán ale věděl, co dělal a já jsem dostal vždy více pozvání, než jsem mohl přijmout. Ze své osobní zkušenosti jsem se naučil, že protože jsi zaměstnaný dobrými věcmi, dokonce i těmi, které souvisí se službou druhým, neznamená, že si můžeš dovolit stát se „pre-angažovaný“ bez toho, aniž bys sklídl ty samé špatné odměny, které sklízí workoholici. A přeci, čím více vidím potřeby lidí, tím více toužím po tom, abych je zasáhl s tou dobrou zprávou, že život může být pro ně jiným – počínající dneškem. Každou cestu, kterou přijmu, jsem udiven tím, koho měl Pán ve své mysli pro mě, aby je mohlo toto poselství zasáhnout. I kdybych ale kázal každý víkend ke shromáždění tisíce lidí, mohl bych oslovit padesát dva tisíc ročně. A to není dokonce ani zlomek úměry porodnosti, natož všech těch, kteří jsou již na tomto světě.

Toto jsou myšlenky, které mě trápí, když létáme ze státu do států, z města do města. Moje žena Sally, která sedí vedle mě, vypadá unaveně. Není divu. Odevzdali jsme se práci pro Pána Boha a rozdali sami sebe pro jiné až do svého vyčerpání. Něco se ale musí změnit. Moje zdraví utrpělo, můj zvyk spaní je rozbořen, a s mým věkem se pomalu vytrácí zásoba energie a nadšení. Nestěžuji si. Pokud Pán žádá, abych pokračoval tímto způsobem dál, rád to udělám. Ale je to Pán Bůh, který mi vtiskl potřebu změnit směr, udržet si energii a použít sílu, kterou mi poskytuje k prospěchu. Problém ale je, že nevím jak to udělat. Úpřímě se modlím, aby mi poskytl nějakou vodítko.

Coldwater, Michigan v únoru je hodně studený! Můj domov je v části USA, kterou lidé chápou jako mrazivou lokalitu hned vedle Kanady a Glacier Národního parku, ale zima je tady u nás suchá, sněhově prášková. Ale tato navlhá studená zima od Great Lakes (Velké Jezero) prochází naskrz tebe. Kdokoli pojmenoval toto místo věděl, o čem mluví. Ale lidé, kteří tam žijí ti téměř dají zapomenout na zimu díky jejich srdečnosti a přátelství.

Měli jsme nádherný víkend setkání a těšili jsme se pobytu s našimi starými přáteli Dwiht a Deb, kteří před tím, než jsme odletěli nás pozvali na prohlídku jejich firmy. Provozovali Klub Zdraví s nejmodernějším vybavením. Vše kolem klubu bylo veselá a zářící. Byli tam obrovské galerie obrázků klientu „před a po“ jejich absolvování tohoto programu, kteří proměnili svá těla z měkkých tukových tkání na pevná. Mám tím na mysli, že tito lidé prodělali proměnu z „gaučových bramborových čipsů“ na Pana a Paní Vesmíru. „Jak dlouho trvalo těmto lidem k dosažení těchto výsledků?“ zeptal jsem se.

„Jen dvanáct týdnů“ odpověděli.

„Jen dvanáct týdnů!“ vykřikl jsem. „Byl jsem si jist tím, že to trvalo roky!“ „Je to náš speciální běžný postup, který zahrnuje ne jen cvičení, ale také zdravou stravu,“ vysvětlili mi, tušíc mou pochybnost. „Je to jeden z našich nejlépe prodávaných bodů pro nové klienty. Máme soutěž každých šest měsíců, kdy odměňujeme ty, kteří dokáží největší zlepšení.“

Tyto obrázky bylo těžké popřít a jejich efekt dozníval v mé mysli ještě dlouho po tom, co jsme odjeli. Stále jsem o nich přemýšlel celou dlouhou cestu domů. Pokoušel jsem se obrátit mou mysl zpět ke svému problému jak zasáhnout lidi tou dobrou zprávou, ale zdálo se to nemožné. Tento dvanácti-týdenní plán proměny tvého života se všemi jeho úspěšnými příběhy se neustále promítali před mýma očima. Někakým způsobem jsem vnímal uprostřed mých neuspořádaných myšlenek, že v tomto plánu bylo něco důležitého, ačkoliv jsem to ještě nedokázal vyjádřit jako logickou myšlenku. Věděl jsem, že je v tom musí být něco, co by mohlo pomoci s mým dilematem. Otočil jsem se k Sally a zeptal jsem se, „Chtěla by jsi ještě letět do Coldwater v Michigan za deset let?“

„Ne Jime, nechci,“ odpověděla mi bez váhání.

Byl to přesný odraz mých vlastních pocitů. Miluji práci, ke které mě Pán povolal, ale stále více jsem viděl omezení mého vlastního lidského ohraničení a vážil bych si nových posouzení metod představení poselství, které mi Pán vložil do mého srdce.

Moje první kniha se týkala lekcí, kterými mě Pán vyučoval. V méně než jednom roce oslovila tato kniha více lidí, než jsme v naší službě zkontaktovaly za deset let. Ano, mohl bych napsat další knihu, ale co by to mělo společného s událostmi, které jsem prožil tento víkend v Coldwater? Jaká byla podstata mé služby? Co jsme dělali v osobním poradenském sezení, z čehož měli ostatní užitek? Mohli bychom udělat toto i pro tebe, čtenáře, ve formátu knihy? Najednou všechno toto dávalo smysl! Koncept padl na své místo. Vzrušení a nadšení proudit v mých žilách, když jsme spolu se Sally diskutovaly tuto myšlenku, která teď vypadala křišťálově jasná.

Tak jako klienti v klubu zdraví, lidé se kterými mluvím znají svou potřebu pomoci, ale jsou zdráhaví důvěřovat něčemu, co neviděli fungovat u ostatních. Můžeš jim to mít za zlé? Průměrný Křesťan se trochu liší od těch, kteří jsou bez vyznání. Svět se stal skeptický (pochybovačný) a s dobrým důvodem co se týče nároků na Křesťanství. Co jsem potřeboval bylo přesvědčit je a zbořit zeď podobně jako ta v klubu zdraví. Potřeboval jsem „obrázek“ před a po ze skutečného života lidí, kteří měly, skrze milost Boží, proměněny jejich životy, manželství a rodiny.

Dalším problémem bylo „Kdo?“ O kom bych měl psát, Pane, a kdo by byl na světě ochoten otevřít svůj příběh pro tento typ „zkoumání?“ Vypadalo to jako téměř nemožný úkol, ale začal jsem zpracovávat seznam jednotlivců a rodin, kterých bych se mohl zeptat. Je celá řada lidí, které znám po celá léta. Byl jsem v jejich domovech, díval se jak žijí své Křesťanství ve svých rodinách, a zatím co vím, že nejsou dokonalí, vím, že mají zkušenost s Bohem, živým a plným života. Ti samí milí lidé jsou také velice pokorní a tišší, a všichni by měli velmi dobré důvody nechtít tento typ veřejného odhalení. Co když mi všichni tito lidé řeknou ne?

Řekl jsem o svém nápadu mým spoluautorům a přetlumočil jsem tuto představu do knihy. Moji spolupracovníci pochopili co jsem po nich chtěl, a chopili se sepsání i mnoha dalších odlišných příběhů, stylů, i osobností pozvaných do tohoto rizika. Trošku pochybovali jestli jejich příběhy nevyřadíme. Pak jsem je požádal, aby jako první napsali své příběhy, abychom je mohli poslat všem ostatním jako příklad toho, co chceme dělat.

Vnímal jsem jejich zdráhání. Sdílet se na důvěrné rovině je velice těžké. A udělat to jako první je ještě těžší. Přesto, když se ohlédnu zpátky vidím Boží ruku jak je provázela skrze tuto těžkou zkušenost - poznání nutné k pomoci ostatním skrze ten samý proces. Moje žádost postavila některé rodiny do vřavy, když se jim znovu vyjevily určité staré události. V mnoha rodinách tekly slzy, když byla stará zranění znovu otevřena k popsání, ale všechny rodiny se opětovně objevily uzdraveny a silněji spojenými jeden ke druhému než byly na začátku. Téměř každý, koho jsme se zeptal zda je ochoten se podělit o svou zkušenost souhlasil, a i když ne všechny příběhy byli použity, tato kniha je produktem i těch, jejichž zkušenosti přiloženy nebyly. Každý z vás je povzbuzením mému srdci. Děkuji!

Je na tobě drahý čtenáři rozhodnout jak efektivní jsem ve svém podání jejich příběhů a zkušeností byl. Pokud se rozhodneš žít „zmocněný život“, vytvořit manželství plné moci a zakusit „zmocněnou rodinu“, moje úsilí bude více než zapláceno. Necht' Boží bohaté požehnání padne na tebe při čtení a necht' je to On, a ne tento slabý služebník, který povede tvé nohy po cestě zmocněného života.

Jim Hohnberger
Polebridge, Montana
October 2001

Úvodem

Byl jsi vůbec kdy znechucen svým vlastním chováním? Slyšel jsi někdy kázání kazatele, nebo jsi četl knihu napsanou někým, o kom jsi věděl, že by nikdy nemohl rozumět tvému osobnímu problému? Podíval ses někdy na své spolupracovníky, sousedy, členy sboru, nebo dokonce na kazatele s otázkou: „Jaký je opravdu jejich život za zavřenými dveřmi“? Pokud jsi to udělal, pak nejsi pravděpodobně sám, protože většina znás se díváme kolem sebe a vidíme hodně lidí, kteří si počínají stejně ustrojeně. Nakonec si říkáme, zda nejsme jedinný kteří bojují.

Častokrát by běhen války ve Vietnamu naše vojenské jednotky v bitevním poli by rády četli zprávy, které by byli naplněny takovými zprávami, které by končili závěrem, že všechny ostantní jednotky vyhrávali, a že už jen ta jejich jednotka nebo jejich část země, která zápasí. Nebylo by to povzbuzením v těchto bojích? Ale i kdybys přivedl všechny vojáky, ze všech jednotek dohromady, pak by ti všichni řekli ten samý depresivní příběh, kdy bojovali o to samé území znovu a znovu, se stále narůstajícími ztrátami, zatímco nepřátelé postupovali a získávali na síle a podpoře ze svých řad.

„Armáda“ křesťanů dneška není v lepším stavu. V uplynulých 20 letech jsem mohl mluvit s tisíci křesťany a s mnohými jsem měl rozsáhle duchovní konzultace. Pokud by existoval nějaký „lékař“ - specialista na duchovní zdraví křesťana a provedl průzkum církevního zdraví dnešních sborů, pak každému sboru by měl být vydán certifikát o nejméně částečné nebo plné nezpůsobilosti! To je šok!

Ale úpřímě, není to zas tak velký šok. Stačí jen, kdybys dostal šanci se podívat za scény společenského chování, a podíval ses dovnitř, do osobního života všech lidí, kteří stojí za tebou v obchodě se zeleninou a nebo sdílejí s tebou lavici ve sboru. A tak mi dovol, abych ti představil pár lidí, opravdových lidí, jako jsi ty i já. Budeš mít příležitost seznámit se s nimi osobně v následujících kapitolách. Ale předtím, než půjdu dál, dovol mi pár doplňujících slov o projektu této knihy.

Každá kapitola je založena na předpokladu, že jsi motivován a že tvůj rozvrh je typický uspěchanému pracujícímu člověku – což znamená, že stále někam spěcháš, nestíháš, pracuješ od pondělí do pátku. A proto neděle, první den týdne, je předurčen čtení kapitoly a následující dny mají kratší aktivity, které jsou k tomu naplánovány. Pokud se tě tento stereotyp netýká, čiť se svobodný upravit si tohoto studijního průvodce tak, aby vyhovoval tvému životnímu stylu a osobnosti. Nespěchej! A nejdí rychleji než dokážeš získané informace zařadit do svého života.

Žádná aktivita není plánována na Sobotu. To není chyba, ale raději poznání autora, že po intenzivním týdnu studia a aplikací nových myšlenek a principů budeš potřebovat den, abys mohl „jít stranou ... a odpočinout si chvíličku“ (Marek 6:31). Využij tento čas, pokud je to možné, k odpočinku od životních problémů a zkoušek, nebo, pokud je to potřeba, použij tento den jako „den nastartování“.

Abychom tě nastartovaly, vložili jsme instrukce pro Nedělení aktivity v tomto úvodu. Po zbytek této knihy budou pak přicházet na konci každé kapitoly s ostatními instrukcemi pro dané dny.

Neděle

Modlitební čas: Nezávisle na tvém církevním pozadí, přiblíž se k Bohu, jako by byl přátelský, protože On takový je. Požádej Ho, aby tě vedl, když budeš číst tuto knihu a aby osvobodil tvou mysl ode všech ostatních starostí a záležitostí. Požádej ho aby se přiblížil k tobě, protože On to slíbil, „*Budu ti dávat instrukce a budu tě učit po cestách, kterými bys měl jít. Budu tě doprovázet svými očima*“ (Žalm 32:8). Nade všechno ostatní, přiblíž se k Bohu a požádej Ho, aby se přiblížil k tobě. Zaslíbil ti to u Jakuba 4:8: „*Přiblížte se k Bohu a On se přiblíží k vám.*“

Aktivita: Přečti si 1. kapitolu, „Baterie nejsou součástí.“ Zvýrazni si nebo podtrhni cokoli, co ti připadne pro tebe důležité. Snaž si představit sám sebe do příběhu této kapitoly.

Být součástí jakoby otec, syn, matka, dcera ... Vychutnej si poznávání životních příběhů. Mluvím za každou rodinu, jejichž příběh se před tebou bude otevírat, když říkám, že doufáme, že budeš mít přínos jak nejvíce to jen bude možné ze sdílení těchto osobních zkušeností. A nyní, pojďme do příběhu „Baterie nejsou součástí“.

Kapitola 1.

Baterie nejsou součástí

„Sám ze sebe nemůžu udělat nic“

Cíl Kapitoly

Pochopme, že nejsme schopni se pohnout z naší vlastní slabosti, abychom zakusily život v moci.

Julie byla nádherná mladá dívka. Její tvář zmizela v nadpřirozeném měsíčním světle, tak jakoby na okamžik vyšla z obětí měsíčního oparu. Podívala se na Tima, muže který ji miloval, a jejím jedinným přáním bylo být mu blíže.

Myšlenky krátce prolétly Timovou hlavou, že by to neměli dělat. Oh, neměli jít tak daleko, ale stali se až příliš důvěrnými jeden druhému. Nad to nadevšechno, Julia byla církevním zeměstnancem a pokud by to kdokoli zjistil, byl by to opravdový skandál. Více než to, oba byli Křesťané, kteří opravdově stáli o Boží požehnání v jejich vztahu. Pocity byli ale příliš silné a lákavé a nakonec, kdo by se o tom vlastně dozvěděl? A tak pokračovali v hýčkání těchto pocitů, stejně jako když se na obloze na východě začínají ukazovat první krůčky svítání.

S úsvitem však přišla i vlna hněvu nad tímto vinným párem. Nějakým způsobem, vědomí o tom, co udělat neměli se pro ně stalo malou útěchou. Snažili utišit své trápení. „Proč bychom se nemohli vzít?“ zeptal se Tim. „Do té doby můžeme být kamarádi.“ Vypadalo to daleko lépe než zkončit jejich vztah. A tak se pokoušeli být přáteli „jako by se nic nestalo“. Pokoušeli se o to opravdu úpřímě. Dříve nebo později by ale jeden z nich usiloval o další kompromis a ten druhý by ustoupil. A tak to dopadlo tak, že čím více se tomuto pokušení oddávali, tím více to chtěli.

Vyrůstáme v tom nenávidět sami sebe za to co jsme byly i za to co jsme nebyli. Tim a Julie, byli křesťané bez MOCI ovladnout pokušení. Vyzvedl jsem situaci, která je v dnešním křesťanském světě ojedinělá? Myslím, že ne.

V Anglii jsem potkal jeden mladý pár, kteří byli velmi energetickým křesťanským párem. Byli laickými pracovníky a dávali několikaterý Biblické hodiny každý týden a měli velmi dobrou pověst ve sborech pro svou misijní službu. Pavel a Karolína byli ve svém sboru vůdci misie, ale za zavřenými dveřmi se jen ztěží udžovala tato „fasáda“.

Kdybys je mohl navštívit, pak bys našel po dvou dnech naštosované nádoby pod dřezem. Jenže pokud máš třináct Biblických hodin následujících za sebou, pak to prostě není čas umýt. Pavel a Karolína mi později řekli: „měli jsme jen krátký čas na osobní čas s Bohem nebo osobní studium a i navzdory naší snaze, náš život zůstal zanechán neslučitelný s Biblickou pravdou, kterou jsme se pokoušeli nést dál. Jednoho večera před dalším studiem jsme měli největší hádku v našem manželském životě.“

Byla nám nabídnuta šance odjet do Východní Evropy za účelem naučit lidi dávat

Biblické hodiny. Pavel byl všemi deseti pro, ale já jsem se držela zpátky, přemožena vlastní současnou povinností.

„Řekl jsi jim Ano? No, řekl jsem, že by nás to pravděpodobně zajímalo. Ty po tom dychtíš, abys mohl jet, že jo? Řekl jsem, že se tě musím zeptat, jestli budeš chtít, ale že já jsem tím nadšený. To jsi celý ty. Copak toho nemáme dost na svém vlastním talíři?! A co ti lidé, se kterými jsme už začali studovat? Je to jen na pár týdnů, ti budou v pořádku“.

Bylo toho více, ale dovolil jsem si tento jejich rozhovor zastavit, abych vám mohl říct, že tito dva „misionáři“ právě přijížděli k domu člověka, kterého měli vyučovat! Karolína mi řekla: „hádali jsme se. Nejednala jsem s nim jako Křesťan,“ a Pavel přidal, „jednal jsem s ni s neúctou a bez respektu.“ Vyšli z auta, vešli do dveří, a byli proměněni do animovaných, šťastných Křesťanů.

„Dobry večer, jsi připraven ke studiu Bible o druhém příchodu Ježíše Krista? Chceš být připraven, až se Ježíš vrátí?“

Tim a Karolína měli hezký studijní večer. Vrátili se zpět do auta a znovu zapadli do hádky a hašteření přesně tam, kde skončili! Samozřejmě, lidé, kteří dělají tak důležitou misijní práci jsou křesťané. Nebo by snad také oni mohli být křesťané bez skutečné moci? Moci, která proměňuje jejich životy podle Biblických pravidel života?

A co Marie? Vzdělaná, šťastně vdanná žena za nastávajícího lékaře, žijícího v domě o velikosti 915 m², Maria měla všechno co potřebovala ve svém životě k tomu, aby byla šťastná, nebo si to tak alespoň myslela. Milovala děti a během šesti let porodila čtyři, ale život začal být zápasem na hraně.

„Zápasila jsem o to udržet si klidnou hlavu a neztratit temperament s těmi nejmenšími. Snažila jsem se trpělivě nést křik, hluk a nepořádek v domě, který vypadal nevyhnutelný se čtyřmi dětmi ve věku do šesti let. Až jsem nakonec vybuchla a promluvila velmi tvrdě. Toto jednání se začalo stávat zvykem. Nikdy nezapomenu na ten večer, kdy jsem dostala tvrdou rádnou v pohledu na sebe sama.“

„Bylo to pozdě večer a Edwin šel dát spát naše děti. Ten večer, právě před spaním, byli děti obzvláště aktivní a rozpustilý. Nechala jsem si to líbit až do chvíle, kdy už jsem to nemohla snést ani o minutu déle až jsem na ně nakonec zakřičela, abych si vynutila jejich pozornost. S mizerným pocitem, že jsem znovu vybuchla, jsem na ně pokračovala s křičením, ospravedlňujíc svou ztrátu sebe-kontroly, obviňujíc je z dětského špatného chování vůči mému nařízení. „Je vám úplně jedno, jak mi je?!“ - vybuchla jsem.“

„S velkýma slzama v očích má pěti letá dcera odpověděla – Mě to zajímá. Zkousím se tě potěšit, ale nezávisle na tom, jak moc se snažím, nikdy tě neuspokojím. Nidky tě nebudu schopna uspokojit!“

Byla jsem těmito slovy šokovaná. Úplně to zlomilo moje srdce. Moje zlost se obrátila v zoufalství, když jsem si uvědomila jak strašně jsem zranila mé dítě, které bylo pro mě tak moc drahé. Po té, co jsem je uložila do poselí, lehla jsem si do své a brečela. Byla jsem křesťankou po léta, avšak vůbec nebyl poznat jakýkoli rozdíl od běžného života. Křičela jsem k Pánu Bohu o vysvobození, ale cítila jsem se jakoby byla beznadějná.“

Mariin manžel, Edwin, byl úspěšný. Ve svém ranném věku si zafixoval myšlenku, že se jako rodinný lékař stane ředitelem rezidentního programu, což jej stálo velkou cenu. „S velkými zodpovědnostmi přicházeli i velké osobní výzvy a velké nároky, co se týká mého času vůči mé rodině. Musel jsem čelit mnoha charakterovým slabostem v mé nové pozici, a začal jsem cítit, jak se pomalu odděluji od své ženy a své rodiny. I když jsem byl doma, stále jsem byl s někým na telefonu. Celý svůj život jsem prožil v církvi. Byl jsem sinem misionáře, ale ve věku 39 let jsem si uvědomil, že je můj život v pohybu. Měl jsem to nejlepší ze všeho, krásnou ženu, skvělé děti, a fantastickou práci. Téměř všichni mi potvrzovali jak důležitou a dobrou práci dělám, ale já byl téměř mrtvý uvnitř sám sebe, a žádný – dokonce ani moje žena – nevěděl, jak mizerný jsem doopravdy byl.“

Mizerný křesťan? Bylo by lepší tomu věřit! Protože za posledních 17 let, kdy jsem cestoval světem, tito křesťané nejsou výjimkou, ale spíše pravidlem. Jsou lidé, kteří na venek vypadají dobře. A někdy dokonce ani jejich vlastní rodiny nic nevědí. Ale oni ano. Oni vědí,

že jsou mizerní uvnitř!

Přece však tomu tak nemusí být – nezávisle na tom, jaká je tvoje minulost. Nezávisle na tom v jaké se nacházíš situaci. Jestli jsi svobodný, ženatý, syn nebo dcera. **Život může pro tebe být jiným, počínaje dneškem, touto hodinou!** Ale dříve, než se podíváme na řešení, je potřeba abychom se dlouze zadívali na sebe samotné. Musíme pochopit problém, který se snažíme vyřešit. Takže, pojďte se mnou mým životem, protože nejsme nijak rozdílní, vy a já, kdy každý z nás si prošel zklamáním toho, když zjistil, že „Baterie nejsou součástí“.

Stále si ještě vypomínám na to vzrušení z objevu, když jsem zkoumal vesele zabalený vánoční dárek, a přemýšlel, co by mohlo být uvnitř. Byla to nová baseibolová pálka, kterou jsem si přál? Pár PF Flayer tenisových bot, o kterých jsem věděl, že by mě udělaly nejrychlejším dítětem na bloku?

Moje prsty trhaly papír a rychle objevovaly repliku Jeepu. Přál bych si, abyste mě mohli vidět s tímto Jeepem. Vytáhl jsem jej z krabice, neztrácejte čas etiketou nebo jakýmkoli návodem a aniž bych to věděl, tlačil jsem tento Jeep před sebou. *Vroom! Vroom! Tůt! Tůt!* Dělal jsem u toho veškeré zvuky podobné motoru, brzdě a samozřejmě veškeré imaginární překážky s kalužemi, přes které jsem přejížděl a nebo projížděl se svým 4x4 Jeepem. Jakou radost udělal, mě i mým bratrům a sestrám, když mě pozorovali a občas mě i následovali v mých hrách, tento dárek do našeho malého srdce. Pravděpodobně bych i v tomto způsobu hraní, v úrovni mého dětského věku, ve kterém jsem byl, zůstal i nadále, pokud by nebyl někdo moudřejší a zkušenější než jsem byl já. Řekl, „Synku, přines svoje nové auto sem.“

Byl jsem zaneprázdněn tlačáním svého Jeepu v „džungly“ z tlustého koberce, ale v důvěrném hlasu svého otce jsem rád poslechl a položil svůj Jeep na jeho kolena se vši svou pýchou vlastnictví, jakobych vlastnil opravdový. Vidím to jako do dnes, kdy táta vytáhl zbytek z krabice a ukázal mi dvě věci, které z ní zachránil. Malou kontrolní krabičku s nápisem, který přečetl, „Baterie nejsou součástí.“ Nerozuměl jsem těmto slovům ve vztahu k mému cennému Jeepu, ale můj otec mě přitáhl blíže a nápis mi vysvětlil. Řekl mi, že moje nové auto není jako ty ostatní, se kterými jsem si hrál na Trucky. Tato hračka byla udělána tak, aby jezdila na jiném principu – na nezávislém zdroji elektřiny. Ukázal mi návod a vysvětlil práci kontrolní krabičky. Jaké vzrušení radosti se ve mně probudilo, když můj rozkvétající intelekt pochopil tento koncept. Vyhrkl jsem ze sebe: „Cože, já už nikdy nebudu můj Jeep tlačit před sebou!“

„Správně, chlapče, ty už jej nikdy více nebudeš muse před sebou tlačit.“

Z nějakého důvodu, když jsem dorůstal do dospělosti, jsem si nikdy nesrovnal moji bezbateriovou hračku s životem, který jsem vedl. A když se úpřímě zastavíme a přemýšlíme o tom, zjistíme, že většina z nás jsou právě tak, jako malý Jimmy Hohnberger – tlačící sami sebe kolem dokola životem podobně jako bezbateriový Jeep. Nechci někoho srážet. Mluvím předně sám o sobě a o životě, který jsem vedl.

Byl jsem veden a vychováván k tomu, abych uměl tvrdě pracovat. Pocházím ze stoické Německé rodiny – dobří lidé, úspěšní a tvrdošijní. Když nám rodiči bylo řečeno, abychom něco udělali, pak se od nás očekávalo, že do toho skočíme a pokud bychom to neudělali, tak jsme si brzy přáli, aby tomu bylo naopak. V tom samém postoji jsem přistupoval i k náboženství. Pokud jsem předpokládal, že něco mám udělat, pak jsem to dělal. A když jsem takto jednal, brzy jsem obdržel pověst dobrého dítěte. Jen jeden problém to mělo. Chodil jsem do sboru, navštěvoval jsem vyučování, abych byl mým sborem přijat, ale byl jsem neschopen kontrolovat místa ve svém životě, které mě velmi často dostávali do potíží. Měl jsem úpřímou touhu sloužit Bohu, ale bylo znechucující padat na pusu stále a stále ve stejných překážkách. Žil jsem náboženský život bez moci, která by mi dala moc nad nimi zvítězit. Až jsem nakonec rezignoval na to pokoušet se zvítězit, protože jsem neviděl, že by to pro mě fungovalo.

O pár let později se mnou můj klient otevřel Bibli, kterou jsem považoval za knihu báje a starých příběhů. Najednou mi tato kniha přišla knihou logickou, s řádem, a s odpovědí na otázky které jsem vždycky měl ve vztahu k tomu, jaký život bychome měli vést. Celý svůj život jsem hledal někoho, kdo by mi ukázal jak se stát křesťanem, jak dosáhnout pokoje s

Bohem. Nyní, skrze pochopení nauk jsem měl pocit, že se blížím naplnění mého cíle. Měl jsem stále tu samou silnou vůli, která ve mně byla vycvičena a s touto vůlí jsem se „obul“ naprosto vážně a úpřímě do toho, abych vykonal to co Bible učí. To, čemu jsem ale nerozuměl bylo, že učení, jakkoli může být správné, spojené se silou lidské vůle ve snaze změnit životní styl, není křesťanství. Ne, Bible mluví o této zkušenosti jako o „mající formu zbožnosti, ale moci její zapírající“! (2 Tim 3:5)

Hra na náboženství je útokem na Boha a člověka, a to je přesně to, co jsem dělal. Hrál jsem hru na náboženství. Žil jsem náboženskou přetvářku, jak se tomu občas říká. Vypadal jsem docela dobře na venek, ale s kyselou chutí toho samého charakteru v soukromém životě. Tím, jak jsem jednal s mými dětmi, moji ženou nebo mým psem. **Myslím, že je to v myšlenkách a emocích, které přechovávám a které určují jestli moje náboženské praktiky podporují mé spasení.** Pokud tlačím sám sebe kolem dokola bez opravdové moci, pak náboženství, které praktikuji nemá hodnotu svého jména.

Učedníci měli moc. Byli jen hrstka mužů a přesto obrátili svět vzhůru nohama v méně než jedné generaci. Dnes jsou milióny miliónů těch, kteří se prohlašují za křesťany, a přesto jsme bezmocní. Je opravdu možné, že by jsme nebyli těmi, za které se prohlašujeme? Prosím, buďte sami k sobě úpřímní. Máš svůj temperament (povahu) stále pod kontrolou? A co tvoje pocity a emoce? Udržuješ je ve stálé podřízenosti Pánu Bohu? Nejste nikdy podrážděni svou manželkou, svými dětmi, svým vedoucím v práci, kamarádem, přítelkyní? Jsou tvoje chutě a vášně pod kontrolou tvého intelektu, nebo ony kontrolují tebe? A co tvoje slova? Filtruješ každé slovo skrze své poznání Boha dříve, než je vyslovíš? Šel by jsi do sboru, kdybys věděl, že tvůj život z minulého týdne bude ukázán na videu? To jak jsi doma jednal a mluvil.

Na jednom z mých seminářů během oběda za mnou přišel jeden kazatel, posadil se ke mně a řekl: „Jime, byl jsem podvodník“.

Otočil jsem se na svoji ženu Sally a řekl jsem v úžasu nevěříc: „Co to řekl?“ Řekl, že byl podvodníkem, odpověděla Sally hodně nahlas.

„Šššš, já vím co řekl, jen nemůžu uvěřit, že by to řekl“. Podíval jsem se na tohoto kazatele, byl vedoucím církve, ne jen tohoto sboru, a řekl jsem: „Co tím myslíš, že jsi byl podvodník?“

„No, když jsem ve sboru - no víš, na pódiu – všichni si myslí, že jsem nějaký duchovní velikán. Ale hraji hru. Na venek jsem někdo, ale doma se svou ženou jsem pravý opak“. Tento kazatel by upřímný, přátel. Jsme i my upřímní? Jak by vypadalo video našich životů?

Budík zatřásl mými smysli, když jsem vytáhl své unavené tělo z postele. Bylo šest hodin ráno. Poklekl jsem vedle mé postele a modlil se svou modlitbu typu „krátkého nákupního lístku“. Znáte tyto typy modliteb, které informují Pána Boha o tom, co chcete aby pro vás udělal? Pak jsem se osprchoval, oblékl v jedno z mnohých krásných obleků ze své skříně a sestoupil z pokoje do přízemí. Moje žena již měla připravenou snídani, nějaký toust a sklenici džusu. Po snídani jsem mou ženu Sally a své děti políbil na rozloučnou a vyrazil ze dveří. Zastavil jsem se na poště a krátce po osmé jsem byl již u svého pracovního stolu v práci. Jako vlastník pojišťovací firmy jsem pracoval celý den a naplňoval potřeby svých klientů, a pokud byste pracovaly se mnou, pak byste našli mou kancelář v naprostém pořádku, kde bych s vámi, jako se svými zaměstnanci nebo klienty jednal s křesťanskou zdvořilostí. Odpoledne v pět hodin jsem opouštěl kancelář a věděl jsem, že to byl náročný den. Většina dní v práci vypadala podobně stále více a více – telefonáty, zákazníci, problémy ... - ale mě to nevadilo. Pracoval jsem se všemi těmi „hračkami“ ve světě, které přiváděli úspěch. Přijel jsem domů mrtvý, unavený a akorát tak jenom vegetovat ve svém křesle. Když jsem vstoupil do dveří, moje žena Sally, u které musím přiznat, že je jednou z nejméně konfliktních lidí, které jsem v životě kdy potkal, mi předala zprávu: „Pan Vandenburg volal a sháněl tě“.

„Co chtěl?“ zeptal jsem se. Pan Vandenburg byl jedním z mých klientů. Volání na soukromé číslo od vašeho klienta může znamenat hodně věcí, ale jen málo z nich jsou příjemné.

„Neřekl mi to“ odpověděla Sally.

„Nezeptala ses ho“

„Ne, v tu chvíli mě to nenapadlo“.

„Proč tě to nenapadlo?“ řekl jsem a můj hlas začal být hlasitějším a proměňoval se ve vztek. Ramena Sally jen padly zvolna dolů. Po celém tom dni vyhlížela tu chvíli, kdy se zase uvidíme a teď věděla, že její naděje hezkého večera byly pryč.

„Já nevím ... já prostě nepřemýšlím jako ty ...“ odpověděla mi Sally.

„Není to otázkou času naučit se myslet!“ zakřičel jsem a šel jsem volat klientovi. Nějakým způsobem jsem byl schopen jednat s tímto klientem hezky, zatímco dívka, které jsem slíbil starat se o ni a milovat v dobrém i zlém trpěla moji drsností.

Opusťme teď tuto scénu a podívejme se na moji rodinu, jak se vydáváme na shromáždění do sboru. Byli jsme ve svém sboru vedoucími. Učil jsem v sobotní třídě dospělých a Sally učila mládež. Ani jeden z nás neměl příliš co nabídnout.

„Jime, vrať se domů. Něco jsem zapoměla“.

„Co tím myslíš – něco jsem zapoměla?“ Obrátil jsem auto ale stále přítom „bodala“ do Sally za to, že mě obtěžovala celých pět minut. „Dokážeš si vůbec něco zapamatovat?“

„Jime, jen jsem prostě něco zapoměla“ odpověděla rozumě, ačkoli jsem já byl evidentně mimo rozumné chování.

„Je to jenom o tom, kdy konečně začneš přemýšlet“ rozohnil jsem se zlostně.

„Přála bych si, aby třída sobotní školy mohla vidět své učitele právě nyní!“ odpověděla Sally bodavě zpět. Byla to jen výmluvná forma posměchu, protože dovolila mému vlastnímu svědomí ponížit mě a posmívat se.

Jakmile jsme dorazily do sboru, chovali jsme se k sobě dobře i přesto, že jsme byli na sebe naštvaní a vzteklí. Ale na svých tvářích jsme nasadili úsměvy a vyšli vstříc našim sobotním rozdílným povinnostem a zodpovědnostem, oba dva hrajíc role Jimmyho a Sally Křesťané. Bylo to absurdní a směšné vystavovat lidskou snahu (námahu), která trvala po celý den ve víru činností. Chtěli jsme jiným ukazovat cestu štěstí a pokoje, zatím co jsme tyto vlastnosti postrádali sami u sebe. Pominuli jsme příležitosti úzkého vztahu mezi námi. Naše oči se od sebe odvrátili a my jsme ztratili jeden druhého. Nechali jsme se převálcovat aktivitami, které můžou někdy vyžadovat být více než jen přijatelní společností a mezi sebou navzájem. Po dlouhém dni jsem se vraceli domů, oheň vzteku byl pryč a na jeho místě byla prázdnota, chladná uzavřenost. Ani jeden z nás se neomluvil. Nikdy jsme pak o tomto incidentu nemluvili, a dělali jsme všechno, co jsme se v životě naučili, abychom umlčely zranění a vinu a předstírali, že všechno bylo v pořádku. Všechno ale v pořádku nebylo a někde, hodně hluboko, téměř proti naší vůli, uhlík zklamání doutnal, čekající na příležitost znovuzažehnutí.

Život pokračoval podobným způsobem po celý rok. Naše frustrace denně narůstala, až do nejkritičtějšího dne, kdy jsme měli „Velký Boj“. Byl to ten nejhorší boj za celý náš život. Bylo to slovní „knock down“, přetahování. Boj, který vyděsil naše děti a skončil s mojí ženou zamčenou na verandě našeho 912 m² velkého domu, která prosila abych ji odemkl, zatím co naši synové, v té době 3 a 5 let, naříkali ve strachu pro hněv svého otce.

Sally se prošla po naší příjezdové cestě. Po chvíli jsem se uklidnil a odemkl dveře. Když se Sally vrátila, jen jsme se šokováni na sebe podívali. Neměli jsme ani tušení, že by jeden z nás dokázal jednat tímto způsobem. „Co se s námi stalo?“ zeptal jsem se celý rozpačitý. Sally jen zakývala hlavou. V tu samou chvíli jsem zavolaal do své firmy a vzal jsem si deset dní dovolené. Odjeli jsme na osamělé místo s našim obytným přívěsem, abychom si mohli povídat a zhodnotit naši životní cestu, kterou jsme spolu prošli. Závěr byl, že nejsme skutečnými křesťany, dokonce ani obrácnými, nezávisle na našem vyznání.

Byl jsem úspěšný ze světského pohledu. Pokud jsem měl nějaké pochybnosti, vše co jsem musel udělat bylo podívat se do své šekové knížky. A potom, pokud přeci vydělám dostatek peněz, pak musím být úspěšný, je to tak? Díval jsem se na vnější věci a na veřejné mínění, ale „kyselost“ našich baterií se projevívá doma. A tady jsem hrozně selhal. Toužil jsem po něčem, co by mě zachránilo ode mě samotného. Ani jsem si nebyl jist tím, jak popsat, co vlastně chci, ale toužil jsem po tom samém – po záchraně. Musí být něco více, než co jsem doposud našel.

Když Kristus chodil po této zemi, přišel k fíkovému stromu plného listů podél cesty, po které šel. Hladový, hledajíc větve s ovocem, které mají dorůst dříve než je strom obsypán listím, ale strom byl prázdný. Kristus tento strom proklet: „Nikdo z tebe již nebude jíst ovoce tvého navěky“. Tento fíkový strom tím, že se prokazoval listím, se honosil tvrzením, že je pln ovoce. A ti, kteří se dívali na toto listí si mohli myslet, že je to ovoce plný strom, ale bližší prozkoumání ukáže jeho nedostatek. Většina sborů, pokud ne, většina křesťanů jsou jako tento fíkový strom, který Kristus proklet. Vytvářejí si vnější formu – hrají věřící. Jejich větve jsou pokryty listím předstírání, tradice, formy, obřadů a rituálů, ale postrádají ovoce, které přichází ze spojení s živým Bohem.

Co to znamená být křesťan? Spojujeme se s Kristem tak blízko, že se s Ním stáváme jedno. Stejně jako v lidském manželství, když přijímáme Kristovo jméno, pak se stáváme jedno s Ním. To je přesně to, co to znamená být křesťanem.

„Já jsem ten vinný kmen a vy jste ratolesti. Ten kdo přebývá ve mně a já v něm ponese mnohé ovoce. Neboť beze mne nemůžete učinit vůbec nic“ (Jan 15:5). Ratolest je jedno s vinným keřem. Musí zůstat spojeno, pokud má nést ovoce, ve skutečnosti pro život sám. A jedinný test našeho spojení s Vinným keřem, Kristem, je naše plodnost ovoce. Ježíš řekl: „Proto, podle ovoce jejich je poznáte“ (Mat 7:20). Naše vlastní vůle je nejčastěji křížována v našich domovech - v našich vztazích ke své ženě, svým dětem nebo i skrze některé domácí práce od nejmenších po ty složitější – kdy naše náboženská zkušenost skládající se z vnější formy selže ve své praktičnosti. Chápete? Já jsem se si myslel, že Kristus a já jsme byli jedno. Ale v mém vztahu k Bohu jsem to byl jen „Já“. Já jsem to byl a ne Kristus, kdo měl kontrolu nad mým životem, jednáním, chováním. Byl jsem to stále já, ten malý Jim, stále tlačící sám sebe kolem dokola jako bezbateriová hračka. Bylo to depresivní.

Díky Pánu, že mě nenechal v klidu v této fázi mého života. Pojdme se ještě ale podívat na život mého přítele Jeffa, pro něhož se život zdál být naprosto bezcenný. Dříve než ale začnete přemýšlet o Jeffově neúspěchu, dovoluňte mi říct, že Jeff i jeho žena jsou vysokoškolsky vzdělaní lidé. Jeff a jeho žena mají krásný dům a jejich děti vypadají stejně jako mnohé ostatní děti ze sboru. Nic v jeho vnější formě života stejně jako jeho celé rodiny nenasvědčovalo tomu, že se jejich manželství a rodina rozpadá. Jeff i jeho žena se snažily ze všech sil vytvořit křesťanský domov, ale i přes své obrovské snahy nenašly jedinou známku toužebně očekávané změny, kromě stavu jejich účtu. Dluhy narůstaly rychleji než jejich příjmy až do doby, kdy se nahromadily do více než 280.000Kč celkového zadlužení. Služby navíc, které si brával ve svém zaměstnání, aby mu pomohly splácet tyto narůstající dluhy ublížily rodinné soudružnosti. Nakonec se Jeff se svou ženou začaly hádat až tyto hádky po čase několika týdnů přerostly ve zraňující slovní zápasy doprovázené křikem. Jeff začal nabývat na pocitu odcizení se od své manželky, svých dětí a od Boha. Měli všechny ozdoby křesťanství – církevní služebnosti, Biblická knihkupectví, náboženské kazety s muzikou pro své děti, oni byli ale stále bolestivě nespokojení. *Pokud život je všechno to, co jsem, co prožívám, co mám; pokud náboženství jen tím, čím v mém životě je, pak už dál nechci žít. Už nechci být zraňován.* Pomyslel si Jeff.

A tak, pečlivě nabil svou pistoli ráže devět milimetrů s nejničivějšími náboji, které měl, vložil si pistoli do kapsy a byl připraven odejít na osamocené místo, aby vše ukončil. Nevnímal prosby své ženy, aby neudělal nic unáhleně a požádal ji, aby na chvíli nepouštěla děti ven. Jeff nechtěl, aby jeho děti slyšely ránu z pistole a šli to prozkoumávat.

„Byl jsem v depresi,“ řekl. „Nikdy předtím jsem se v takové depresi nenacházel a ani jsem nic takového nikdy před tím nepoznal, ale nyní jsem do toho spadnul. Nedokázal jsem uvést křesťanství do praxe, ale věděl jsem, že to fungovat musí. Byl jsem neúspěšný jako křesťan, neúspěšný jako manžel, neúspěšný jako otec, neúspěšný finančně, a teď jsem dokonce selhal i v tom zabít sám sebe.“

Brzy po té, Jeff přišel na jednu z mých přednášek. Mluvil jsem s ním a podělil jsem se o koncept, který se vám ukáže v dalších kapitolách. Povzbudil jsem jej, aby tyto principy zařadil do svého praktického života ne jen jako intelektuální souhlas, a doufal jsem a modlil se, že se jeho život obrátí vzhůru nohama v tom dobrém slova smyslu.

Po šesti měsících jsem s Jeffem opět mluvil a pozval jej na své další přednášky. Jeff byl naprosto jiným člověkem! Jeho náboženství se stalo praktickým, a ovlivnilo jeho ženu i jeho děti, ale největší změnu prožil sám Jeff. A jen za pouhého půl roku se jim podařilo zaplatit polovinu svého dluhu. Během půl roku získaly nový postoj k životu a jeden ke druhému. Jeff a jeho rodina mají stále dlouhou cestu před sebou, ale kdybys s nimi mluvil, řekli by ti, jak mnohem lepší a hodnotnější je život pro ně dnes a jak moc se těší na to, že budou věci ve svém životě dělat ještě mnohem lépe.

AKTIVITY PRVNÍHO TÝDNE

Neděle:

Reflexe: Komu ses v charakteru podobal a proč? Jsi ovládán okolnostmi, nebo jinými impulsy, které te obklopují a proto jsi vyslovil nebo udělal to či ono? Jak ses v minulosti pokoušel zvítězit na tímto svým stavem bezmocnosti, kdy víš co je správné a jednal jsi právě naopak? Pomáhali ti tvé metody překonat nedostatky tvého charakteru, tvého jednání? Jsi připraven zkusit něco naprosto jiného, rozdílného?

Pondělí:

Chvilé osobní modlitby: Hledej dnes Boha v praktickém slova smyslu. Požádej Ho, aby tě učinil citlivým na svou bezmocnost v každé situaci života.

Aktivita: rozumově sleduj své reakce na události dnešního dne. Věnuj zvláštní pozornost oblastem, ve které jsi selhal, nebo těm, u kterých by sis přál lepší zvládnutí.

Reflexe: Kde bylo nejtěžší pro tebe být Křesťanem? S kamarády, v práci, ve škole nebo doma?

Úterý:

Chvilé osobní modlitby: Požádej Boha, aby ti pomohl potlačit tvé vlastní „Já“ a pomohl ti získat pravdivé zrcadlo svého skutečného stavu.

Aktivita: Podívej se na problémové oblasti, které jsi identifikoval. Nejtěžším místem svých bojů ve většině případů najdeš ve svém domově. Jsou nějaké činnosti nebo určitá denní doba, které tě neustále vykoledují? Jsou to tvoje děti, manželka, rodiče atd., které tě neustále přivádějí na okraj šílenství?

Reflexe: Když si promítneš sám sebe v průběhu dne, byli tam nějaké věci, které by sis přál, aby se nikdy nestaly? Slova či postoje, které bys rád vzal zpět? Pravděpodobně byly, a to právě v ten den, kdy jsi svědomitě pátral ve svých jednáních. Co nás to učí o naší vlastní bezmocnosti žít křesťanský život?

Středa:

Chvilé osobní modlitby: Požádej Boha o Jeho vhléd do míst, které jsi včera identifikoval.

Aktivita: Naslouchej dnes pečlivě Božímu tichému hlasu, který mluví ve tvých myšlenkách. Budeš překvapen, jak často tě může Pán Bůh volat, aby tě naučil sebe-zapírání ve tvé rodině, doma. Zkus si teď představit, jaký by byl tvůj domov, kdybys odevzdal svou moc svého „Já“ Pánu Bohu, o čez tě žádá. Nenavrhuj ti představit si domov, ve kterém jsou všichni křesťané ve svém jednání a chování, ale kolik vlivu můžeš mít, pokud tvoje chování a jednání bude opravdu křesťanské. Můžeš být opravdu překvapen, stejně jako jsem byl i já, když jsem zjistil, že opravdovým problémem v mé rodině nebyl nikdo jiný, než já sám. Že to nebyli moje děti ani moje žena, ale já.

Reflexe: Našli jste stejně jako já, že zatímco jsem se díval na jiné jako na viníky mých pádů, že ten opravdový problém v mém domově, mé rodině leží v mých vlastních dveřích? V mém „Já“?

Čtvrtek:

Chvilé osobní modlitby: Zatím, co to může být těžké poznat pravdu o sobě ve vlastním domově, může to být zároveň stejně tak těžké s těmi mimo domov. Požádej Boha, abys byl objektivním při hodnocení své role v dnešních aktivitách.

Aktivita: Obrovský podíl našeho dne je stráven v zaměstnání nebo ve škole. Jeden by si myslel, že v těchto strukturovaných nastaveních, musí být snadné být křesťanem. Ale časté rozptýlení a problémy dne nás můžou odvést od závislosti na Bohu. Prozkoumej svůj den. Podívej se, zda si vůbec vzpomeneš v ruchu dnešních aktivit, že je to Bůh, kdo by měl řídit tvůj život, tvoje rozhodování, tvoje jednání.

Reflexe: Našel jsi na svém pracovišti, ve škole, při své zábavě rušivé elementy, které tě odvádějí od soustředění se na svůj duchovní život? Tím není myšleno přestat pracovat, učit se, přestat si hrát. Rušivými elementy jsou takové věci nebo impulsy, které tě vedou k nezávislosti na Bohu (intelektuálně a emotivně). Jak by jsi mohl změnit tyto věci?

Pátek:

Chvilé osobní modlitby: Pro některé může být dnešní téma nejtvrdějším ze všech. Požádej Boha o nové pohledy do tvého vztahu s těmi lidmi, kteří jsou pro tebe zvláštními. Lidé, kterým říkáme přátelé.

Aktivita: Mám rád své přátele a přesto, je velmi snadné nechat se vtáhnout do chování, kterého můžu později litovat, a to kvůli jejich vlivu. Vlivný tlak není jen něco, čeho by se měli obávat děti, ale něco, co ovlivňuje i dospělé. Sleduj dnes, které malé věci tě ovlivňují ke špatnému jednání.

Reflexe: Zažil jsi dnes nějaké vlivy, u kterých jsi rozpoznal, že je v nich těžké být křesťanem? Byl jsi dnes s přáteli, kteří tě pozvedli směrem k nebeskému království, zatím co jiní bránili tvému růstu v milosti, poznání Boha? Jsi slabší s některými přáteli než s jinými?

Sobota:

Chvilé osobní modlitby: Pouvažuj o tom, co jsi se naučil o sobě tento týden. Pokud vidíš problémy a nemáš pro ně řešení, raduj se, protože Bůh řešení pro tebe má. Všichni z nás jsme bezbateriové hračky ... ale můžeme se stát zmocněnými. Můžeme žít zmocněný život, znovu získat manželství plné síly a těšit se z našich rodin či přátelství. Funguje to pro tisíce dalších a bude to fungovat i pro tebe. Volba je na tobě. Můžeš se také těšit ze života plného Boží moci a zázraků skrze modlitbou každodenního používání Biblických principů a nástrojů popsaných v následujících kapitolách. Nečekej, až začne ten druhý.

Kapitola 2.

Přeskoč

„Nebo kteřížkoli Duchem Božím vedeni bývají, ti jsou synové Boží.“

Cíl Kapitoly

Natáhnout se přes propast mezi sobě-orientovaným životem a začít zakoušet Duchem-orientovaný život.

V době, kdy jsem vyrůstal, se televize začínala být populární. A ti z vás, kteří jste kolem mého věku si jistě ještě vzpomenete na ty první TV velké přijímače, těžké, vyplněný s různými vakuovými lampami, a v poměru ke dnešnímu standardu, notoricky nespolehlivé. Servisní potřeby těchto nových domácích spotřebičů udržovala malou armádu TV opravářů.

Jeden z mých přátel měl otce, který miloval sledování televize, ale jednoho dne jeho přijímač přestal fungovat. Okamžitě zavolal opraváře, který, při příjezdu, přistoupil k této televizi a zastrčil šňůru do zásuvky ve zdi. Před tím, než odešel, naučoval jim hezkou sumu za toto privilegium.

V tom pravém slova smyslu potřebujeme ty i já udělat tu samou věc v našem životě. Provozovat náš osobní život z vlastní vůle nefunguje! Rozumově, znát řešení je tak jednoduché jako zastrčit šňůru do elektrického Zdroje-Boha. Ale zatímco můžeme souhlasit s touto myšlenkou potřeby Pána Boha, aby řídil naše životy, představa je podstatně cizí většině lidských bytostí. Dokonce i mezi těmi, kteří tvrdí, že Křesťany jsou, jen málo z nich rozumí v praktické rovině tomu, jak mluvit s Bohem a jak být pod Jeho vedením v jejich myšlenkách a činech celým dnem. Neboť přes příliš, Křesťanství se stalo podobno zářivě novému řetězu motorové pily. Přinesou si ho domů, protože slyšely, že by jim mohlo usnadnit jejich práci. Těší se z pocitu nové práce. A když drží ve svých rukou tuto pilu s novým řetězem, cítí se jako opravdový dřevorubci! Nic méně, doma to ještě tak nevypadá. Vezmou ji ven do lesa ale nehledě na to, jak moc s ní tahají tam a zpět po kmeni stromu, nemají téměř žádný pokrok. Jejich nová pila byla hrozně těžká. Stala se pro ně břemenem se kterým se vláčí kolem dokola a nadřou se sni mnohem více než se starou ruční pilou. Nakonec padnou zpět do svého starého způsobu kácení stromů, protože to bylo prostě jednodušší. Přátelé, oni se nikdy nenaučily nastartovat motor. Nikdy nezakusili motorovou pilu jako *mocný* nástroj. Absurdní přirovnání? Žel, že není. Drtivá většina lidí se pokouší použít Křesťanství jako nástroj k prořezání se životem bez síly, která to může uskutečnit.

Pavel a Karolína, oddaný mladý pár v předcházející kapitole, nakonec získaly toto odhalení skrze myšlenku, která se Pavlovi objevila během údobí modlitební reflexe. Pavlovi připadalo, že on a jeho celá skupina pracovníků evangelia obdělávali pole. A pole to bylo velké, které se natahovalo až za to, co mohlo oko vidět. Pavel a jeho spolupracovníci byli pilní pracovníci obdělávající půdu kávovou lžičkou! Ano, kávovou lžičkou! Ve zraku jeho mysli mohl vidět celý scénář, a vypadalo to, jako když slyší hlas Boha, který jej volá pryč ot této neužitečné námahy „kultivace půdy kávovou lžičkou“ těmito slovy: „Pospěš si Pavle. Ukážu ti, jak řídit traktor.“

Přátelé, toto je cesta, na kterou každého z nás Pán volá v této kapitole. Jsou to chvíle, kdy se učíme řídit traktor, nastartovat naše motorové pily a zastrčit šňůru našich spotřebičů do zásuvky.

Takže, jak to udělat? Kde začít?

Každý doufá, přeje si a opravdově podezřívá, že život, který jsme tak dlouho vedli je jen matný stín toho, jaký by mohl být, nebo vlastně měl být, jakožto právo prvorozence dítěte Božího. Bible nabízí Křesťanům zaslíbení vítězství a vnitřní pokoj a přeci, jen několik z nich tento cíl našli. Důvodem toho je, umíněnost ovládá naše životy, naše rozhodnutí a dokonce i naše emoce. Můžeme tvrdit, že Kristus je Pánem našich životů, ale pravdou je, že zatímco Ho opakovaně žádáme o pomoc, svazujeme Jeho ruce odmítáním vzdát se kontroly nad svým chováním, jednáním atp.

Moderní Křesťané častokrát zjevují své pravé postoje v takových kulturně vyjadřujících činech jako velké nálepky. Populární rčení říká, že „Pán je můj druhý pilot.“ A je to opravdu tak, jak s Ním chceme jednat. Druhý pilot pomáhá kapitánovi, jedná podle rozkazů kapitána, ale není nikdy skutečně zodpovědný. Druhý pilot může se může cvičit v autoritě pouze když mu to velitel umožní. Ty a já běžíme naši vlastní „show“, a dokud se nevzdáme práva řídit náš vlastní život, prohrý nás budou neustále pronásledovat. Takže, pojďme se podívat na to, jak můžeme překročit náš práh sebekontroly do něčeho odlišného po praktické stránce.

Každé ráno, když vstanu, ta první činnost, o kterou se musím postarat ze všeho nejdříve je odevzdat se do přítomné vůle Pána Boha pro svůj život. To znamená, že se rozhodnu odevzdat svou vlastní vůli někomu jinému – Pánu Bohu – aby kontroloval veškeré stránky mého života. Co tím myslím? Myslím tím odevzdat veškeré volby, všechny myšlenky a všechny city pod kontrolu Boha. Pak musím toto odevzdání udržovat skrze vliv Božího Ducha v mé mysli po celý den.

Intelektuálně je toto pro nás velice jednoduché pochopit, ale v opravdovém světě jsou neomezené problémy, které nás od tohoto odvádějí a rozptylují. Satan miluje rozdmýchávání svárů a konfliktů, aby vydráždil náš zájem a upoutal naši mysl. Někdy to vypadá, že jsme absolutně hloupí, protože padneme do té samé pasti znovu a znovu. Zkušenost *překročení* začíná tam, kde dovolíme Bohu, aby nás zachránil od těchto nástrah.

Například, jednou jsem měl opravdového kamaráda. A když se na to podívám zpětně, vzájemně jsme si udělali hodně hrozných věcí. Naprosto jsme se k sobě hodily, až později se můj kamarád obrátil proti mě a začal o mě vyprávět hrozné lži. Brzy se tyto trnité pomluvy rozšířily do široka i daleka. Byl jsem tím velice zraněn a v mém srdci byla tendence cítit zlobu a hořkost nad touto zradou. Bůh, skrze Svého Ducha, mluvil k mé mysli a požádal mě, abych mu tyto pocity odevzдал a dovolil mu se o ně postarat. Je to opravdu těžké odložit tato zranění a dovolit Bohu, aby je převzal, ale zároveň je to jedinná cesta k radosti. Všichni z nás jsme si takové pocity už určitě přechovávali a když nad nimi ve své mysli stále přemýšlíme, stávají se většími a většími, stejně tak jako sněhová koule válená kolem dokola ve sněhu, až dokud se její váha stane neunesitelnou. Jak o moc lépe je vyčistit naši mysl ihned od těchto pocitů ještě před tím, než se stanou břemenem a rozdrtí duši a ducha a zanechá nás zasmušilými, sklíčenými a zahořklými.

Důsledné odevzdání všech takových myšlenek, pocitů, a ano i našich činů zahrnují svobodu v Křesťanském životě. Když jsme okamžitě vše a zcela odevzdali Pánu Bohu, který nás o to požádal, pak jsme plně Jeho. Když setrváváme ochotní, Bůh nám zjeví místa našich životů, které chce, abychom je odevzdali Jemu. A tak dlouho, jak pokračujeme v růstu v milosti a zůstáváme v odevzdání, udržujeme naše příjemné společenství s Bohem. Když nás o něco Bůh požádá a my se rozhodneme říct NE a neodevdáme sebe a tu záležitost Jemu, téměř nepostřehnutelně se odkláníme od vedení Dochem-kontrolovaného života do sebe-kontrolovaného. Jinými slovy, už naše myšlení a jednání neřídí Duch Svatý, ale naše Já (naše dřívější zkušenosti, naše logické závěry atp. – poznámka překladatele).

Příklad je cennější nežli tisíc slov, a tak mi dovol vyobrazit ti scénu dvou dní v životě mého přítele a spoluautora Tima Canutesona.

V Pennsylvanských horách byl Listopad – proměnlivé roční období střídající mírnějších teploty s obdobím studených větrů. Střídavý déšť a sníh společně, jako by počasí bylo zmatené. V Listopadu jsem už v těchto horách byl, a věřte mi, že to není roční období, kdy bych se rozhodl otevřít stěnu svého domu pro nové dveře, ale někdy jsou takové úkoly nevyhnutelné. Slovy Tima:

Dveře mi přišli týdný před tím, ale můj rozvrh mi nedovolil uvolnit se na jediný den až do konce tohoto měsíce. Bylo to v úterý ráno, a já jsem věděl, že se potřebuji nejdříve odevzdat Pánu Bohu pro nastávající boje dne, ale necítil jsem se „neodevdaným“, a naléhavost úkolu přede mnou mě nutily ke spěchu. Takový je život; honí nás dokola, vyžaduje naši pozornost a nutí nás jednat před tím, než si vše promyslíme. Podvolil jsme se požadavkům tohoto dne. Na místo stráveného času potřebného k tomu, abych si byl jist, že jsem byl odevzdán Bohu onoho rána, spěchal jsem v mé osobní pobožnosti a vyběhl jsem ze dveří do obchodu s náradím pro materiál.

S určitostí můžu říct, že jsem nebyl zjevně odbojný vůči Bohu, a přesto, neměl jsem úplný klid. Tichý, neptaný hlas stále naléhající v mé mysli, mě upozorňoval na můj směr – začínáš bez konzultace s Bohem. Nejdříve mě upozornil na to, že jsem zkrátil svou osobní bohoslužbu, ale Já to věděl lépe. Řekl jsem si - „rychlejší začátek udělá rychlejší konec.“ Hluboko uvnitř jsem ale věděl, že jsem se pokoušel projít tímto dnem zkoušek na základě mé Křesťanské zkušenosti předešlého dne. Kromě toho jsem měl hodně věcí k práci a odebrat

nějaký čas z mého limitovaného času a plýtvat s ním (tak se mi to jevilo) na strávení k bohoslužbě by zrovna neodpovídalo mému pracovnímu plánu pro tento den. Bůh se mi pokoušel pomoci; být mi průvodcem celým mým dnem, ale já jsem nebyl ochoten poslouchat.“

Tim je jako mnozí z nás. Až dokud se rázně nepostavíme na Boží stranu, jsme díky našemu sklonu svázáni dát přednost naší umíněnosti. Zatímco jeho první volba dne odmítnout Boží doprovod byla zdánlivě vedlejší, připravila si cestu pro své opakování.

„Moje další rozhodnutí přišlo hned po tom, kdy jsem dokončil měření. Vynechal jsem snídani, abych si ušetřil čas, a tak jsem mohl do prodejny odejít dříve. Když jsem řídil, ten samý malý tichý hlas znovu ke mě mluvil. Jeho poselství bylo pro mne ale nejméně vítaným. „Měl by ses náležitě nasnídat,“ ale znovu jsem jej umlčel. „Beztak nemám rád většinu snídaní, obzvláště vařené vločky,“ a tak nebylo pro mě těžké si v jednom kuse tyto návrhy odůvodňovat!

„Po té, co jsem nakoupil materiál a vrátil se domů, vyjmul jsem staré dveře a narazil na něco, s čím jsem nepočítal. Panty u starých dveří byli dřívě předělány, a tak jsem musel předělat osazení pro nové dveře. Samozřejmě že jsem ale k tomu neměl to správné řezivo pro tuto neplánovanou práci, a tak jsem vyrazil zpět do obchodu s pocitem časového presu díky tomuto novému problému.

„Znovu zpět domů, vysadil jsem staré předělané rámování a přerámoval dveře. V tomto procesu jsem zjistil, že jsem zapoměl koupit ty správné typy hřebíků k tomuto novému projektu. Už po třetí tohoto rána jsem se vracel zpátky do obchodu. Poprvé jsem do obchodu vyrážel v 6:00 ráno. Nyní bylo 11:30 dopoledne a já jsem byl s prací tak daleko, kde jsem měl už být, když jsem vysazoval dveře. Ztratil jsem většinu dopoledne. Nové skleněné běhouny nebyly nejjednodušší věcí, které jsem kdy sestavoval. Zabralo to celou frustrující hodinu sestavit rám, opatrně utěsnit všechny spoje. Teď jsem měl vyrovnat dveře v otvoru a zaklínit rámy do dokonalého úhlu.

„Když jsem usadil rám, zjistil jsem nový problém. Měl jsem dvě vodováhy, jednu malou a jednu velkou. Ta malá pokryla příliš malou mezeru k přesnějšímu vyrovnání přes šest stop dlouhého rozpětí, a ta velká byla příliš velká aby padla do výklenku ve dveřním rámu. Aby hodiny rychle neodbijely vzácný čas, spěchal jsem zpět do obchodu pro středně velkou vodováhu, a to vše s narůstající nervozitou. V obchodě jsem slyšel nějaké opravdu nevítané zprávy. Sníh měl brzy přijít. Teď jsem musel opravdu spěchat. Situace se obracela stále více ke vzteku.

„Rám byl konečně v rovině i do vinklu, a tak jsem se pohnul k instalaci dveří. Tyto také přinesly svůj díl frustrace zahrnující hodně přizpůsobení těsnících pásků a dalších věcí. Moje žena měla připravený oběd, ale já jsem od ní chtěl, aby ona a naše děti jedli beze mne, protože jsem potřeboval mít tuto práci hotovou. Hlas v mých myšlenkách mluvil hlasitě a jasně, varující mě, že se stávám hnán a že jsem byl „mimo kolej“, ale přinejmenším jsem se dostával ke konci své práce. Moje „Já“ rostlo kousek za kousem. Podráždění vládlo a cítil jsem sám v sobě nesnášenlivost vůči své rodině, která mě volala k obědu, zatímco jsem pracoval, navzdory faktu, že to byl můj plán.

„Právě jsem dokončil hlavní instalaci a dotahoval jsem kliky, když mi moje žena položila prostou otázku. „Zlato, proč jsi nesundal ty rámečky na vnitřní straně dveří?“

„Neměl jsem to ještě dokončeno, protože ty nové dveře byly poněkud menší než ty původní, což mi dovoľovalo pracovat bez toho, aby mě to rušilo v práci. Ony by, nicméně, museli být vyměněny s novými, až by práce byla hotova. Julie se mě zeptala na tuto věc dvakrát nebo třikrát, a pokaždé jsem odpověděl vyhybavým, neurčitým způsobem, „Nezatěžuj se tím.“ Problémem bylo, že ona nevěděla, že jsem měl v plánu vyměnit je za nové a že jsem měl obavu je tam dát před dokončením, aby se nezničily. Nyní jsem ale při odpovědi na její opakovanou otázku ztratil sebeovládání. „Dobře. Jestli chceš tyto prkna pryč, tak se koukej na tu ošklivou zeď za tím. Ja to sundám!“ A odtrhnul jsem je od zdi. Julia se mi to pokoušela vysvětlit, a přestože jsem si uvědomil, že to bylo nedorozumění, byl jsem stále frustrovaný a unavený.

„Protože ty nové dveře byly pro vždycky poněkud menší než ty původní, zevnější úprava by nemohla být udělána do starého rámování. Bylo to prostě příliš úzké. Takže jsem jel zpátky do obchodu, abych koupil správné orámování. Toto byla moje pátá cesta během jednoho dne, což je dvacet pět mi tam a zpět! Koupit si co jsem potřeboval bylo jednoduché díky velkému výběru, ale pokladní se na mě začal dívat trochu podivně po všech těch cestách. Rozhodl jsem se použít jinou pokladnu, pokud bych musel přijít ještě jednou.

„Doma jsem zalepil všechny praskliny a spojil úpravy dohromady. Bylo chladno. Slunce už zašlo a vítr foukal od Kanady. Povětrí vlhce štípalo a přinášel nádech sněhu. Nyní jsem se mohl uvolnit. Moje problémy byly v základu vyřešeny. Dva poslední řezy, pár hřebíků a mohl bych být hotov. Dveře by mohli být počasí odolné.

„Tati, je čas pro rodinnou zábavu,“ zavolala na mě Elen z okna pokoje.

„Každý večer jsme strávili společně při nějaké zábavě, čtení, hraní si, a jen tak jsme se těšili z naší rodiny. Nic by to nemělo rušit.“ „OK,“ odpověděl jsem, když jsem zatloukal poslední dva hřebíky. Mohl jsem si udělat čas na svou rodinu i teď, protože ten hlavní pres byl pryč. A potom, byl jsem téměř hotový. Letmě jsem na ní pohlédl do okna, přikývl jsem, a obrátil se zpět k práci, abych zatloukl poslední hřebík. Moje pozornost se ale rozostřila a já se praštil kladivem do palce.

„Svírajíc zraněný palec, tancoval jsem na potemnělém zápraží, což muselo vypadat jako indiánský válečný tanec. Sténání, skučení a naříkání, zavravoral jsem do domu a moje dcera Elen, které jsem před chvílí hezky odpověděl, když mě volala k rodinnému vyhrazenému času řekla, „Jsi v pořádku, tati?“

„Opravdu mě to strašně bolelo. Toto nebylo takovéto obvyklé praštění se do palce, když držíš hřebík a mineš, znáš to. Ne, držel jsem prkno tak, že když jsem trefil palec, nebylo pro něj místo, abych s ním uhnul, žádná cesta jak zmírnit nebo sjemnit úder. Celý můj palec zcela zfialověl a rychle natekl. Nebyla na místě ani otázka, zda jsem si jej zlomil. Mohl jsem cítit, jak se mi kosti pohnuly.

„Je to právě v krizi, kdy projevujeme naše charaktery, a já jsem pěstoval svou umíněnost po celý svůj den. A teď do bylo tady. „Vypadá to, že jsem v pořádku?“ – zařval jsem. „Jakou hloupou dceru jsem dostal, která se mě zeptá takovou pitomou otázkou?“

„Nato řekla moje žena, „Praštil ses do palce?“

„Snažila se být starostlivá, ale já jsem vybuchl jízlivě, „Teda, už chápu, odkud má tak hloupé otázky.“

Zničil jsem si den, dodělal jsem, co jsem potřeboval, ale zabralo by to dny zotavit se ze škod, mého zraněného palce i mých vztahů. A když jsem tam tak seděl s mizernými pocitama, nemohl jsem si nevzpomenout na jiný den, který jsem si zvolil pro jinou práci, který byl úplně jiný.

„Podobně jako den, kdy jsem instaloval dveře, těšil jsem se ze dne volna z mého zaměstnání, až do půlnoci, kdy jsem musel zpět do zaměstnání v nemocnici. Práce okolo domu, kterou jsem odkládal byla v mém plánu. Předpověď počasí byla perfektní. Toho dne jsem vstal časně ráno. Pod dlouhým bojováním s únavou a touhou mého těla vrátit se zpět do postele onoho rána, prožil jsem celý den prací okolo domu. Večer jsem se vbrouzдал potichu domů, kde všichni již spali. Jemné zvuky dýchání přicházely z dětských pokojů. Ulehl jsem, ale později mě něco vzbudilo, když jsem uslyšel jiný slabý zvuk na verandě. Nebyl jsem si jistý tím, co to bylo. Rozsvítil jsem, a uviděl jsem tam tři překvapené noční návštěvníky, jakoby prohledávali celý svět. Podobně jako děti, které byli chyceny s rukama ve skleničce od sušenek. Tři maskované hlavičky zíraly na mě, zatímco co jejich šest nožiček stálo v misce s jídlem, které necháváme venku každou noc pro mývaly. Okamžitě se ale znovu zabořili do jídla, aniž by se mnou nějak nechaly rušit. Každý z nich se i přes protesty svých přátel snažil urvat co nejvíce pro sebe. Na chvíli jsem si užíval jejich šaškovin, ale nebyla to toto jejich handrkování, která mě probudilo.

„Nedokážu vysvětlit, jak mi Bůh může být osobně přítomen, zatímco v ten samý čas může být osobně přítomen i tobě, ale vím, že to tak je. Byl to on, který ke mě volal a čekal, stejně jako tajemný přítel, který mě navštívil. Zná mě tak dobře a rozumí mým slabostem.

Chtěl vlít svou sílu a moc do všech částiček mé bytosti pro můj nastávající den, a vše co ode mě potřeboval byla moje spolupráce.

Vzal jsem si knihu, kterou jsem si četl každé ráno, které vedly mé myšlenky v mé pobožnosti, ale tato kniha zůstal otevřena aniž bych z ní přečetl řádek. Rozmluva a společenství s Bohem bylo vše, po čem jsem toužil. Magický čas „sebezpozorování“ uplynul. Minuty proklouzly pryč jedna po druhé, až jsem si náhle uvědomil, že tyto minuty se obrátily v hodiny. Třetí hodina ráno potichu vklouzla do páté, a nyní jsem musel vzbudit svou ženu.

„Nastávající svítání přivádělo stromy do ostrého kontrastu s ozářeným nebem, když jsem odcházel do ložnice. Jemně jsem svou ženu obejmul, abych ji probudil. Bylo toho tolik, o čem jsem se chtěl s ní podělit, o našich návštěvnících, ale vnímal jsem, že ještě nebyl ten správný čas. U prostřed mé osobní touhy potěšit se její společností vládla vytrvalá myšlenka v rozporu s mým přáním. A v tomto jsem slyšel volání Boha k mému srdci, který mi řekl – „Ona potřebuje čas, aby se probudila. Čas s Bohem, čas, aby připravila sama sebe pro dnešní den.“ Nelíbilo se mi, o co mě Pán žádal, a přeci jsem v tom viděl moudrost a rozhodl se odevzdat svou cestu té Jeho.

Neměl jsem žádné velké pocity vítězství nad poražením mého „Já“, když jsem se vracel zpět do obývacího pokoje. Žil jsem na základě principů, ne na základě pocitů. Mým citům a emocím se samozřejmě toto sebezapření nelíbilo, protože ono je tou pravou překážkou následování Boha.

„V tu chvíli, když jsem se usadil se svou knihou, uslyšel jsem zvuk drobných nožiček dopadajících a zamuchlaně-klouzajících se na své cestě dolů ze schodů na můj klín. Byl ještě vyhrátý a hebký ve svém vlněném pyžamu, které mu maminka ušila, až jsem měl pocit, že hladím vyhráté, chlupaté zvířátko.

„Můj syn byl pro mne vždycky velkou výzvou. Je vzpurný, urálivý, když se jedná o jeho nápravu, a vznětlivý. Na druhé straně je pohotový jít za svým „dobrým“ a velmi snadno dojde ke zklamání, když jeho intelekt chce dokončit věci, kterých fyzicky není schopen. Zkrátka, je mi až příliš podobný, což je děsivé. Když se ale rozhodne odevzdat se Bohu a potažmo svým rodičům, je sladký jak jen dítě může být. Ale když se rozhodne nepodvolit se Bohu a svým rodičům, doslova tě dovede k šílenství!

„Když jsem jej tohoto rána držel ve svém náručí, jeho hlava spokojeně odpočívala na mých ramenou až jsem najednou v mém srdci ucítil zlobu. Moje žena právě vstala, moje osobní pobožnost byla dokončena, věděl jsem, že to byla moje zodpovědnost pomoci mému synovy s jeho osobním časem stráveným s Bohem. Jelikož stále neuměl dovedně číst zanmenalo to, že bych mu měl číst já, což by ale mělo být něco více než jen sdílet se o Biblické příběhy. Měl bych vzít své dítě k Ježíši a ukázat mu na možnost odevzdání se a poslušnosti způsobem, který by se mu ukázal v praktickém příkladě. Často jsem mluvil o tom, že Ježíš je ochoten od nás odebrat pocity, které nechceme – strach, rozčílení a zlobu. Musím představit náboženství jako praktickou část domácnosti, cosi co ovlivňuje maminku i tatínka každý den. Obvykle si sním tuto pobožnost dělá moje žena Julie, a přivádí našeho často-vzpurného syna k Bohu, aby byl jemnější a zbaven charakterových „nečistot.“ S určitostí mohu říct, že jednou z největších předností rodičů je příležitost přinést své děti k Bohu a učit je praktickému Křesťanství. Problémem ale je, že je nemůžeme učit být odevzdání, pokud my sami nejsme.

„Když jsem se za nás modlil na začátku naší pobožnosti a žádal jsem Boha o čisté srdce a ochotného ducha, ale věděl jsem že jsem naprosto duchem mrtvý. Potřeboval jsem být znovu-obnovený odevzdáním se Bohu, a Pán udělal to, co zaslíbil. On naplnil mou potřebu, odejmul ode mě moje pocity zloby, a oba, já i můj syn jsme opustily tyto hezké chvíle společně, opevnění pro nadcházející den.

„Vidíte, hodně se toho přihodilo v našem domě hned v brzkých ranních hodinách, kdy jsem se musel znovu opakovaně rozhodnout zůstat odevzdán Bohu. Než jsem skončil pobožnost se svým synem a on se oblékl a ustlal si postel, bylo téměř sedm hodin. Moje rodina miluje to, čemu děti říkají „Tatínkova snídaně.“ Moje žena není nešikovná v kuchyni, ale s tolika zodpovědnostmi, které ji zabírají její čas, má tendenci dělat jednoduché, ale zdravá

jídla vařených cereálií, toastů a ovoce. Já mám rád více exotická jídla jako wafle, palačinky, pečená jablka a těmto podobné, která jsou skvělá k jídlu, ale zaberou více času s přípravou. A když mám čas, abych udělal snídani, často servírují více složitá jídla. Vidím svou ženu směřovat do koupelny s napuštěnou vanou a vím jistě, že příprava snídaně je „moje.“ Rád vařím, a tak mi to vůbec nevádí. Ba naopak, vidím to jako velkou výhodu, protože si udělám, na co mám chuť.

„Po snídani jsou moje myšlenky nasměřovány k mé práci, ale i když moje žena nic neříká vím, že je zatížena domácí školou a jinými domácíma pracema. Myšlenka okamžitě vyskočila v mé mysli a já jsem věděl, že nepochází ze mě, „Time, převezmi uklid snídaně za svou ženu.“

„Nechtěl jsem to dělat. Nebylo to v mých plánech, ale podřídil jsem se tomu, a Julie rychle odběhla do poschodí připravit se na hodiny školy, před tím, než děti dokončí svoje ranní povinnosti. Obě děti měli začít svou domácí školu před tím, než jsem zamířil do podkrovních pokojů, abych řekl, že jdu pracovat ven. Letmý pohled na stůl jsem zahlédl, že Julie měla svou šekovou knížku venku a třídila účty. Bylo jasné, že je chtěla dnes ráno zaplatit. Rádi to děláme spolu, nebo bych vlastně měl říct - Julie to ráda dělá a já bych to raději dělal s ní, než abych to dělal sám a nebo ji to nechám dělat samotnou než být v „temnotě“ nad tím, co se děje s penězi.

„Byl jsem opravdu připraven odejít za svou práci ven, za projektem, na který jsem se těšil, ale znovu jsem cítil to volání odložit svá přání stranou a pomoci vyrovnat účty. Než jsem dokončil uzavření účtů, Julie byla v malé opravě. Obě děti potřebují instrukce k jejich dalšímu předmětu, ale Julie může učit jen jednoho v ten samý čas. Znovu jsem byl požádán tímto stále tichým hlasem, abych odložil své úkoly stranou a upřednostnil svou rodinu. Sám sebe jsem překvapil, jak učím fonetiku – jeden z mých nejhorsších předmětů. Můžete se tomu smát, když vám spisovatel říká, že jeho nejhorším předmětem je fonetika, ale když jsem měl fonetiku ve škole, byl jsem totálně ztracen, ani jsem dokonce nevěděl, že to má něco společného se zvukem!

„Konečně jsem skončil s učením a vrátil jsem se k našim účtům. Po té, co jsme je s Julií vyřídily, zaplatili je a připravili nějaké balíčky k odeslání, bylo podzví dopoledne. Když jsem opět viděl všechnu tu práci, kterou moje že ještě musí udělat, znovu jsem byl inspirován, abych ji pomohl. Sám jsem dobrovolně připravil odpolední jídlo. Jakmile jsem jej uvařil a sedli jsme si kolem stolu znamenalo to, že je konec domácí školy pro dnešní den a děti byli plně zapojeny do odpoledních prací. Několik balíčků - výsledek naší dopolení práce - bylo připraveno k odeslání, a tak jsem s nimi vyrazil na poštu, abych je odeslal před tím, než zavřou. Když jsem dorazil zpět domů, vrhnul jsem se do našeho rodinného času zábavy, těšící se z mimořádných lidí, se kterými mám to privilegium žít.

„To zvláštní je, že jsem si uvědomil, že celý můj postoj se změnil. Ráno bylo těžké dát ostatní na první místo a své plány na druhé, ale nyní to šlo naprosto hladce. Když byli děti vykoupány, Julie jsme měli pár klidných minut pro sebe. Julie častokrát večer „leští“ moje nohy, ale tohoto večera jsem vzal její nohy do svých rukou. Po té, co děti byli v posteli, uložil jsem Julii. Dostavila se hodinka rozdělení. Julie potřebovala spát a já jsem musel odejít na noční v nemocnici. Nic z toho, co jsem chtěl jsem neudělal. Ale měl jsem pokoj a den v žádném případě nevypadal ztracený. Políbili jsme se s Julií a ona mi řekla s vážností, „Víš, když se odevzdáš Bohu tak jako dnes, nutí mě to také následovat tě.“

„Pohládl jsem ji po vlasech, přikryl jsem ji dekou a při odchodu z pokoje jsem zhasnul světlo. Když jsem sestupoval po schodech do předsíně, přemýšlel jsem o slovech Julie a událostech dne. Neudělal jsem vůbec nic z toho, co jsem si naplánoval na celý den, a přeci, nemůžu se rozpomenout na lepší den nebo lepší pocity v mém životě.

„*Je to volbě*, přemýšlel jsem zatímco můj palec pulzoval. Boží doprovod byl po oba dva dny stejný. To, co ale bylo rozdílné, byla moje odpověď na tento doprovod. Ale proč jsem dnes udělal tak mizerné rozhodnutí, když jsem instaloval nové dveře? Protože jsem nedovolil své vůli být podřízena Boží vůli, protože jsem nedovolil mému „Já“ zemřít a protože jsem neupřednostnil jiné před sebou. Toto je důvod, proč byl můj den tak

promarněný! Nechť mi Bůh od teď i nadále dopřeje moudrost porozumět a vidět tvrdohlavost a umíněnost v pravém světle – jako nepřítele radosti a pokoje v mém životě.“

Vidíte, lidská mysl je jako stránka na internetu. Můžeš svou webovou stránku vystavit na internetu a každý kdo chce ji může navštívit. Každá návštěva tvé stránky se odkazuje kliknutím a ty si můžeš udržovat jejich popularitu počtem kliknutí, které obdržíš. A jak je to s tebou osobně? Kolik „kliknutí“ dostáváš od Boha každý den? Obdržel bys rád výpis a nebo bys to vnímal příliš depresivním uvědomit si všechen ten čas, kdy se Pán Bůh snažil získat tvou pozornost, snažil se „nainstalovat“ životně důležitá data, a ty ses rozhodl ignorovat Jeho poselství? Mluvil jsem s mnohými lidmi podobnými tobě. Jsi zklamán, otráven, pokusy žít život Křesťana. Jsi zmalomyslněný a chceš to vzdát. Ale je tady naděje. Tato naděje je nalezena v proniknutí do zkušenosti zaslíbené v textu Efezským 2:8,9: „Nebo milostí spasení jste skrze víru, a to ne sami z sebe: darť jest to Boží, ne ze skutků, aby se někdo nechlubil.“

Co je Boží milost? Nechci ti dávat teologické vysvětlení. Namísto toho, tady je můj praktický, přízemní komentář. Po téměř dvou dekádách studia a zkušeností jsem přišel k pouze jediné definici Boží milosti. Milost, je Boží nepřetržitá přítomnost po každou minutu každého dne mého života. Boží milost je stále se pokoušející mě získat, s prosbou se mě pokouší přitáhnout k sobě, pozvat mě, protože mě chce zachránit ode mě samého. Právě tady a právě teď mě chce Bůh doprovázet, vést a zmocnit mě tak, aby mě mohl znovuobnovit a spasit. Bůh je se mnou, a chce mi ukázat, jak zbavit a vymotat ze všech mých problémů.

Pojďme si více popovídat o onom „Božím daru“. Jestliže mi někdo dá dar, udělal jsem něco pro to, abych si jej zasloužil? Ne! Je zadarmo! Je můj. Vše co musím udělat je přijmout jej a otevřít. Hraji nějakou roli ve vztahu k tomuto daru? Ano, mám svou roli. Co když si vezmu tento nádherně, lesklým papírem zabalený dar převázaným stuhou, ale nikdy jej neotevřu, nikdy si jej nevezmu sebou domů a nikdy jej nepoužiju? Bude pro mě tento dar přínosem? Samozřejmě, že ne.

Ale je ještě i jiná stránka daru. Otevřel jsi někdy dar od někoho, koho sis opravdu vážil – přítele, rodinného člena, a zeptal se jej se vši úpřímností, „Co je to?“ Myslím, že většina z nás ano, a taky si myslím, že možná právě tady je klíč co se týče Božího daru milosti, který zůstává tak často neotevřen a nedoceněn. Pán poskytuje dar své milosti zdarma, totiž Jeho osobní vedení každému člověku - muži, ženě i dítěti. Ale tím, že jsme svými osobními volbami po léta nechali rozhodovat naše „tvrdohlavé Já“ raději, než se nechali vést Jeho vůlí, opakovaně jsme tím ignorovali Jeho dar, protože jsem jednoduše nedocenili jeho cenu.

Spasení člověka má dvě části. Ta první obsahuje milost, a při praktickém používání těchto principů uvidíme, že milost přichází vždy jako první, vždy předchází cokoli, co dělám, cokoli o čem přemýšlím a cokoli co řeknu. Milost Boží je Jeho úkol v plánu spasení a vždy přichází jako první.

Víra je náš úkol a vždycky přichází jako druhá. Procvičovat víru se děje vždycky v přítomnosti, neodděleně spojeno se skutkem. V 11 kapitole Židům Pavel mluví o lidech, jejichž skutek vycházel z víry. „Vírou Noe ... postavil archu k záchraně své rodiny ... Vírou Abraham ... odešel, aniž by věděl, kam jde ... Vírou Mojžíš ... opustil Egypt, nebojíc se faraonovy zloby“ (verše 7-23). Pavel také mluví o víře Gedeonově, Barakově, Samsonově, Jefteho, Davidově, Samuelově a proroků, kteří skrze víru dobyli království, sjednávali soud a získávali to, co bylo zaslíbeno; kteří zavírali tlamy lvům“ (verše 32,33). Víra je naše odpověď na Boží milost. Víra je volba, kterou dělám, abych dovolil v mém životě přítomné jednající milosti spolupracovat s Bohem, která se projeví v mých skutečích.

Před několika zimami jsem jel autem naší North Fork silnicí a trefil jsem kus ledu. Jel jsem příliš rychle a sjel jsem do sněhové závěje. A i přesto, že jsem měl auto s 4x4, nemohl jsem se dostat ven. Díky Pánu, jiné auto jelo kolem a když zastavilo, zeptal jsem se řidiče, jestli by mě mohl vytáhnout ven. „Mám toto lano,“ řekl jsem mu. „Mohli byste mě odtud vytáhnout ven?“ On souhlasil a během chvíle jsem byl venku. Byl jsem šťastný, ale neřekl jsem „Páni! To je ale lano!“ Ne, řekl jsem mu, „Páni! To je ale auták!“

To lano je jako víra. Samo o sobě nemá žádnou cenu až dokud mě nespojí se zdrojem síli. Totéž platí i Křesťanském životě. Existuje mnoho věcí, které se přestřoují za víru, ale pravá víra je jednoduchá a spojuje nás se Zdrojem moci.

Možná, že víra může být zjednodušena při pohledu na její tři prvky. Mnoho lidí se na víru dívají jako na přesvědčení. Není to špatně, ale není to kompletní. Víra je přesvědčení, ale přesvědčení je jen jedna část víry. Mnozí z nás si myslíme, že máme víru, protože máme určité přesvědčení. Ale přesvědčení z nás Křesťany nedělá. Přesvědčení neznámá, že jsem obrácen, proměněn Kristovou mocí. Neznamená, že budu zacházet se svou ženou správně. Přesvědčení dokonce ani neznamená, že nejsme zlý. „I ďábel věří – je přesvědčen, ale chvěje se.“

Takže vidíš, přesvědčení není úplně samo o sobě. Aby přesvědčení mělo nějakou hodnotu v našem praktickém životě, pak se musíme odevzdat, vydat do Boží milosti, do Jeho vůle a projevit ochotu udělat cokoli, o co tě požádá. Žel, většina z nás nespolupracuje s Bohem na základě přesvědčení (víry) spojené s plným odevzdáním se, ale spíše jsme vedeni našimi vlastními pocity a emocemi a tím se ocitáme v nesnázích.

Shrnuto, vidíme, že přesvědčení poskytuje motivaci pro naše jednání, zatímco odevzdání je intelektuální volba pro Boží vůli. Motivace a odevzdání jsou důležité, ale zatím nám stále ještě chybí klíč, který by učinil tuto skutečnost trvalou, a tímto klíčem je *závislost*. Toto je jediná a rozhodující volba, kterou můžeme udělat - zůstat závislími na Bohu tak, aby Bůh mohl pokračovat v svém díle, které započal v nás a *pro* nás.

Věřím, že je to právě tento bod, ve kterém naprostá většina těch, kteří úpřímě doufají a touží být Křesťanem nachází svou zkušenost jako nedostatečnou. Když jsem poprvé přišli k Bohu, brzy jsme si uvědomili, že nás Bůh chce vést skrze svou milost. A kdo by z nás netoužil po tomto Bohem důvěrném vedení? Ale navzdory našim přáním, zůstali jsme bezmocní vzhledem k jednoduchému faktu, že jsme nerozvíjeli dovednost zůstat závislími na Bohu a dovolili mu pracovat v nás „podle své libé vůle a jak se mu zlíbí.“

Když se někdo několikrát za sebou zraní, pak to vyžaduje rozsáhlou terapii, aby si obnovil schopnosti dokončit základní „aktivity denního života,“ tak jako je umývání, oblékání a jedení. Žádný mistr „terapeut“ nezískal tyto dovednosti bez investice tvrdé práce a času; podobně se nemůžeme naučit aktivity denního Křesťanského života bez podstoupení některých bojů proti dlouho-zavedených zvykům.

Nenechte se ale odradit, když budete nacházet obtíže přejít přes své stávající, sebeřídící zkušenosti k tomu, po čem toužíš. Aktivity v této knize jsou tvoje terapeutické cvičení. Zabere to chvíli času, než se tvůj sluch „přeškolí,“ být citlivým na Boží hlas a ještě delší čas k naučení se být na něm plně závislým. Nezávislost na Bohu je největší kletba v mém a tčm životě, byt' se ji snažíme žít úpřímě. S tímto tělem jsme se narodili a často je to vše, co jsme poznali. Ale jakákoli je naše minulost, nemusíme zůstat v tomto zajetí bezmocnosti ani o minutu déle. S určitostí, budeš mít bezpochyby chvíle, kdy padneš přímo na svou tvář. Nevzdávej se! Bůh slíbil, že Ten, který započal dobré dílo v tobě, jej také dokončí. Takže, jdi ku předu v novotě života, a důvěřuj mu v tom.

Problémem je, že jsme se v tomto světě hřichu naučili dívat na závislost většinou pohrdavým způsobem. Na dospělé děti, které jsou i nadále závislé na svých rodičích je hleděno ošklivostí, pohrdáním. V posledních čtyřiceti letech bylo ženám vtiskáno do myšlení, aby se zbavily myšlenky závislosti. Náctiletí se nemohou dočkat toho, až se zbaví své závislosti. Každý z nás byl veden k tomu, aby získal svou vlastní nezávislost, a během tohoto procesu jsme se stali špatně připraveni k tomu, co by mohlo a mělo být pro nás tím největším odměňujícím vztahem, do které je lidská bytost schopna vztoupit. Závislost není „prosté“ slovo, ve kterém není žádná schopnost být úspěšně nezávislým.

Nově narozené děti jsou nejzávislejšími stvořeními na zemi. Lidské bytosti stráví mnoho ze svých ranných let závislostí na druhých. Možná právě proto po nezávislosti tolik toužíme, až se stáváme neochotnými vzdát se toho, co vnímáme jako svobodu, nezávislost. Závislost na druhých v této pokročilé etapě v naše životě je vnímáno jako urážející, veřejná potupa našeho já, jako urážka našich schopností. V mnoha případech jsme podobni starému

kocourovi, o kterém jsem kdysi slyšel. Tento kocour, nezávislý, tak jako kočky bývají, si vzal do hlavy, že vyšplhá na nejvyšší vrcholek kůlny. A tehdy, když stoupal vzhůru se stala záhada, která je známá pouze jemu. Když byl nahoře, nevěděl jak se dostat zpátky přes střešní převis a uvízl tam. Jeho majitel si jeho počínání všimnul a když zaregistroval jeho problém, postavil k tomuto převisu žebřík, a vylezl na horu, aby jej zachránil. Pojďte teď se mnou prozkoumat tuto situaci.

Tento kocour viděl, jak jeho majitel šplhá po žebříku. Věřil, že jej pániček miluje a že mu jde na pomoc – toto je víra. Natahoval se přímo ke svému majiteli a zcela se odevzdal myšlence, že ho majitel zachrání – tady je odevzdání se. Ale když jej pán uchopil a chtěl s ním sestoupit dolů po žebříku, kocour začal zatínat své dráčky do střechy a držel se vší silou. Vidíte, kocour se chtěl dostat pryč ze své nepříjemné situace, ale přesto všechno tato situace nebyla ještě natolik zlá, aby kontrolu nad ní přenechal svému pánovi. On nebyl ochoten stát se závislým a veškeré vynaložené úsilí ve svůj prospěch bylo neschopno jej zachránit od sebe samého.

Ty a já jsme v problému – uvízlý přesně tak jako tento kocour – ve špatné situaci ze které nemáme sílu se vymanit, zachránit. Bez pěstované závislosti na Bohu, naše víra i odevzdání, a nezáleží na tom, jak moc důležitou součástí naší víry jsou, nás nemohou spasit. Dovolte mi to znázornit z mého života.

Byl 7. Březen 1999. Dokončili jsme sérii přednášek na Havaji a těšili jsme se několika dnům odpočinku a relaxace před odletem do Austrálie. Po konzultacích s lidmi a několikadenních kázáních v jednom zátahu jsem se potřeboval uvolnit. Odjeli jsme na řídce obydlenou pláž, kde jsme si naplánovali surfování. Miluji odpočinek na vodě. Když jste na vrcholku vlny přibližující se pláži, namáte příliš moc o čem přemýšlet a vaše mysl má šanci se uvolnit.

Právě jsem strávil dva týdny kázáním o Duchem vedeném životě, ale sami uvidíte, že kázání pravdy nemusí být zcela to samé, jako žít tuto pravdu v tom samém čase. A tak jsem stál na pláži a sledoval jsem na přicházející vlny v doprovodu sluníčka. Pokud jste někdy surfovaly, pak víte, že ne všechny vlny jsou stejné. Je určitá struktura, rytmus, a když sledujete tyto vlny, všimnete si, že přicházejí na břeh v určitých nastaveních, a tak můžete vysledovat jejich vzor. Tento den, každá třetí nebo čtvrtá vlna byla ta správně velká. A když jsem tam tak stál na té pláži sledujíc tento rytmus, vysledoval jsem je a zavolal na Sally, „Pojď honem zlato! Jdeme na to!“

A jak jsem vyrazil do vody, vstoupila mi na mysl malá myšlenka. *Jime, sundej si hodinky. Mohl bys je ztratit.*

Pche! Neztratím je. Držím pevně na mém lněném pásku. Koupal jsem se takto hodněkrát. Není žádná potřeba je sundávat. A s těmito posledními, tolik známými slovy jsem jsem vyrazil do oceánu.

Ve vodě jsem se snažil přeorientovat ke správnému načasování k velké vlně. Tento dojem o možné ztrátě mých hodinek přišel znovu. *Jime, sundej si své hodinky. Dokonce is s takto připevněným lněným páskem je můžeš ztratit.*

Neexistuje! A už vůbec ne Jimu Hohnbergerovi. Vím to lépe než Bůh, takto podobně jsem přemýšlel. Prosím Boha, aby ke mě mluvil každý den, aby mě vedl, zmocnil mě, abych se nedostal do žádného problému. A pak Jej vůbec neposlouchám! Jsi na tom stejně? Stalo se tit to taky? Vzpomeň si, toto se stalo po dvou víkendech kázání o Bohu a jak poslouchat Jeho Ducha. A přeci, takto jsem jednal. Kázal jsem o tom, učil druhé a neposlechl jsem. Věc, která dělá potíže Jimu Hohnbergerovi je, že problém vždycky přichází jiným způsobem, než bych předpokládala že přijde. Kdyby se to stávalo pokaždé tím samým způsobem, pak bychom se naučili poslouchat, je to tak?

Dosud jsme v tomto příběhu mluvili o milosti – Boží stále přítomnosti, která by mě vedla, učila a zmocnila mě nade mnou samotným tak, abych se nedostal do problému. Bible to popisuje tímto způsobem: „A tvé uši uslyší hlas za tebou řkoucí, Toto je ta cesta, po ní chod“ (Iz 30:21). Když jsem byl v oceánu, Bůh se mi pokoušel něco říct, abych něco pochopil. To je způsob, jak Boží milost pracuje v přítomné chvíli.

Jak je to s tebou? Vzduroješ procesu milosti ve svém životě právě teď? Boží milost je tady vždycky. Bůh je vždycky ochoten pomoci a Jeho milost je vždy dostatečná pro úkoly, které máš před sebou. Ale stejně tak jak mocná milost je, stejně tak je bezmocná bez víry a tím myslím opravdovou víru, ne intelektuální přesvědčení, a dokonce ani ne přesvědčení spojené s odevzdáním. Myslím tím pulsující závislost, která přetváří přesvědčení a odevzdání do mocného Duchem vedeného života.

Bůh se mi pokoušel pomoci skrze dar Jeho milosti. Otevřel jsem jeho dar? Ne, protože největší vada v životě Jima Hohnbergera je, že chci být soběstačným. Miluju, když můžu něco dokázat. Chci dělat svá osobní rozhodnutí, soudit svým vlastním rozumem a řídit svůj vlastní den. Jsem v tom opravdu dobrý – a nebo si to alespoň myslím. A ačkoli se prohlašuji být Křesťanem, rád řídím sám sebe a řečeno jazykem mého srdce - vím více než ví Bůh.

Moje zapomenuté hodinky, dováděli jsme na několika vlnách a užívali si vody. A když jsem se podíval na moře, uviděl jsem obrovskou vlnu, na kterou bych se mohl dostat. Řekl jsem: „Podivej se zlato. Vidíš ji jak přichází?“ A když tyto vlny dorazily, tak to opravdu stálo za to. Dostat se na vrcholek vlny, nemůžeš tam jen tak stát a očekávat, že tě ta vlna vytáhne na vrcholek. Musíš chytit ten správný okamžik takovým způsobem, že až tato vlna přijde, musíš už být v pohybu a pak na můžeš jet celou dobu až ke břehu. Vymrštil jsem svoje ruce před sebe, abych zabral kraulem, a moje hodinky vyletěly z mého zápěstí, a vzdalovaly se mému zraku rázným obloukem pryč do oceánu.

Stihl jsem vlnu, a když jsem na ní plul ke břehu, řekl jsem, „Pane, budu tě vůbec někdy *poslouchat*?“ Nadával jsem si celou cestu ke břehu a když jsem se rozhlídl, viděl jsem, že Sally tuto velkou vlnu nestihla. Byla stále tam, kde jsme byli před tím. Vrátil jsem se, a když jsem k ní dorazil, věděla, že se něco stalo.

„Co se stalo?“ zeptala se mě.

„Chytil jsem sice vlnu, ale ztratil svoje hodinky.“

„No, tak je pojďme najít.“

Laskavě jsem se na ní podíval – moji zlatou, sladkou, nevinnou ženu. Věděl jsem, že nemělo žádnou cenu jít hledat moje hodinky. Když takové vlny dorazí ke břehu, zčeří celé dno. Vypadá to jako v pračce. Není žádná cesta najít cokoli!

Moje žena mi řekla, Pojďme se za to pomodlit.“

Vy víte, že Bůh může najít hodinky, a víte, že když by chtěl, mohl by poslat anděla aby je pro mě našel. Byl jsem logik. Muži k tomu mají sklony. A já jsem věděl, že nebyla žádná šance k tomu, abychom našli moje hodinky. A tak jsem řekl: „dobře, pomodli se.“ Zanalyzoval jsem situaci a věděl jsem, že hodinky byly pryč. Když jsem se podíval na moji ženu, tak doufajíc a úpřímnou, myslel jsem si pro sebe, *Tato žena je cvok!*

Po té, co se pomodlila, začala se pohybovat po dně svýma nohama, a já jsem si myslel, že *si ze mě dělá srandu*. Rozhlédl jsem se kolem sebe, abych se podíval, jestli si někdo další všiml toho, co tato „bláznivá“ žena dělala. Sally se pak na mě podívala, jako by mi chtěla říct, „Nechceš hledat taky?“ Absolutně jsem odmítl udělat ze sebe blázna, abych hledal hodinky na dně oceánu. Řekl jsem, „Pokračuj zlato. Hledej.“ Byl jsem rozpačitý. Nechtěl jsem, aby kdokoli viděl Sally, jak prohledává dno, natož aby viděl mě.

Po chvíli se Sally sáhla dolů a pak mi podávala moje hodinky. Jaké pokárání pro kazatele! Není to něco? Bůh poslal anděla, aby našel moje hodinky a s tímto andělem jsem ženatý!

Nezáleží na tom, jaký máš problém. Bůh říká, „Nikdy tě neopustím, nikdy na tebe nezapomenu. A tak můžeme odvážně říct, Bůh je má pomoc“ (Žid 13:5,6). Bůh má vždycky řešení a nezáleží na tom, jak je situace nemožná. Jeho řešení je milost, a pokud budeš mít víru, tak jako moje žena, najdeš ty hodinky! Pokorně jsem řekl moji ženě, „Zlato, právě jsi mi ukázala, o čem jsem kázal celý týden. Děkuji!“ Vidíte, byla to Sally, která našla ty hodinky. Sally uplatnila víru.

Žijeme životem nepřetržité víry? Ne, nežijeme. Proto je to tak těžké! Pokoušeli jsme se dosáhnout našeho náboženství v moci těla a ignorovali jsme milost. V našich evangelizacích jsme lidem poskytovaly pouze přesvědčení o Bohu a doktrínách. Poznání

Boha a poznání biblické pravdy nevysvobodily Křesťana od Satana. On zná a ví mnohem více o pravdě, než bychom se kdy vůbec my mohli naučit, a věří v Boha, ale neodevzdal se Behu, respektive není na Něm závislý. A tak se vás chci zeptat, Čí náboženství opravdu následujeme? Čí jsme opravdu děti? Jakou zkušeností jsme ovládaní.

Mnozí z nás dychtí, doufají, touží a zoufale se pokouší být Křesťanem, přeci se nám ale nedostává klíče, kterým by odemkly tveře do zkušenosti, po které toužíme. Přátelé, může to být ale jinak. A může to být jinak počínaje dneškem! Pokud budeš zahrneš poznání, které jsi získal v této kapitole, promění to tvůj život. Ano, bude to nepříjemné a možná i trochu děsivý vzdát se kontroly. Nezoufej, pokud nebudeš vždycky důsledně poslouchat a nebo když věci půjdou špatně. Nevyhodíme naše děti, když neposlouchají nebo jsou zapomětliví. Náš nebeský Otec nás miluje tím samým způsobem. On ví, že je to pro nás nové. On ví, jak těžká je to změna a je potěšen našim pokrokem podobně jako jsou pozemští rodiče nad prvním vrávoravými kroky svých dětí, které udělali ve své malé pýše a radosti.

Vím, jsou takoví, kteří by řekli, „Nerozumíš tomu Jime. Kdybys vyšel z mé minulosti a nesl můj batoh, pak bys věděl, že toto pro mě nikdy fungovat nebude.“ Přátelé, nezáleží na tom, jaká je naše minulost nebo z čeho jsme vyšli, nezáleží na tom, jak moc zranění jsme byli, nezáleží na tom, jakou hořkost můžeme cítit, Bůh tomu rozumí a je to On, ne Jim Hohnberger, kdo tě volá, aby sis vyzkoušel Jeho nepřetržité vedení.

Karen rozumí stejně jako kdokoli jiný jaké to je, když je tvoje minulost drsná, kdy životní okolnosti jsou daleko od ideálu. Poslechni si co říká,

„Byla jsem malá holka když jsem byla okradena o panenství, krásu a radost z dětství, na které má každé dítě právo, svým starším příbuzným. Odhalil mi aktivity, které zdaleka přesahovaly můj věk. Bylo to otřesné, když mě nutil dělat věci, o kterých dokonce i moje malá holčička ví, že jsou špatné. Říkal mi věci jako „Tvý rodiče ti stejně nepomůžou. Oni to taky dělají.“ Pokračovalo to roky. Byla jsem strašně zmatená. Toto porušení důvěry, které by dítě mělo mít vůči starším mě zanechalo emocionálně zmítanou a bála jsem se téměř každého kolem sebe. Jediná osoba, se kterou jsem se cítila opravdu dobře byla moje matka.

„Stala jsem se velmi plachou a stranila jsem se. Když jsem chodila do školy, moji učitelé si toho okamžitě všimly, ale nikdy po tom nepátrali dostatečně hluboko, aby našli pravý důvod. Jen usoudili, že potřebuji trochu pomoci s přispůsobením se ve společnosti, a nechali mě osamocenou a bez pozornosti. Zkoušeli mě dát do jiných tříd, najít přátele a ptali se mé matky na další návrhy. Jejich snahy byly bezúčelné. Vše co jsem chtěla bylo, že nestojím o takovouto pozornost. Měla jsem příliš moc špatných zkušeností od jiných dospělých, kteří se o mě „zajímali“. Když jsem se ve škole kolem sebe dívala, viděla jsem, že se žádnému jinému dítěti nedostává tolik dospělácké pozornosti a tak jsem z toho vyvodila, že se mnou musí být něco v nepořádku. Kvůli tomu všemu jsem nikdy neměla ráda školu a také se mi v ní nedařilo dobře.

„Na střední škole jsem se naučila slovně bránit. Byli tam velcí, hrubí kluci, kteří trýznily jiné děti a já jsem byla jednomu z nich jeho pravidelným terčem. Nemluvím tady o škádlení a dětské legraci, i když toho tam bylo také hodně, ale o tlačení dětí do dílny nebo ze zadu postrkování holek ve chvíli, kdy zrovna šily na mašině. Kdy jejich prsty byly nebezpečně blízko jehlám. Bylo to opravdu nebezpečné. Plakala jsem a prosila matku i učitele o pomoc. Ale oni pro můj pláč neměly porozumění. Vypadalo to, jako když se učitelé těchto kluků báli, protože by mohli ignorovat jejich jednání a odešly by pryč. Strašně me to hněvalo. Tyto situace mě nutily, abych se naučila bránit sama. Křičela jsem a proklínala na své trýznitele až dokud nevycouvaly, ale uvnitř jsem brečela pro nespravedlnost těch, kteří nebránily slabé.

„Po střední škole jsem si začala užívat. Vyspěla jsem do „normální“ holky – dostávající se do problémů kvůli přílišnému mluvení atp. Kluci v mých očích už více nebyly tak špatný jako dříve a s některými jsem si vyšla i ven, jen jako kamarádi, a cítila se docela bezpečně. Když jsem byla starší, začala jsem chodit s jedním starším klukem, který vypadal, že bude něžný a hodný. Moji přátele mi o něm začali povídat různé zvěsti, že byl zapojený do

nějakého gangu, ale nebrala jsem jejich varování vážně. Konec konců, chodíval do stejné školy jako já a každé její znal. Vypadal mile a já jsem důvěřovala jeho laskavosti.

„Nevěděla jsem, že mě chce pro členy svého gangu. Noc, kterou jsem tam prožila byla hotovým peklem. Nechci jít do detailů, neboť by to sloužilo jen ke slávě jejich satanským skutkům, ale když se ohlédnu zpátky uvědomuji si, že to byl zázrak Boží, že jsem se vrátila druhý den ráno živá!

„Nikdy jsem o tom svým rodičům neřekla. Bála jsem se zranit svou matku i otce a tak jsem se svěřila s tím co se stalo jen své nejlepší kamarádce. Rozhodli jsme, že to nejlepší pro mě bude dělat, jako by se nikdy nic nestalo. Zkoušela jsem to, ale nebylo to lehké. Slova na sebe ale nenechala dlouho čekat a lidé si začali povídat. Víte jak to chodí. Protože jsem ale mlčela o tom, co se skutečně stalo, fámy se začaly brzy rozšiřovat o tom, jak je lehké mě dostat. Bylo to strašné. Tato noc mě zničila a já jsem se nemohla bránit. Dokonce i moji další zaměstnanci v práci, kterou jsem dělala po škole se to dozvěděli ptali se mě na to. Netrvalo to dlouho a tato fáma ze mě udělala holku s pověstí.

„Zatímco toto všechno šlo dál, začala jsem chodit s Ronem. Skvělý kluk! Prožili jsme nádherné čtyři měsíce před tím, že se tato fáma dostala až k němu a on ztratil vůči mě veškerý respekt. Rozešli jsme se několik měsíců po mé graduaci. Nemohla jsem se bránit proti těmto pomluvám a díky tomu jsem se emocionálně propadala – znovu a znovu. Moje srdce bylo rozbito, a nastoupila jsem cestu „společenského“ pití jako způsob zvládnutí života.

„Stala jsem se velice nezávislou – s přáteli jsem si pronajala dům, těšíc se „vzkvétajícímu“ společenskému životu. Dokázala jsem se o sebe postarat materiálně, ale uvnitř sebe sama jsem byla mrtvá – jako chodící mrtvola.

„Ron se vrátil zpět do mého života, ale já jsem byla zmatená, co se jeho citů vůči mě týkalo. Řekl mi, že na mě moc myslel. Samozřejmě jsem k němu stále cítila jistý vztah, ale Ron bez skrývání flirtoval i s jinými holkami. Byla jsem zmatená smíšenými zprávami, které vysílal. Někde hluboko uvnitř jsem ale toužila být milována až na smrt něžnou osobou, jakou on byl.

„Když mě Ron požádal o ruku, přijala jsem to, navzdory našim problémům. Konečně jsem se cítila někým milována a chtěna! Moji přátele byly spolu se mnou šťastní, někteří žertovali a popichovali takovými věcmi jako, „Neuděláš to. Rozvedeš se během roku. Nezůstaneš věrná.“ Někteří z nich mě litovali, že stratili přítelkyni pro mejdany.

„Začínala jsem dostávat výhrušné telefonáty téměř každý večer. Během mého zasnoubení mi všichni telefonovali, detailně mi popisujíc jak mě zabijí. Vypadalo to, že se těší z těchto telefonátů o svých plánech jak ukončí můj život. Vypadalo to, že tyto strašné telefonáty budou trvat po věčnost, ale ten poslední přišel ráno v den mé svatby.

„Manželství vypadalo úžasně ..... z počátku. Ale když měsíce pominuly, začali jsme se s Ronem oddalovat. Na žádost Rona jsem se vzdala svého starého života i přátel, spolu se svou svobodou a nezávislostí, ale on se nechtěl vzdát svého. Nemohl pochopit, proč jsem měla námitky, když chodil ven se svými kamarády. Potřebovala jsem ho. On byl nyní mým životem, ale já jsem byla jen součástí jeho života. Před našim prvním výročím jsem našla sama sebe v kanceláři člověka, který byl pravděpodobně jeden z nejlepších psychiatrů v Dalasu. Nechám teď o tom mluvit Rona.“

Ron říká,

„Karen přišla domů po své třetí schůzce strašně rozhněvaná a řekla mi, že se nikdy nevrátí zpět! Platil jsem tohoto psychologa a stálo to hodně peněz, aby pomohl mé ženě a mému manželství jen abych zjistil, že chce být „sladkým tatínkem“ mé ženě. Nepomohl jí.; dokonce věci ještě zhoršil.

Karen pokračuje,

„Ron měl pravdu. Šlo to se mnou z kopce. Byla jsem z toho úplně rozložená. Vzala jsem si Bibli, kterou jsme měli a modlila jsem se nad ní s pláčem a „žebřila“ jsem u Boha, aby mě zachránil. Slyšela jsem o Ježíšově záchraně lidí, a chtěla jsem zjistit, jestli to bylo opravdové. Začali jsme navštěvovat evangelickou církev, přestali jsme pít a mysleli jsme si, že jsme se stali Křesťany. Ron přestal chodit ven s kamarádama a moje spokojenost doma i

s Ronem se zlepšila. Lidé ve sboru byli moc milí, ale já jsem nezapadla. Měla jsem jen malý zájem udělat si přátele. Chtěla jsem, aby mým přítelem byl můj muž.

„Začali jsme chodit mezi církvema s nadějí, že najdeme církev, někde, kde se učí Bible. Byla jsem v tu dobu těhotná s naším prvním dítětem a zoufale jsem chtěla církev - domov, ve které by naše dítě vyrůstalo. Do naší pošty jsme dostaly letáček o nějakém setkání, ve kterém slibovali, že budou učit všechno z Bible. Bylo to právě to, po čem jsme tolik toužily. Ukázali nám pravdu, ne teorii. Nikdy jsem nevěděla, že je Bible tak snadno k pochopení. Byli jsme nadšeni a brzy jsme se připojily k této církvi, ale jednu věc nás nenaučili, a to je, jak nechat Boha, aby nás vedl v našem životě.

O dva roky později se narodila naše druhá dcera. Tyto roky byly těmi nešťastnějšími v našem životě. Začali jsme plánovat naše přestěhování na venkov, na pozemek v přírodě, který vlastnili moji rodiče. Ronova práce nás ale donutila přestěhovat se do Marylandu. Maryland! S jistotou můžu říct, že to nebylo místo, kde bych plánovala žít, ale přestěhovali jsme se. Našli jsme konzervativní sbor a začali jsme opravdově přemýšlet o tom, jak nám nám Křesťanství pomohlo v našem životě. V těchto dne jsme se naučili hodně Biblických základních praktických věcí. Například, naučila jsem se oblékat do více ženských způsobů s méně odhalujícím stylem, než jsem obvykle nosila. Stali jsme se aktivními členy sboru a dokonce jsme pomáhali jiným v Biblických studiích. Byla jsem zapálená pro svou rodinu a své děti. Poprvé v životě jsme začínali být opravdově poutáni s Bohem a jeden s druhým. Byli jsme úpřímní a snažili se opravdově žít Křesťanský život, ale zatímco se nám dařilo přetvořit náš vnější život, toužila jsem po pomoci, která by zvítězila moc emocí v mém životě! O ano, náš život byl mnohem lepší než byl před tím, ale zatím jsme ještě stále nenašli to, co jsme tolik hledali.

„Přeci však, Pán Bůh pracoval i v průběhu tohoto temného času, kdy jsem poprvé v životě pochopila co znamená slovo „Já“. „Já“, ta část mě, která byla podrážděná, otrávená, zklamaná i hněvající se na svého manžela bylo kořenem všech mých problémů. „Já“ byla ta část mě, které s odhodlaností vykonávalo všechny věci podle mě, mým způsobem, řídilo můj život a ovládalo všechna moje rozhodnutí. Sloužila jsem svému „Já“ po celý svůj život. Neznala jsem nic jiného, dokonce ani to, že existovala jiná možnost až do doby, kdy jsem mluvila a dostal nějaké nahrávky od muže jménem Jim Hohnberger.

„Věci, které mi řekl mě zmátly, a přesto mě to vybudilo k přemýšlení, že by možná věci mohli jít jinak. Jim mi dal naději, že by můj manžel mohl být mužem, kterého potřebuji. Ještě více důležitější, dostala jsem nový a rozdílný pohled na sebe a to, kde leží moje problémy. Pocity a emoce mě kontrolovaly po celý můj život, ale v mém srdci se zrodila naděje, že tomu tak nemusí být. Moje „Já“ už nade mnou nemusí déle vládnout.

„Toto objevení, že moje „Já“ bylo mým nejhorším nepřítelem otevřelo zcela nové pole dotazů a zkoumání. Začala jsem naslouchat Božímu, stále tichému hlasu k mému svědomí a poprvé v mém životě jsem pochopila, že nemusím reagovat těm samým starým cestám mého života. Je to tak úžasný! Dovolte mi se s vámi podělit o dvě zkušenosti.

„Byla jsem ve městě po nějakých pochůzkách se svými dvěma dospívajícími dcerami před tím, než jsme odjeli na cestu z našeho státu. Dokončili jsme naše první zastavení, a všichni tři jsme byly nadšené z našeho nadcházejícího výletu – když naše auto nechtělo nastartovat. Pršelo, vlastně lilo a já jsem byla zaparkovaná rovnoběžně na rušné ulici s malým očekáváním, že by byl někdo ochoten zastavit vedle mě a riskovat nehodu v takovém deštivém počasí jen aby nastartoval naše auto.

„Volala jsem Ronovi do práce, ale on právě odešel. Zkusila jsem přítele, ale ten nebyl doma. Nakonec jsem našla odtahovou službu, kteří mi řekli, že by přijeli za poplatek 25 dolarů. Byla jsem v hrozném pokušení přemýšlet hodně špatně o svém manželovi. Vždyť mi právě řekl, že auto funguje bezvadně. V tu chvíli Pán Bůh rychle promluvil k mému srdci, připomínajíc mi, že mám hodně věcí, za které bych měla být vděčná. Přišlo to jako denní světlo, byli jsme v bezpečí a v suchý v autě a měla jsem sebou mobilní telefon. *Ano Pane, děkuji ti za Tvé požehnání*, modlila jsem se. Muž z odtahové služby přijel a nastartoval naše auto. „Všechno by mělo být v pořádku,“ ujišťoval mě. „Baterie je dobrá.“

„S vděčným srdcem jsem se rozjela k bance. Nešťastně jsem se ale vrátila ke svému starému zvyku vypnutí auta, mezitím co transakce platby byla dokončena, a po té, co jsem přijala své peníze a otočila klíčkem zapalování, byla jsem uvítána tichem. „Ale ne, proč jsem vypnula motor? Holky, obávám se, že obchod už bude zavřený.“ Jakmile jsem vyslovila tato negativní slova, Pán opět promluvil k mému srdci a pobídnul mě, abych k holkám použila promluvil slova, která by byla povzbuzující. Řekla jsem úředníkovi banky (odbavování zákazníků z auta, podobně jako McDonalds) svůj problém, a ona mi řekla, že požádají příjíždějící zákazníci, jestli by nás mohli nastartovat startovací kabely. Zatím co jsme čekali na někoho, kdo by nám pomohl, vylovily jsme naše startovací kabely – což není zrovna jednoduchý úkol s autem plně naložený na dovolenou!

„Mezitím se mi honily tyto podobné myšlenky“ *Proč ještě není Ron doma? Potřebuji vědět co mám dělat s tímto autem. Měla bych jej vzít k mechanikovi? Určitě teď nemám k němu důvěru. Proč nikdy nemá Ron pro mě spolehlivé auto?*

„Pán Bůh mě požádal, abych mu odevzdala tyto myšlenky sebe-lítosti a přemýšlela o svém manželovi hezky. Vpoměla jsem si, jak mi před léty nechal své zcela nové auto a sám si vzal naše porouchané, abychom ušetřili peníze. Bylo to sebeobětování! Jsem opravdu vděčná za to, že Ron není ten typ, který by šel do dluhu, aby koupil drahé auto.

„Někdo zastavil vedle mě, aby mi pomohl a během chvilky motor opět naskočil. Na cestě domů jsme ještě stihly obchod, který jsme hledali a nakoupily, co jsme potřebovali a tentokrát bez vypnutí motoru. Nakonec jsem se dovolala Ronovi a on souhlasil, že se setkáme na benzínové punpě, kde okamžitě vyhledal problém a zpravil jej! Když jsem se s Ronem na punpě setkala, měla jsem vůči němu ve svém srdci radost na místo zloby a výčitek. Opravdu jsem ho ráda viděla a pozdravila jsem se s ním s objetím a polibkem. Roni byl tak milý. Vyjádřil lítost a sympatii nad tím, co jsem prožila. Byla jsem tak vděčná, že jsem nechala Pána, aby přesměroval moje myšlenky. V minulosti bych se sním setkala s chladným, odsuzujícím duchem. Teď, díky odevzdání se Bohu jsme měli radostné srdce jeden pro druhého.

„Jindy měl Rony jít k doktorovi, aby mu vytáhl drobnou železnou třísku z oka. Nechtěla jsem jít. Poslední dny pro mě nepříjemné. Měli jsme nějaké neshody. Náš vztah byl trošku kamenitý a moje emoce byly rozbourené. Nechtěla jsem odpustit a zapomenout. Přesto jsem se modlila, aby mi Pán vložil odpuštění do mého srdce a vrátil elán do mého života. Maminky, vy víte, jak některé týdny mohou vypadat. Cesta k doktorovi byly tento týden nekonečné. Jeden starší člověk, o kterého se starám spadl a skončil v sádře. A jako přídavek, v ten samý den jsem vzala svoji dceru k ortopedovi, a tak ta poslední věc, kterou bych chtěla udělat bylo čekat u dalšího doktora. Pak ale přišlo to známe pobízení od Pána, *Karen, chci abys jela s Ronem k doktorovi.*

„Bojovala jsem s tím jet s Ronem k doktorovi. Nechtěla jsem to udělat, ale logicky jsem si zdůvodnila, že mohlo být něco špatně s Ronovým okem. Možná, že měl nějaké poškození a to může být důvod, proč Pán chce, abych jela s Ronem.

„U doktora bylo přeplněno. Holky našli místo k sezení a Ron si vzal svazek papírů od sestřičky k vyplnění a posadil se na rozkládací židli – jedinou volnou židli v místnosti. Stála jsem nad ním a dívala se jak vyplňuje papíry. Chvilí na to odešel jedni manželé a nabídlo se malé roztomilé židličky, jako dělané pro nás k sezení. „Pojď, jsou tam pro nás židle,“ řekla jsem mu.

„Ron jen zatřásl hlavou a pokračoval ve svém vyplňování. Odešla jsem a posadila se. *Určitě brzy přijde, pomyslela jsem si. On nejde, Pane. Ron je můj manžel. Měl by sedět se mnou. Znovu jsem mu navrhovala ať si jde sednout ke mě, ale on jen znovu zatřásl hlavou. Odmítnutí! Co je se mnou špatně? Oblékla jsem si šaty, které se mu nejvíce líbí. Pane, Ty chceš, abych jej milovala a jen se podívej, jak se ke mě chová!*

„Karen, přestaň očekávat, že si tvůj manžel půjde sednout vedle tebe. Mám tvého manžela rád. Nevíš o čem přemýšlí a Já nechci, abys o něm nepřemýšlela tímto způsobem, že tě odmítá.“

„Sedla jsem si potichu s pokojem ve svém srdci. Ani jsem se dokonce nepodívala, zda a pokud vůbec si Ron půjde sednout vedle mě. O pár minut později si ke mě přisedl. Potřeboval pomoci s některými otázkami a já jsem mu ráda pomohla s odpověďmi. Byl to moc hezký pocit mít jej vedle sebe.

„V přijímací místnosti, kde jsem byla s Ronem byla moje pozornost obrácena na sestřičku, když jsem náhle pohledem přelétla muže, kterého miluji a pomyslela jsem si, *Páni! To je Roni. Cítím se mladě, Pane. Můžu si udělat nějakou legraci?*

„Ano Karen, chci vzít tebe i Rona do hlubší Křesťanské zkušenosti. Jen potřebuji, aby jsi se mnou spolupracovala.

„Zachytila jsem Ronův třpyt v jeho očích a škádlila jsem jej plácáním několika tichými slovy za zády sestřičky. Sestřička odešla. Teď jsem opravdu mohla mít zábavu. Stoupla jsem si a začala předvádět doktora. Potichu jsme se oba smály, zatím co doktorka vstoupila do místnosti. Byla jsem celá v rozpacích, když mě viděla hrát moji scénku! Cítila jsem se neobratně při podávání ruky a ona se na mě usmála.

„Když jsem přijala a zrcadlila Boží prozřetelnost a Jeho plány pro náš dnešní den, uvědomila jsem si, jak šťastná jsem byla, když jsem Boha poslechla. Začala jsem svůj den s pocitem odcizení se od Rona, ale po návštěvě u doktora, kdy Ron zamířil do své práce, rozloučila jsem si s ním s pocitem tak osvěžujícím, posilněným. Bylo to, jako by jsme právě strávili víkend v lázních. A takto vypadá můj nový život. Den za dnem. Učím se být čím dál tím více nedůvěřivá svému „Já“, být více a více ochotna odevzdat své pocity a milovat svého muže, své děti a svůj život.“

Karenina zkušenost dětství je světlou vyjímkou, se kterou se setkávám ve svém „běžném životě“ a dost možná, že i ve tvém. Přeci však všichni z nás se s ní můžeme ztotožnit. Proč? Protože, nezávisle na tom, jaká je naše historie, pokud byla lepší, nebo – Bůh nedopustí, horší, máme stejný podíl na shodných utrpeních. Nikdo nežil tak hýčká, že by nikdy nebyl špatně pochopen, zraněn nebo zneužit ke špatným věcem. Zklamání a bolest jsou stejné pro všechny a díky našim osobním zkušenostem se dokážeme vcítit do utrpení druhých. Hřích poškodil větší či menší mírou každého z nás a podobně jako oběti epidemie, někteří mohou mít více vyslovených příznaků. Ale všichni musíme mít lék, jinka na tuto nemoc zemřeme. Pravděpodobnost, že ty nebo já máme boje, které jsou společensky více přijatelné než u některých jiných nezlehčuje vážnost našeho stavu.

Dnešní Křesťané často touží po pravém spojení s Bohem, tak jako tomu bylo v Boblických dobách. Lidé často lamentují, „Věci byly tehdy lehčí, když Pán Bůh mluvil k lidem a řekl jim co mají dělat.“ Víte přátelé, tento typ důvěrného svazku s Bojem je dostupný všem. On je ochoten s tebou mluvit stejně tak jako mluvil s Davidem nebo Pavlemi. Nepřetržitá komunikace mezi Bohem a člověkem je srdcem spásná milost a živá víra. Toto je zkušenost evangelia, která nás spasí. Není to naše učení nebo naše poznání, ale neustálé společenství mezi duší a Bohem. Je to překročení přes propast, která nás odděluje a přejítí z „Já-řízeného“ života do nového a lepšího, Duchem vedeného způsobu žití. Je to pouze v uvědomění si naší bezmocnosti a ve vykročení vírou ke spolupráci v síle nebes, kde vyrveme sami sebe z otroctví hříchu a soběstřednosti, které nás tak dlouho drželi v zajetí.

Jednou jsem slyšel příběh o člověku, který mě překročit řeku prostřednictvím provazu uvázaného na větvi nad hlavou. V této situaci bylo pro něj nutné, aby se rozběhl, chytil pevně provazu a nechal se chvíli nést přes řeku na druhou stranu, kde by se provazu pustil a bezpečně dopadl na suchou zem.

Tento člověk v tomto příběhu se dobře rozběhl skvěle se přehoupl na druhou stranu řeky, ale nepustil se provazu. Když se s ním provaz zhoupnul zpět na místo, ze kterého se tak dobře odrazil, tento člověk se jej ani na tomto místě nepustil a jako na kyvadle se houpal tam a zpět, zatímco volal na své přátele, „Nemyslím si, že to zvládnu!“ Ve skutečnosti by ani nemohl, protože visel na laně nad řekou a tam by býval zůstal, držící se vši silou, až dokud by mu nedošli síly a nespadl by do řeky.

Většina Křesťanů jsou zrovna tak jako tento člověk. Vyběhnou a opouští svůj starý život, ale nejsou nikdy ochotni se jej plně pustit a skočit do nového života; proto se nacházejí

v horším stavu, než byly na začátku. Stále tam někde visí a každou chvíli bojují boj, který musí nevyhnutelně prohrát. Nedovol, aby se to stalo i tobě. Přeskoč do novoty života. Čeká na tebe na druhém břehu, abys jej zakusil. Jediná otázka, která zůstává je „Jsi ochoten se pustit?“

AKTIVITY PRVNÍHO TÝDNE

Neděle:

Chvilé osobní modlitby: Pokračuj v hledání Boha jako přítele. Přemýšlej o něm jako o blízkém průvodci, který je na tvé straně, milujícímu průvodci dychtivému ukázat ti cestu, podporujícího přítele vždy připraveného vzpružit tvého ducha, když jsi znechucený nebo zstrašený. Pokud začneš vidět Boha v tomto způsobu, pak Jej zhlédneš pohledem v podobě, v jaké skutečně je.

Aktivita: Čti kapitulu „Přeskoč“

Reflexe: Po přečtení zkušeností příběhů o tom, jak ostatní „Přeskočili“, přemýšlej o své vlastní touze vstoupit do této zkušenosti. Pokud se rozhodneš jít kupředu, pak by mělo být tvým cílem začít zakoušet Duchem-vedený život v malých krůčcích a stavět do výšek a hloubek k pokračující a nepřetržité závislosti na Bohu. Nezapomeň, že proces změny je postupný a stanovení nerealistických cílů v krátkém čase vede ke znechucení a odrazuje. Je lepší podpořit malé změny než se pokoušet vytvořit radikální změny, které se zhroutí ve zklamání.

Pondělí:

Chvilé osobní modlitby: Požádej Boha, aby tě učinil citlivým na všechny Jeho instrukce. Pozoroval jsem lidi s mobilním telefonem, a všiml jsem si, jak jsou velmi pozorni a podvědomě stále naslouchají, jestli nezvoní. Tvůj úkol, počínaje dneškem, je přeskolit sám sebe k naslouchání stále ještě jemnému Božímu hlasu. Požádej Boha, aby tě učinil citlivým, aby i ten nejjemnější šepot Ježíše zachytil tvou pozornost. Pak požádej Boha, aby ti dal ducha ochotného jednat dle Jeho instrukcí.

Aktivita: Dnešek je vzrušující! Konečně se pohneme od teoretického chápání k praktickému provedení. Žít Duchem vedený život vyžaduje mysl ochotnou naslouchat Božímu hlasu, a zatím co to zní jednoduše, většina z nás jsme se vycvyčily k ignorování Ducha, který nás pobízí a proto máme problém zůstat soustředění. Použij jakékoli hodiny, které mají alarm a nastav tento alarm na každou hodinu ke zvonění. Toto upozornění ti pomůže přivést zpět k vnímavému přístupu. Můžeš být překvapen, stejně jako jsem byl i já, jak rychle jsem dokázal ztratit soustředění a stal jsem se pohlcen svými aktivitami, a zapoměl na veškeré vedení Bohem skrze můj den. Zkus to po několik hodin.

Reflexe: Jak se ti dařilo? Vnímal jsi nějaké dojmy ve své mysli? Nebuď překvapen, pokud si nejsi jist. Nejsi ještě dobře seznámen s hlasem Ducha Svatého. Časem Jej rozpoznáš stejně jako hlas svého blízkého přítele.

Úterý:

Chvilé osobní modlitby: Pokračuj v prosbě pro zvláštní citlivost ve slyšení Boha, který k tobě mluví.

Aktivita: Zvol si aktivity, které děláš opakovaně po celý den. Pokud pracuješ v kanceláři, pak to může být odpovídání na telefon. Tesař si může zvolit používání svého kladiva. Zaměstnaná maminka si může zvolit každou výměnu plenky. Nenamáhej se příliš s těmito volbami. Jen si vyber cokoli, co ti Duch přivede na mysl, když zrovna čteš tyto řádky a použij tyto aktivity jako volání k modlitbě a závislosti. Na chvíli se zastav s každou touto aktivitou a požádej Boha, aby řídil tvé myšlenky. Pokud to budeš dělat, najdeš sám sebe, jak začínáš uvádět do praxe typ závislosti, kterou Pán Bůh chce včlenit do ve všech tvých aktivit po celý tvůj den.

Reflexe: Shledal jsi používání aktivit jako užitečnou připomínku nebo jen jako určitou formu? Peroč? Co si myslíš, že by ti mohlo pomoci nezapomenout? Naplánuj si zkusit svůj

nápad na příště.

Středa:

Chvilé osobní modlitby: Požádej Boha, aby ti ukázal ten speciální vztah, na který chce, aby ses dnes soustředil. Může to být ke tvé ženě, dětem, kamarádům nebo rodičům.

Aktivita: Dnešní soustředění je dovolit nové citlivosti, kterou jsi cvičil, aby měla praktický vliv k těm, které miluješ. Hledej Boží vedení, kdykoli ti přijdou na mysl, ale obzvláště, když jsi s nimi. Učiň maximální námahu ve filtrování svých slov skrze Boha před tím, než k nim promluvíš. Buď obzvláště citlivým k jejich potřebám. Možná, že tam bude něco malého, co budeš moci udělat, abys ulehčil jejich břemenu.

Reflexe: Všiml sis rozdíl v tom, jak rozdílně jsi k nim přistupoval? Všimli si toho i oni?

Čtvrtek:

Chvilé osobní modlitby: Požádej dnes Boha, aby ti ukázal to mimořádné místo, se kterým bojuješ. Například, může to být strava. Požádej Jež, aby ti ukázal svou moc ve tvé slabosti.

Aktivita: Po modlitební chvíli si naplánuj únikovou cestu pro případ boje v této oblasti. Což znamená rozhodnutí se, jak budeš jednat s tímto specifickým pokušením před tím, než přijde. Jestli je tvým problémem popojídání, možná se rozhodneš vypít velkou sklenici vody pokaždé, když pocítíš toto naléhání a takto nahradíš svůj špatný zvyk tím dobrým.

Reflexe: Bylo pozměněno tvoje jednání díky udržované závislosti na Bohu, co se týče místa tvého boje?

Pátek:

Chvilé osobní modlitby: Přemýšlej o svých úspěších a pádech tohoto týdne. Požádej Boha, aby ti dal pochopení pro každou situaci tak, abys ji mohl příště vylepšit.

Aktivita: Znovu si na nmodlitbě vykresli ty situace, které ti napomáhali ve tvém chození s Bohem, stejně jako i ty situace, které byli pro tebe pravým opakem. Tvoje dnešní činnost bude se pokusit jak nejvíce to jen bude možné umístit sám sebe do toho nejlepšího prostředí ke tvému růstu.

Reflexe: Začal jsi proces „Přeskočení?“ Nebuď zmalomyslněn, jestli to vypadá neohrabaně. Na místo toho pokračuj experimentovat s Bohem. Očekává tě nádherná zkušenost, pokud půjdeš ku předu. Nechť tvoje zkušenost roste a prohlubuje se do radosti být připojen k Bohu a obdržet Jeho vedení.

Sobota:

Reflexe: Jako vždy, tento den je k znovu-nabití tvých duchovních baterií a zabezpečení si oněch zisků, které jsi udělal ve svém chození s Bohem. Pokud jsi nestihl některé aktivity tohoto týdne, možná je můžeš dovršit dnes, a prožít tento den nasloucháním Bohu, a to nejen ve tvé tiché ranní pobožnosti, ale pokus se slyšet Jeho hlas i během rušných částí tohoto dne. Nechť ti Bůh žehná!

Kapitola 3.

Připojení a Přijímání

„Zůstaňtež ve mně, a já v vás. Jakož ratolest nemůže nésti ovoce sama od sebe, nezůstala-li by při kmenu, takž ani vy, leč zůstanete ve mně.

Cíl Kapitoly

Cílem této kapitoly je převzetí experimentálního spojení, které jsme se snažili upevnit v předchozích kapitolách a vytvoříme jej reálným a pulsujícím spojením s Bohem. A právě tak, jako ratolest musím být spojena s vinným keřem, stejně tak musíme udržovat živoucí spojení s Kristem, abychom mohli být k němu připojeni a obdrželi od něj moudrost a sílu pro tento den.

Živý, Duchem vedený život vyžaduje, abychom opustili náš způsob života nad kterým jsme měli až doposud kontrolu. Vyžaduje to, že vrhneme naši závislost na vedení Boží milosti v každé situaci života a přilneme ke Kristu bez ohledu na to jak obtížné, nepochopitelné nebo matoucí okolnosti mohou vypadat naši lidské moudrosti. Když jsme jednou přeskočili a zakusili milost a spolupracovali s ní, tou největší zkouškou a obtížností Křesťanského života nás přesouvá k udržování této zkušenosti na důsledné a stále pokračujícím základě.

Nový Křesťan a jeho rodina jsou hodně podobní mým synům a mě, když jsme se rozhodli zahájit novou činnost. Řekl jsem jim, „Dobře, kluci, protože vás zajímá horolezectví, naučím vás slaňovat. Jen je tady jeden problém. Nevím o slaňování absolutně nic, ale naučíme se to.

Ve svém životě jsem byl zapojen do mnoha sportovních dobrodružství, ale opravdové horolezectví v nich nikdy nebylo. A tak jsme si pořídili ty nejlepší knihy, které jsme mohli mít a začali studovat až do chvíle, kdy jsme důkladně porozuměli teorii provedení každého jednotlivého manévru. Pak jsme nakoupili tu nejlepší výstroj, kterou jsme si mohli dovolit. Mluvili jsme o slaňování, až by sis mohl z tohoto rozhovoru myslet, že moji kluci byli horolezci světové třídy. Konečně, ten velký den přišel, kdy jsme zamířili ke skalám, abychom si vyzkoušeli naše znalosti v reálném životě.

Moc jsem toho o horolezectví nevěděl a přál bych si, kdybyste mohli vidět můj jistící systém; byl jsem příliš opatrný. Konečně jsem si zajistil lana natolik, že i já jsem mohl věřit tomu, že jsou dostatečně pevná. Pak jsem nabídnul Matimu, že může jít první. Šel skvěle až k okraji, pohlédl dolů a rozhodl se, že dá šanci jít první svému bratrovi Ondrovi. Ondra váhavě a kroutící se nastoupil a pohlédl přes hranu. Řekl, „Já nejdu! Jdi první, tati.“

„Jo!“ Mat souhlasil. „Jdi první.“

A tak jsem se přiblížil ke hraně převisu a podíval se dolů. Všimli jste si už někdy, že to vypadá dvakrát tak větší z vrchu dolů než když se na to díváte ze spoda? A tak jsem si vzal svoji připravenou výbavu ke slaňování převisu skály a vyrazil. Kdyby jen byl jakýkoli způsob nechat vás podívat se na ono horolezecké lano. Jsem si jist tím, že otisk tohoto lana je stále ještě na mých prstech vidět. Nikdy před tím jsem tak silně nedržel cokoli jiného v mém životě, jako právě toto lano. Přešel jsem hranu převisu a užíval jsem si sestup dolů. Po mém zpátečním výstupu se rozhodli jít i moji kluci a moje žena. Učili jsme se toho dne slaňovat, ale myslíte si, že moji kluci lezli přes ten sráz dolů, aniž bych šel první?

Samozřejmě že ne, a to je to, co většina Křesťanských otců a matek dělají. Řekneme jim kudy by měli jít. Studujeme s nimi a dbáme na to, aby rozuměli principům. Ale nejdeme přes převis. Nevedeme je a nejdeme první na té cestě, a pak se díváme, proč se nechtějí stát

Křesťany. Ba co horšího, děti vidí maminku a tatínka zmítat se skrze život bez záchranného lana.

Co byste řekli na to, kdyby jste měli slaňovat skálu bez lana? Řeknete, že je to absurdní, že? Dobře, přesto milióny takto žijí každý den. Tito nejsou „světšší“ pochopíte, ale dobří Křesťanští lidé jako ty a já, kteří navštěvují sbor, věří Bibli, a milují své sousedy. Právě tak jako moji chlapci, učí se závislosti na Bohu a mluví tak, jako by vstoupili do takových činů každý den. Ale v realitě, můžou o tom jen mluvit a hrát hru, protože mají málo, nebo jen žádné zkušenosti, aby to mohli doložit. Proč? Protože přehoupnout se přes hranu znamená, že „Já“ a soběstačnost musí zemřít. Veškerá naše závislost musí být umístěna na něčem jiném. Dokud nebudeš ochoten vložit veškerou svou váhu na lano, nemůže nikdy udělat více než se jen dívat, hrát a mluvit jako horolezec.

Vidíš? Pravý Křesťan je více než pouhé mluvení, více než intelektuální poznání; je to pravdivé a živé spojení s Bohem. Tento typ pravého Křesťanství je ojedinělý, dalece ojedinělý, než si můžeš myslet a proto se cítím být poctěn představit vám rodinu Wattersových. Před dlouhým časem, dokonce ještě i před tím kdy bychom vůbec tušili, že budeme společně budovat instituci, Pán Bůh přivedl tuto jedinečnou rodinu do kontaktu s námi. Co je oddělilo stranou od ostatních byl jejich závazek následovat Boha. Tento závazek nebyl posazen uvnitř obecných limitů. Spíše to bylo úpřímné a svobodné odevzdání sebe sama Bohu, bez ohledu na to, co to bude stát. Nakonec se stali našimi partnery v naší službě, ale pro mě osobně jsou mnohem více než jen společníky ve věci Boha. Neustále mě inspirovali a svým životem vyzývali po léta, když hledali stále hlubší vztah s Bohem. Proto jsem byl opravdově rozradostněn, když souhlasili s tím, že se rozdělí o některé ze svých zkušeností spolu s vámi. Pojd'me se teď připojit k Tomovi, když bude pracovat na nějakých domácích pracích.

„Zrovna jsem dokončil malou domácí opravu a v ruce jsem držel šroubovák. Mým dalším úkolem bylo umýt naše auto a tak jsem šroubovák zasunul do mé zadní kapsy, rukojetí směrem dolů, a vyšel jsem pro auto. Mým zvykem bylo přivést auto co nejdříve k hadici a vzít si čisticí prostředky a jiné potřeby. Nicméně, když jsem šel pro auto, vstoupil do mých myšlenek tiché naléhání.

„Tome, dej nejdříve svůj šroubovák pryč z kapsy.

„Víte, já vždycky učím své děti uklidit věci předtím, než začnu jinou práci, ale náklonností mého srdce bylo udělat si to po svém. A pak, jaký rozdíl to bude, když nejdříve převezu auto a pak uklidím šroubovák? No, možná velký.

„Pamatuji si jinou situaci, když jsem byl připraven zbalit se na výlet a Pán Bůh vtiskl myšlenku do mé mysli, abych se ujistil jestli jsem mám klobouk. *Samozřejmě, že si přinesu svůj klobouk*, argumentoval jsem sám sobě, a nechal tuto myšlenku stranou. Stačilo pouze přijet na stezku, abych si uvědomil, že můj klobouk byl stále doma – hodiny vzdálen! Pro většinu lidí to nemusí být potíže, ale pro mě je to jiný příběh. Řekněme, že když tvé vlasy začínají řídnout podobně jako moje, pak již více nemáš ten samý počet ochrany, jaký by jsi měl mít, a tak jsem se vrátil z tohoto výletu se spálenou hlavou. Tato zkušenost, jakkoli nepříjemná, mi připravila půdu k tomu, abych věnoval více pozornosti instrukcím, které jsem právě obdržel.

„Dobře, Pane, odložím nejdříve svůj šroubovák pryč, řekl jsem. Uložil jsem jej zpět na své místo a uvědomil jsem si, že spousta věcí, které jsem potřeboval k mytí auta, auto šampón, kyblík, byly hned vedle náradí. A tak jsem je posbíral a šel k auto. Odevzdal jsem kontrolu nad svými pocity a myšlenkami Bohu a našel jsem, že to nebylo tak nepříjemné, jak chtělo mé „tělo“, abych tomu věřil. Otvírajíc dveře řidiče, naskočil jsem do auta a v okamžiku jsem si uvědomil, co se mohlo stát. Pokud bych udělal to samé se šroubovákem v zadní kapse mých kalhot, pak by projel skrze čalounění sedadla, a nezničil by jenom tuto sedačku, ale nechal by povstat situaci, která by pokoušela oba dva, mě i mou ženu, abychom se pustily Krista a jednali podle své přirozenosti. Byl jsem tolik vděčný, že jsem si zvolil odevzdat se tomuto „dojmu“.

Vrátím se zpět k Tomovi později, ale vidíte, jak milost pracuje v Tomově životě?

Všimli jste si jeho odpovědi na tuto milost? Boží milost nás volá k reakci. Tom musel uvěřit, že to bylo od Boha, vzdal se svých přání a tužeb a udělal ten krok, aby odložil svůj nástroj od sebe pryč. Pak musel zůstat být závislým na Bohu, i když nevěděl, proč jej Bůh vedl takto specificky. Časem pochopil to, co Bůh věděl po celou tu dobu, ale poslušnost - totiž víra, přišla ještě před tím, než byla jasná představa o důvodu.

Nemusíme plně rozumět, proč od nás Bůh žádá některé z věcí, které dělá nebo proč dovolí určité problémy a zkoušky. Můžeme však zůstat být závislími na Něm jako na milujícím otci a důvěřovat Jeho soudům a moudrosti. Nemusíme znát důvod. Jediné, co musíme je cvičit víru v Jeho vedení, odevzdat se do Jeho vedení – i když se cesta zdá být drsná, hrubá, dokonce i když Jeho volba pro náš život je tou poslední věcí, kterou bychom si zvolili – a vložit naši plnou závislost na Něm k řešení problémů se kterými jsme sužováni.

Každému, kdo se kdy vůbec pokoušel žít Křesťanský život došlo z první ruky, že závislost, jako intelektuální pravda, je daleko jednodušší věcí s ní souhlasit než ji cvičit jako živoucí, dýchající realitu během krize. Mnozí lidé prosí Boha, aby jim pomohl, když se trmácejí životními problémy, ale toto není závislost. Pokud by měla být řečena pravda, většina z nás máme řídkou zkušenost se závislostí na Bohu. Říkám to proto, protože s nesčíslnými milióny vyznávajících Křesťanů máme méně moci než mělo dvanáct učedníků. Kdybychom se naučili onomu tajemství závislosti na Bohu, pak bychom nebyli tak bezmocní.

Přechod ze starého sobě-řízeného života do Duchem vedeného není nikdy jednoduchý, a to ne protože by se Bůh rozhodl udělat tuto cestu obtížnou. Je to kvůli našim srdečným touhám zachovat si samosprávu nad svým životem a dožadujeme se našich chutí, vášní a tuh, že se Křesťanské jho zdá být tak obtížné. A dokud si nezvolíme zcela přenechat tyto věci pod kontrolou Boha, můžeme nalézat naše pokusy žít Křesťanský život bídnou existencí. Naše mysle budou intelektuálně toužit jít kupředu po cestě Boží, zatímco každé další vlákno našeho bytí se namáhá vrátit se zpět ke starému životu.

To je to ovoce, které pravdivě ukazuje, kde jsou naše náklonnosti. Dokud nejsou tyto náklonnosti s rohodností odstraněny ze světského a umístěny na nebeské, náš duchovní život bude podobný jo-ju, vždy pohybuující se nahoru a dolů, ale nikdy ne za provázek, který nás svazuje do rukou Satana. Nikdy není jednoduché uniknout jeho otroctví, neboť kdykoli se zatoužíme zachránit a jsme ochotni být závislími na Bohu, je vyburcován nám v tom zabránit. Satan vítá jakékoli náboženské praktiky, které dovolují žít našemu „Já“, neboť v sami sobě jsme bezmocní, ale jakmile začneme být závislími na Bohu pohybuje se kupředu tak, jak On otvírá cestu, pak je Satan poraženým nepřítelem a ví, že musí ztratit tento spor.

Proto musíme pochopit, že ve zkouškách života, které k nám přicházejí, že to není vnější krize, která nás může porazit, ale že je to odevzdání se našemu „Já“, které přivede naši duši k porážce. Jedna z nejtěžších lekcí pro nás, kterou se musíme naučit je stát se totálně nedůvěřivými vůči svému „Já“. Můžeme být úpřímnými, ale všichni si až příliš ponecháváme otěže kontroly v našich rukách, zatímco úpřímně toužíme po Božím vedení. Zjisti, jestli se mohou týkat mé boje i tebe, když jsem se vši vážností vyrazil do divočiny s rozhodnutím nechat Boha mě vést tímto dobrodružstvím.

Po nějaký čas jsem slyšel stále se opakující fámy o chatě nějakého lovce kožešin. Zdálo se, že lidé znají rámcovou oblast kde to bylo, ale nikdo nevypadal, že by ji viděl na vlastní oči. Byl to je typ fascinujícího příběhu, který pozvedá vaši zvědavost a přináší udivení, zda je to opravdu pravda. Vždycky jsem miloval zkoumat neznámé a tak to netrvalo dlouho co jsem se rozhodl učinit osobní průzkum onoho místa a opravdu najít, zda to byla fáma nebo pravda.

Zjistil jsem, že když si udělám mimořádný, jeden na jednoho čas s Bohem, pak mi divočina poskytuje útočiště, svoboden od přerušování, zvonění telefonů a tlaku instituce, který není nikdy plně pryč z mé mysli i když se jej úmyslně snažím postavit stranou. Miluji tyto zvláštní dny v divoké přírodě. Odkazují se na ně, jako na můj Enochův čas, po muži ze starého zákona, který chodil s Bohem tak úzce, jako nikdo před ním ani po něm. Vracím se pak zpět z těchto dnů s osvěženou myslí, obnoveným duchem a egem pokořeným poznáním Toho nekonečně většího než jsem já. A tak tedy, bylo to v očekávání takového víkendu, kdy

jsem pozvednul svůj batoh a vyrazil na cestu směrem k dobrodružství.

Postavil jsem si camp vedle malého horského jezera, jehož břeh byl naplaveným mixem štěrku a balvanů ponechaných omýváním ledovcovou vodou. V tu noc jsem se vplížil do svého stanu, letmě jsem přemýšlel o jednom muži, který šel kempovat se mnou. Dobří lidé, kteří vypadali každým coulem jako Křesťané, a kteří strávili celou noc vzhůru neschopni se uvolnit, plní strachu z medvěda Grizliho, který se toulá tímto údolím. Nejsm nedbalý nebezpečí, které tato stvoření prezentují. Konec konců jsem strávil nejméně dvě dekády svého života mezi něma. Moje nenucenost nebyla zrozena mimo doměnky, ale spíše z důvěry, že Bůh má pod kontrolou každý aspekt mého života. Je to On, který mě dovedl sem do hor nedotčené přírody, abych tady žil a já nevěřím, že mě přivedl k tomuto místu, aby zajistil snadnou stravu všežravému zvířeti. Bůh kontroluje můj život a mou budoucnost. Proto spím, zatímco se jiní strachují.

Brzy ráno jsem se probudil, předložil jsem své plány, požádal Boha, aby mi pomohl nalézt chatu a vyrazil vstříc extrémě náročnému dnu. Ten den jsem prošel celým údolím, křížem křížem, tam a zpět, prozkoumávajíc každou tomu podobnou lokalitu, žádajíc Boha o pomoc, ale vrátil jsem se zpět do kampu s prázdnými rukama. Moje pátrání bylo absolutním, totálním nezdarem. Byl jsem k smrti unavený a znepokojený. Požádal jsem o Boží pomoc, ale neuspěl jsem. Proč? Udělal jsem si oheň a ohřál trochu vody na pepermintový čaj, zatímco slunce klesalo níže a níže na horizont. „Proč jsem to místo nenašel, Pane? Ty víš, kde to místo je.“ Žádná odpověď, jen ticho.

Náhle, když sluneční paprsky klesali níže, uviděl jsem něco na druhé straně údolí. Ne! To nemůže být ono! Natáhl jsem se pro svůj dalekohled a uviděl jsem obrys zarostlé chaty vystupující z lesa. Slunce se odráželo ze staré střechy a jasně rozlišilo její pozici na místě, které jsem procházel několikrát v tomto dni. *Proč jsi mi to neukázal dříve, Pane? Byl jsme tam, ne více než tisíc metrů od toho. Proč jsi mi to tam Pane neukázal?*

Protože ty jsi byl ten, který hledal, Jime. Ty jsi byl ve velení. Ty jsi byl v pověření této expedice. Já jsem byl následovníkem. Chtěl jsi moje požehnání pro svou námahu. Pouze po té, co veškeré tvoje úsilí selhalo, kdy jsi byl ochoten naslouchat – nechat mě vést.

Lpění na Bohu a nechat Jej vést v problémech života, akceptovat Jeho vedení a dozor je bojem pro nás pro všechny. Tendence si řídit naši vlastní show, jednat podle našeho vlastního a mluvit bez přemýšlení nebo „filtrování“ je tak v nás vrozené, že to vyžaduje záměrnou, úmyslnou námahu být otevřen Božímu vedení.

Požádl jsem své přátele Pavla a Karolínu, aby se podělili o tom, jak se malé úkoly obrátí do dvou denních nočních můr. Umím se vcítit do jejich boje zůstat v Kristu a myslím si, že tomu také porozumíš. Pavel říká,

„Karolína a já jsme oba pracovali na plný čas ve přední linii Křesťanské evangelizace, když jsme byli postaveni před kruté poznání, že toužená změna v naší vlastní zkušenosti nebyla dostatečná. Typ vztahu, který jsme chtěli zakusit s Bohem stále nepřicházel a tak jsme si udělali čas na to, abychom Mu všechno odevzdali a udělali všechno, co bylo v naší moci proto, aby byli zodpovězeny naše vlastní modlitby.

„Nejdříve jsme se rozhlédly po našem okolí. Bydleli jsme v malém cestovním obytném přívěsu v rušném parku ve vnitrozemí Anglie. Vždycky jsme měli přiměřeně uklizeno, ale uvědomili jsme si, že lepší organizace našeho malého prostoru by učinilo náš útulný domov ještě snažší k údržbě. Nemyslím tím, že bychom si měli naši cestu do nebe vypracovat uklizením našich domovů po celý den. Nic méně, jsem přesvědčena, že nás naše prostředí ovlivňuje mentálně, fyzicky i duchovně. Dobře zorganizovaná domácnost je více uklidňující pro své obyvatele než naopak. Začínali jsme si stále více uvědomovat nedostatečnost našeho umístění. V tomto našem parku pro obytné přívěsy jsme se nemohly projít více než pár kroků aniž bychome nemuseli promluvit s některým z našich sousedů, slyšet jejich muziku a způsob jejich barvitého jazyka! Kdybychom tady měli mít děti, bylo by velice těžké mít pod kontrolou s kým se stýkají. Zjevně jsme se potřebovaly přestěhovat k více venkovskému prostředí. V Anglii se to však snadněji řekne než provede, dokonce i když máte za sebou prostředky koupit si pozemek na venkově, a my jsme neměli nic, jediné

touhu a víru, že Bůh by mohl otevřít cestu.“

Karolína dodává,

„Pavel měl pravdu. Věděli jsme, že Bůh nás chce mít v lepším prostředí, ale prohledali jsme naskrz celou Anglií, Skotskem, a obzvláště Wales, a vrátili se s prázdnýma rukama. Bylo těžké být trpělivými se zpožděním. Náš lidský duch chce, aby se všechno stalo hned, ale Bůh nás vedl. Pavlův obchod prosperoval během těchto let hledání a naše úspory rostly, a typ pozemku, který jsme hledali byl stále mimo dosah.

„Rozšiřujíc náš obzor, udělali jsme si výlet do jižního Irska, kde jsme našli opuštěnou chatu, kterou bychom si mohli dovolit a optimisticky renovovat. Kamenná struktura byla v lítostném stavu, že by musel být vybourán a interiér celý přestavěn. Přesto jsme cítili, že Pán otevřel cestu a tak jsme se vrátili zpět do Anglie, zcela optimističtí až do chvíle, kdy jsme zjistili, že jsem byla těhotná. Byla jsem otřesena. Toto nebylo součástí našich plánů. Nejdříve jsme se chtěli přestěhovat, zrenovovat chatu a usadit se. Moje zdraví nebylo nejlepší a já jsem se musela nejdříve dát dohromady před tím, než bychom mohli mít dítě. Plánovala jsem mít dítě o čtyři roky později a najednou, byla jsem těhotná. Byla jsem nevyrovnaná protože to nebyl můj perfektní plán. I přes nevhodné načasování, naše plány šli dál kupředu a do doby našeho stěhování jsem byla dokonce neinformovaným pozorovatelem, zjevně „s dítětem.“

„S našim budoucím domovem, zpusťou chatou, neobyvatelnou v dohledné budoucnosti, rozhodli jsme se odtáhnout náš nedávno zakoupený za \$2,500 přívěs do Irska a přechodně v něm žít. Narychlo jsme pro něj připravili místo vedle chaty. Strana, nezajištěná proti neustálému zimnímu větru se prokázala být špatnou volbou. I když jsme nenáviděli myšlenku přemístění našeho domova, který jsme sotva usadily, musel být přívěs přestěhován na druhou stranu chaty a čím dříve, tím lépe.

„Než jsme sehnaly pomoc od místních lesníků a farmáře, který vlastnil traktor, Pavel připravil místo k přestěhování přívěsu o sto padesát metrů dále na jeho nové místo. Museli jsme sindat všechny obrázky ze zdi a byla jsem před tím, abych vytáhla z linky a zabalila moji čínskou sadu, když mě Pavel zastavil. „To není potřeba zlato; ta sada bude v pořádku, je to odsud jen kousek,“ uklidňoval mě.

„Byla jsem nsvá ale poddala jsem se jeho soudu. Konec konců, Pavel ví více než já o stěhování přívěsu a pak jsme se nestěhovali příliš daleko. A přeci, oba dva jsme měli neotřesitelné pocity, že věci půjdou tak špatně, jak jen můžou jít.

„Původně si Pavel naplánoval přestěhovat přívěs svépomocí, ale když se naše auto ukázalo být nedostatečným na takový úkol, sehnal pomoc od farmáře, který byl jedním z místních lidí, se kterým jsme se seznámili během našich krátkých dvou měsících v Irsku. Tato změna na poslední chvíli v plánu nebyla bez důsledků. V počátečním radostného vzrušení zapoměl Pavel na svoje zlé tušení, na malý příkop, několi metrů před přívěsem. Kola na jedné straně přívěsu by museli přejet přes tento příkop, a Pavel si naplánoval přivést přívěs nad hranu tohoto příkopu a pak, by byl schopen vidět přesné místo, kudy přívěs převést, aby tak byla vyplněna ta zlá předtucha bezpečného překlenutí příkopu. Farmář, netušíc tento problém začal táhnout přívěs. A právě ve chvíli, kdy se všichni radovali, že traktor by dostatečně silný a že náš systém vypadal, že funguje dobře, nastala obrovská rána, která všechno přivedla do žalostného zastavení.

„Být v sedmém měsíci těhotenství se rovná být neschopna jakékoli pomoci a tak jsem vzala svoji malou písťalku a vylezla na malý pahorek koukat do krajiny. Když se přívěs pomalu, profesionálně – aspoň tak to se to jevílo, pohyboval vpřed, vypadalo to, jakoby všechno bylo pod kontrolou a pak se jedna strana přívěsu tvrdě propadla a celá konstrukce se naklonila, jako když se potápí loď. Dokonce i z toho pahorku jsme mohla skrze okno přívěsu vidět jak všechny nezabezpečené věci začaly létat vduchem, doprovázené hrozným zvukem tříštící se čínské sady. Chtělo se mi uhanět dolů k přívěsu a zjistit škodu. Emoce začaly ve mě narůstat, a hlavou mi probíhaly myšlenky podobné této - *Samozřejmě, Pavle, moje čínská sada bude v naprostém pořádku tam, kde je.* A přeci, nějakým způsobem, uprostřed této bouře emocí rozdmýchané v mém srdci jsem cítila krotící vliv Pána Boha, který ke mě promlouval, povzbuzujíc mě, abych zůstala stát tam, kde jsem byla, a povzbuzujíc mě, abych nejednala

z těchto emocionálních popudů. A tak jsem zůstala tam, kde jsem byla trošinku déle a dívala se na Pavla, který zjišťoval, co se stalo.

„Pavel pokračuje,

„Karolína bojovala s tím, zůstat tam, kde byla, a já jsem si v tu chvíli přál být kdekoli na jiném místě! Nemohl jsem uvěřit tomu, co jsem viděl! Kola byla zabořená v jámě a moje první pokušení bylo říct, „Pane, proč jsi mi to nepřipoměl?“, ale vina byla jen a jen na mé straně. Oba, farmář i lesník měli další závazky a zamířili zpět ke svým vlastním povinnostem. Bylo nám všem jasné, že budu muset vyheverovat kola mimo díru, což znamená čas, se kterým jsem nepočítal. Farmář mi slíbil, že se vrátí za pár hodin a pomůže mi dokončit přestěhování.

„Pociťoval jsem intenzivní sebelítost pro svou vlastní neschopnost, promixovanou zklamáním a opuštěním. Chtěl jsem si postěžovat jak jsem byl nešťastný a uspořádat „lítostivý večírek“. Chodil jsem kolem přívěsu a stále dokola prohlíže situaci, ale ve skutečnosti jsem bojoval s myšlenkou, jak dlouho a těžko to teď půjde. Moje plány pro dnešní den byly v troskách, moje sliby Karolíně se roztrhly na střepy, můj Bůh mě zdánlivě opustil a zanechal mé vlastní soběstačnosti nebo hlouposti, a když jsem přicházel směrem ke dveřím přívěsu tak tak se ještě držíc Ježíše, Karolína tam stála“.

Karolína říká,

„Sešla jsem dolů z pahorku, se štiplavým pícháním v patách. Chtěla jsem Pavlovi vyhubovat. Pokušení bylo téměř neodolatelné! Byla to jeho vina, že se náš svatební čínský set rozbyl. Touha dát průdch těmto pocitům zloby a frustrace by mohla být pociťována jako fyzická potřeba. Odděleně od Boha jsme my lidé opravdu ohavní, ale Bůh je věrný. Dokonce i v tom, jak slabý a náchylný k hříchu jsme, Bůh byl s námi a poskytnul nám nejméně nečekanou cestu úniku. Pavlovi oči se setkali s mými, a rychle řekl, „Neříkej ani slovo.“

„V tu chvíli jsem věděla, že má Pavel naprostou pravdu, protože jsem si byla vědoma toho, co bylo v mém srdci. Neobhajoval se ani nebyl rozhněvaný na sebe sama, ale řekl jednoduchý fakt, že neexistuje žádný způsob jak důvěřovat sami sobě v tom, jak a nebo co bychom v tu chvíli řekli. Přikývla jsem a držela jsem se v klidu, a navzdory krizi, které jsme čelili a problému ve kterém jsme byli, přitiskli jsme se k našemu Spasiteli a jeden druhému. Místo, abych Pavla obviňovala, našla jsem v sobě k němu novou sympatii a soucit povstávající v mém srdci. Pavel věděl, jak jsem se špatně cítila a rozuměla jsem tomu, jak se on sám v tu chvíli cítil také. Otočila jsem se a odešla, aby mohl pokračovat v práci.“

Pavel pokračuje,

„Karolína měla pravdu. Dostat přívěs ven z této díry byla obyčejná staromódní tvrdá práce. S dvou tunovým heverem jsem dokázal nadzvednout čtyř tunový přívěs sotva pár centimetrů a tak jsem musel kola podložit kamenama, pak jej spustit na ně a znovu opakovat tento proces, abych pokaždé získal jen pár centimetrů. Navzdory studenému listopadovému vzduchu jsem byl vydatně spocený, ale než se farmář vrátil, byl jsem hotov.

„Pak se vnořil další problém. Nemohli jsme otočit přívěsem a pohnout s ním způsobem, který jsem si představoval. Jedinou možností bylo odtáhnout jej zhruba pět set metrů po příjezdové cestě k silnici, kde by jej bylo možno otočit, a pak je táhnout zase zpět na jeho nové místo. Hodně jsem se obával tohoto nového rozhodnutí, protože jsem strávil hodně času sledováním zadních kol a věděl jsem, že zadní náprava byla ohnuta. Malá kolečka pod takovými domy nejsou navržena pro tak náročné manipulace, ba naopak, jen pro doladění přívěsu v rámci několika metrů. Když je velké trucky dovezou na jejich určená místa, pak pod ně podsunou speciálně navržené podvozky pro další transport. Všechno co jsem měl byly kola, které byly součástí konstrukce, a které nebyli nikdy navrženy pro takový druh služby, které jsem od nich očekával, obzvláště po tom, co spadly do ony díry. Pokud by náprava praskla kdekoli na příjezdové cestě při tomto přesunu, pak jediný dům, který jsme měli by zůstal uvízlý na místě krachu a my s ním. Nic méně, jiná možnost nebyla a tak jsem farmářovi dal pokyn pro odjezd k tomuto manévru a neustále jsem se modlil – *Prosím, Pane, nedovol, abych se náprava zlomila!*

Karolína dodává,

„Když jsem sledovala Pavla, jak jde vedle přívěsu, moje srdce bylo až v krku. Můj dům, ta jedinná materiální jistota, kterou jsem měla v této nové zemi, odjížděla. Moje emoce chtěli převzít kontrolu. A abych byla úpřímná, chtělo se mi hrozně brečet! Nedokázala jsem se už na to dělo dívat, a tak jsem utekla do naší rozpadlé chaty. Byla zima. Ale když jsem vstoupila do vnitř, všimla jsem si staré vaničky, kterou jsme koupily ve výprodeji, kterou jsme zamýšleli umýt a nalakovat. Pán Bůh je tak dobrý! Zařídil, abych mohla zapojit své ruce do práce, zatím co jsem byla jinak nepoužitelná. Začala jsem rázně čistit starý kov vany, vděčná za normální aktivitu. Můj dům se může sunout pomalu po příjezdové cestě dolů – a možná se taky nikdy nevrátí – ale tam, v naší staré studené chatě, s malým nenarozeným dítětem pohybujícím se v mém břichu mi Pán Bůh dovolil uklézet naše hnízdečko. Během chvíle jsem byla schopna oddechnout si od zkoušek našeho dne.“

Pavel říká,

„Protože se chata ztrácela z dohledu díky zatáčkám příjezdové cesty, nevěnoval jsem pozornost Karolininým aktivitám. Šel jsem pomalu vedle přívěsu, který se pajdavým způsobem pohyboval kupředu a tiše děkoval Bohu za vyslišení modliteb. Poničená náprava se chovala udatně. Teď jsme jen potřeboval zatlačit přívěs na místo, které jsem připravil na druhé straně chaty. Jen o pár metrů více a pak by toto utrpení bylo ukonče, ale nedařilo se to.“

„Nové místo bylo na mírném svahu a vytlačit náš přívěs na tuto stráň bylo nad síly farmáře malého traktoru. Traktor udělal dobrý kus práce, vykonajíc práci, pro kterou nebyl nikdy zamýšlen dělat, a když jsem ještě sledoval tyto velké kola traktoru jak se kloužou a protáčejí v bahně, pokoušejíc se zatlačit přívěs na určené místo, to jediné o čem jsem dokázal ještě přemýšlet bylo – *Prosím, Pane, dovol, aby toto utrpení už skončilo. Jsem hladový, je mi zima a jsem unaven. Nechci už žádné další problémy.* Chtěl jen strašně moc, aby byla tato práce hotova, a teď se to jevílo nemožným.“

„Když „Já“ je křižováno, pak je vždy pokusem svalovat vinu na někoho jiného – vinit farmáře, obviňovat traktor, obviňovat Boha – cokoli, či kohokoli, jen aby se „Já“ ulevilo, cítilo lépe. Naštěstí, „Já“ není jedinným zprostředkovatelem zpráv, které naše mysl obdrží, a Bůh nás neopustil. Ne, ne, Bůh nás jen vedl do hlubin, které jsme před tím nikdy nezakusily. Připomenul mi, že tento laskavý muž nám pomohl po většinu dnešního dne a dělal, co bylo možné za daných okolností. Takže na místo falešného obviňování tohoto farmáře pro jeho „slabý traktor“ jsem mu děkoval za jeho snahu a obrátil jsem svou pozornost k usazení přívěsu, abychom je tuto noc mohli použít.“

„Musel jsem vymyslet, jak dotáhnout a nainstalovat vodu a elektřinu z místa, kde stál přívěs před tím na místo, kde stál teď. Zapojil jsem elektřinu a končil jsem s instalací vody když jsem slyšel Karolininy kroky v přívěsu nad sebou – zjevně prozkoumávajíc škody. Kvůli ní jsem doufal, že to nebude tak hrozné jak jsem se obával.“

Karolína říká,

„Jakmile Pavel zapojil elektřinu, pospíchala jsem zkontrolovat škody. Na první pohled to vypadalo strašně. Můj nový sporák byl převrácen na boku v kuchyni, ale kromě pár malých promáčklin vypadal dobře. Čínská sada v kredenci utrpěla nějaké rozbití, ale opět, nebylo to tak strašné, jak to vypadalo. Vlastně byly rozbity pouze dva talíře. Nakonec jsem se dostala k věcem, o které jsem se nejvíce bála. Zjistila jsme dlouho před tím, že předmět, který jsem viděla letět přes celý pokoj před oknem byl můj ceněný elektrický klavír. Se strachem co uvidím jsme jej zvedla a zapojila s téměř žádnou nadějí, že by mohl ještě hrát. S určitou dávkou nervozity jsem jej zapla do zásuvky a zázrak všech zázraků, fungoval! „Děkuji Pane!“ Vydechla jsme s úlevou.“

Pavel říká,

„Vstoupit do našeho domu té noci bylo zkušeností, kterou nikdy nezapomenu. Karoline spadl kámen ze srdce, protože škoda byla minimální, a dělala co mohla, aby se náš přívěs stal opět „domovem“. Byl to těžký den. Byly jsme hladový. Pracoval jsem celý den tvrdě, a Karolína byla těhotná. Naše večere byla náhodnou „kolekcí“ čehokoli, co jsme byly ještě schopni dát dohromady. Toužil jsem se vykoupat, ale voda ještě nebyla ohřátá. Elektřina byla vypnuta celý den, a voda byla o něco teplejší, než mrazivý venkovní vzduch.“

„Věděli jsme, že jsme prošli zkouškou, dlouho trvající zkouškou, ale díky Bohu jsme se Jej nepustili, ani na minutu. Byli jsme pokoušeni, v presu a uštváný satanem, který proti nám použil naši vlastní tělesnou přirozenost (povahové rysy), ale také jsme věděli, že jsme oba dva byli připojeni ke Kristu samotnému a obdrželi jsme Jeho moc ... Jeho udržující milost žít nad hříchem a našim „Já“.

„Po večeři jsme odpadli do postele, vyčerpaní ale šťastni a usli jsme, třebaže v poněkud na křivo usazeném přívěsu a s vědomím, že to všechno budeme absolvovat zítra ráno znovu, když se budeme pokoušet posunout přívěs na jeho správné místo.

„Zdálo se, že ráno přišlo nějak rychle. Po pobožnosti a snídani jsem připojil telefonní linku a tak jsme byli schopni zavolat si o naviják. Vzhledem k odlehlému místu, kde jsme nyní bydleli, jsme si jej v obchodě, kam jsme dojeli vypůjčili na dvacet čtyři hodiny. Byl to hodně pevný, ručně ovládaný naviják, takový typ, který jsme nikdy před tím nepoužil. Brzy jsem zjistil, jak moc velkou sílu musí člověk mít, aby s ním mohl pracovat a uvědomil jsem si, že stojím tvář v tvář velkému úkolu.

„Jako kladku jsem použil různé druhy stromů a vytahoval jsem přívěs směrem k jeho finální pozici. Kolem poledne jsem už použil všechny stromy, které jsme měl k dispozici a věděl jsem, že jich budu potřebovat mnohem více, a protože kousek od nás byly nějaké silnější keře, rozhodl jsem se je zkusit. Požádal jsem Karolínu, aby je sledovala a dala mi vědět pokud, a častěji, kdy se začnou vyvracet ze svých kořenů.

„Zabral jsem a zeptal se Karolíny – „Hýbou se?“

„Ne!“

„To je dobře, protože přívěs ano!“ Bylo to neuvěřitelné, ale díky těmto keřům jsme přesunuli přívěs na jeho plánované místo. Vypadalo to, jako když Pán Bůh zasáhl a nedovolil, aby se keře vytrhly ze svých kořenů. Zdálo se nám, že čerpáme sílu z Jeho přítomnosti, což nám připomínalo, že Bůh byl s námi. Když slunce zapadlo v našem druhém dni bojů, přívěs nebyl ještě přesně tam, kde jsme jej plánovali mít, ale byly jsme velmi blízko.

„Vplazil jsem se pod přívěs, abych jej vyrovnal a připojil instalaci. V této chvíli to bylo dokončit práci největším bojem. Byl jsem tak prochladlý, že moje prsty měly problém se spojováním. Byl jsem spocený a zablácený. V mé slabosti a vyčerpanosti přišlo obrovské pokušení litovat se. Sníh začal padat a ostrý vítr stále kroužil kolem mě, dokonce i na této závětrní straně chaty. Je těžké odložit stranou své osobní nepohodlí a přinutit mysl, aby se soustředila na Boží lásku a péči. Ale jako protiklad, věděl jsem, že věci mohli jít daleko hůře. Nejdůležitější bylo, že jsme oba dva viseli na Bohu během krize. Věděli jsme, že se nás Satan pokoušel zlomit a Ježíš zase podpořit ve víře proti jeho útokům. Ve světle tohoto vědomí a s těmito myšlenkami v našich myslích jsem dokázal snést dalších pár minut nepohodlí k dokončení jednoho z mých posledních úkolů dne.

Karolína dodává,

„Proč jsme s Pavle „přežili“ tuto zkoušku, když nás v minulosti malé problémy vykolejili a dovedly k sobectví a hádce? Byly jsme ti samí lidé, s těmi samými sklony vůči našemu „Já“ a hříchu, kterýma jsme byli ovládnáni v dřívějších dnech. Rozdíl v této situaci bylo, že jsme si oba dva zvolili zůstat závislími na Ježíši *před a během* krize. Od té doby jsme měli ještě hodně dalších bojů a budeme ještě dalším muset čelit v naší budoucnosti, ale ty dva dny navždy zůstaly zapsány v našich myslích. Protože to bylo právě tam, na tom větrném svahu, tam u prostřed naší první Irské zimi, kde jsme si uvědomili, že Bůh nás může zachovat v každé situaci života.“

Bůh chce podpořit a vést tebe i mě v každém problému, každém pokušení a každých krizích života! Tak proč jen tak málo z nás mu dovolí, aby měl nad námi kontrolu? To proto, že chceme Boha jako výhodu, jako někoho na koho se můžeme odvolat, když se nám naše věci vymikají naší kontrole, ale jinak jej přijímáme jako nerušivou bytost. Nevíme, co nám schází! Bůh není jako pozemský monarcha nebo společenská elita, která se drží stranou od běžných lidí. Kristus ukázal, že Bůh nedělá žádného rozdílu mezi lidmi. Dokonce i ten nejmenší člen společnosti Jej našel připraveného setkat se s nimi. Dnes Kristus touží, vskutku po tobě touží, aby tě také přivedl do zkušenosti přátelství. Bůh se o nás stará s hlubokou a

náruživou láskou, která vidí za to, jak nás hřích zdegradoval a vidí nás pohledem toho, kým se můžeme stát sjednocením se a splynutím s Ním.

Vzpomínáš si na první schůzku s tím, kdo byl pro tebe neobyčejným a jak jsi visel na každém slově, které vyřkl? Každý dopis byl čten znovu a znovu, každé ujištění lásky a přijetí opatrováno, zatímco tvoje srdce bilo trošku rychleji a den vypadal jasnějším, kvůli vědomí, že tě někdo miluje? Tedy, co jsme ty a já zakusily na lidské úrovni je otevřeno pro každého k prozkoumání s Bohem vesmíru. A na rozdíl od našeho partnera – lidské bytosti, která nám ne vždy rozumí a neúmyslně i zraní skrze svou neobratnost, Bůh nás nikdy nenechá padnout, odpustí nám, když jsme zachybovali a miluje nás dokonce i tehdy, kdy si to nejméně zasloužíme. Slova nejsou adekvátní popsat to, co čeká na ty, kteří chtějí zakusit Boha na osobní úrovni. Nemusíš mít pocit, že Bůh je daleko ve vesmíru. Ne, Bůh může a měl by být zakušen všemi námi, jako konstantní průvodce po celou dobu našeho celého dne.

Někdy, když je život těžký nebo naše cesta obtížná tesknivě zatoužíme po přátelství s někým důležitějším nebo cennějším, přítelem, který by nám mohl pomoci v našem bojování. A ještě, nejmoudřejší, nejbohatší a nejmajestátnější Panovník, který by kdy vůbec nabídl přátelství lepší než jaký svět může nabídnout – lepší než nejznámější prezident, lepší než přátelství se světově nejbohatším člověkem nebo dokonce největším sportovním hrdinou. Je to tak neuvěřitelné, kdy většina z nás tuto jeho nabídku ignorujeme nebo odmítáme!

Často je toto odmítnutí neúmyslné. Někdy, dokonce i ti, kteří tvrdí, že jsou Křesťané odmítají přátelství s tím, jehož jméno nosí. Toto je opravdové zklamání, protože přátelství tolik doplňuje osobní život, nepřidává jen radost, ale také obohacuje náš intelekt.

Tom Waters zcela určitě udělal toto pro mě. Strávili jsme spolu hrozně moc času, ale stále mě ještě překvapuje s jeho postřehy a sebereflexí. Nechám jej, aby vám povyprávěl a nejhlubší zkušenosti, kterou měl během jeho „Enochova“ času.

„Nevím přesně, proč touha přichází v určitý čas, ale je to téměř pravidelné, kdy slyším volání divočiny. Není to vlastně slyšitelné, spíše jen jakése táhnutí mých hlubokých citů, vrozené touhy strávit čas v přírodě, ve společenství s Bohem přírody, mým nebeským Otcem. Vždycky říkám své ženě, že mě hory volají. Ona se jen usměje a řekne, „Kdy chceš vyrazit?“ Moje žena zná požehnání, které získávám, když odpovím na toto volání. Ono se přeneso na ni také.

„Při této konkrétní příležitosti jsem cítil volání týkající se určitého času. Nakonec jsem řekl Bohu, že jakmile sníh roztaje, půjdu. V horách, kde žijeme byl stále počátek jara, ale já jsem horlivě vytáhl své mapy a zvolil jsme si místo položené jižně. Nikdy jsem tam nebyl, ale předpokládal jsem, že do té doby než vyjdu tam už sníh nebude. Toto je důležité uvážení v oblasti, kde se sníh měří na metry.

„Noc před tím, než jsem vyrazil jsem poslouchal v rádiu předpověď počasí, a vypadalo to hrozně! Mířila k nám velká bouře s větrem a deštěm. *A je to*, říkal jsem si. *V tomto počasí nikam nejdu.* Opravdu, na druhý den bylo zataženo a ponuro. Když jsem se šli s mou ženou Alane projít, tmavé, „rozhněvané“ mraky třískaly jeden o druhého nad našima hlavama. Rozptýlené kapky deště padaly, zintenzivňující pocit, že tyto byly prvním varováním nastávající bouřky.

„Chceš stále ještě vyrazit na svoji „Enochovu“ chvíli?“ Zeptala se mě Alane, když si prohlédla onu scénu na nebi.

„Před tím, než bych mohl odpovědět „Ne“, pocítil jsem dojem ve své mysli pocházející od Boha, který mi říkal, *Zeptal ses Mě, jestli půjdeš nebo ne?*

„No, ne, Pane. Teda, já vím, že má přijít bouřka a ... chceš, abych šel, Pane?

„Ano, Tome, chci abys šel.

„A tak jsem podřídil svou náklonnost řídit se podle svého rozumu Boží vůli a řekl jsem „Ano zlato, půjdu. Věřím, že Pán Bůh má pro mě naplánováno něco neobvyklého na této cestě.“ Samozřejmě, že jsem zvažoval počasí, ale tak trochu jsem také věděl, že Pán Bůh má pro mě zvláštní plán na této cestě. Byl jsem připraven vyrazit po obědě. Pouze s pěti kilometry před sebou bych neměl mít problém dojít k tábořišti do večera. Když se Alane podívala na moji výbavu, vyjádřila svou obavu. „Zlato, myslím si, že máš málo jídle sebou.“

„Samozřejmě, že mám dostatek,“ odpověděl jsem. Ty se vždycky bojíš, abych měl dost jídla. Mám toho spoustu. A dokonce si myslím, že ještě něco vyložím a nechám doma. Alane neřekla nic, ale v jejich očích byly vidět otazníky, když mě sledovala při vybalování části mé zásoby.

„Vyjel jsem směrem na stezku a vyrazil pod zataženou oblohou, ale po chvíli nebylo po bouřkové obloze ani vidu. Přemýšlel jsem o tom, co to znamená být odevzdán Bohu, podřídit se Jeho vůli, a tím myslím opravdově a totálně, zcela Bohu, nechat Jej skutečně, aby si vzal můj život a použil si mě, jak by si přál. Toto byl můj cíl, moje zacílení po celou dobu mého života v horách.

„Během tohoto mého přemýšlení jsem si ani neuvědomil, jak jsem už daleko na ztezce k tábořišti, když nějaká *velká věc* vyskočila z křoví a vylekala mě! Dobrovolně jsem uskočil krok nebo dva zpátky a sáhl jsem po pepřovém spreji, který sebou vždycky nosím pro případ, kdyby nějaký medvěd zaútočil. Když jsem znovu nabyl smyslů, uvědomil jsem si, že to nebyl medvěd, ale nádherný, černý Labrador Retriever. Moje srdce stále bušilo zatímco se moje mysl pokoušela zpracovat tuto informaci, že vše je v pořádku. Byl to jenom pes.

„Pes se vylekal stejně tak jako já, když mě uviděl a také uskočil pár kroků zpátky, a teď, když jsme si oba dva uvědomili, že nebylo žádné nebezpečí, přiblížili jsme se jeden ke druhému. Zjevně patřila někomu, kdo moc miloval zvířátka. Dobře vychovaná a na sobě měla obojek, ale bez visačky. Bylo nepochopitelné si představit, jak se dostala sem do rezervace. Ani se mi to nechce přiznat, ale moje první myšlenka o tomto roztomilém psovi byla, *Ale ne! Tento pes mi zkáží plány! Vyrazil jsem si sem strávit čas s Bohem osamotě.*

„Přál jsem si, abych se mohl vyhnout tomuto problému a řekl jsem tomu psovi, „Zůstaň“, a vyrazil jsem po stezce nahoru. Doufal jsem, že jeho vlastník je někde poblíž na výstupu a že pes by je mohl najít, ale ona mě následovala. Neměl jsem absolutně žádný nápad co s ní udělat, a tak sem se modlil, „Dobře, Pane, pokud bych z nějakého důvodu měl strávit tento tvůj čas s tímto psem, pak bych chtěl, aby se toto stalo. Řeknu ji, aby zůstala a pak půjdu cestou k tábořišti. Pokud zůstane, pak budu vědět, že se o ní nemusím starat a půjdu dál, ale pokud půjde se mnou, pak budu vědět, že je součástí Tvého plánu“. Obrátil jsem se k ní, a důrazným hlasem jsem řekl, *Zůstaň*“. Okamžitě se mi připoměla chvíle, kdy jsem se jako rodič snažil získat autoritu skrze tón mého hlasu namísto cvičení Boží autority, kterou Bůh zajišťuje v nás, pokud zůstaneme v Jeho moci. A tak tedy, z jakéhokoli důvodu, pes zůstal stát tam kde byl, a já jsem pokračoval ve výstupu šťastný, že jsem se vyhnul tomuto problému.

„Abych dorazil k malému horskému jezírku, kde jsem plánoval se utábořit, musel jsem jsem obejít zakulacený svah oné hory, kde jsem narazil na sníh – hodně sněhu. Bylo zřejmé, že toto konkrétní místo ještě nenabralo žádné výhody z jižního slunce, ke kterému bylo obráceno, a já se našel jako omráčený nad zjištěním, že dál cesta kvůli tomuto hlubokému sněhu nevede. Věděl jsem, že bych měl být velmi blízko onomu jezeru, a tak jsem studoval svou mapu a modlil se, aby mi Bůh pomohl nalézt toto jezero. Pak jsem vyrazil a brodil se tímto těžkým sněhem, až jsem byl z toho zcela ubitý. Po hodině a půl jsem uznal porážku a zastavil se k odpočinku. Když jsem znovu popadl dech, tato *velká černá věc* vyskočila z lesa a vylekala mě – znovu! Rychle jsem si uvědomil, že je to onen pes, kterého jsem již jednou potkal a ve své mysli jsem řekl Pánu Bohu, *Dobře, Pane, zřejmě chceš, aby ten pes byl se mnou, ale, Pane, byl bys ochoten mi říct, kde jen to jezero je?*

„Odpověď nebyla slyšitelná, byl to jen hlas mého svědomí. Ale zazníval v mých uších velice naléhavě, jako by někdo vedle mě hlasitě mluvil. Bůh mi řekl, *Ano, Já to chci říct, ale ty ses mě nikdy nepožádal. Chtěl jsi jen mou pomoc, a Já jsem ti pomáhal, ale pokud chceš, abych ti to jezero ukázal, pak udělej toto. Jdi podél tohoto horského hřebenu až dojdeš k potoku a pak jdi po proudu, až dojdeš k jezeru.*

„Posadil jsem se mezi stromy a sníh, překvapen jednoduchým, přímým a logickým směrem, který jsem obdržel. Samozřejmě, že jsem mohl jít do kopce proti proudu potoka. Jenže jsem na tuto cestu nikdy nenarazil. A tak jsem šel po úpatí této hory dle instrukcí, které jsem obdržel a ani ne po deseti minutách jsem došel k potoku. Po dalších deseti jsem byl u jezera a připraven se utábořit. Později, když jsem si znovu promyslel tu správnou cestu

vedoucí k jezeru jsem zjistil, že by to zabralo pouhých šest minut od místa, kde jsem se poprvé ztratil. Zmítal jsem se kolem dokola dvě hodiny, protože jsem si to musel udělat po svém.

„Při pohledu na nebe ze břehu jezera jsem mohl vidět silné proudění honících se mraků. Jaký pohled mi to nabízelo! Poryvy větru rozfoukávaly hladinu jezera tak silně, až se začali vytvářet velké vlny, zatímco se mraky tmavé jako noc „vařili“ a zmítaly a postupovaly směrem ke mě, a jejich kaňony se ozařovaly blesky a burácení hromů se ozývalo jako echo díky obklopujícím horám. Bouřka, předpovězena časně ráno byla na spadnutí a já jsem si uvědomil, že musím postavit tábor velice rychle.!

„Pro tuto chvíli jsem byl ochoten dovolit psovi, aby zůstal tento víkend se mnou, ale nechtěl jsem, aby spal se mnou. A tak jsem jej začal tlačit ven ze stanu. Chudák pes mě nechtěl opustit a tak to zabralo nějakou chvíli, než jsem jej po zadu vytlačil ven, až zůstala ve stanu jen hlava, kterou jsem ale nedokázal už dále vytlačit. A tak jsem ztáhl zip u dveří kolem jeho hlavy a pak s posledními silami jsem vytlačil hlavu psa ven a zapl dveře. Usadil jsem se ve svém spacím pytlu, když běsnění bouřky začalo a pes se usadil pod stanem pod převisem a přitiskla se ke mě tak, jak jen to bylo možné. Namáčkla se na stěnu stanu tak vehementně, až moje nohy spočinuly na jejím těle.

„V tuto noc byla jedna z těch nejhorších bouřek, kterou jsem kdy zažil – obzvláště sám! Tma byla skličující a měl jsem pocit, jako když je Satan velmi blízko mě, čímž se v mém vědomí oživily všechny mé staré strachy. Připomenul mi, že ve vzdálenosti 36 kilometrů není žádná živá bytost a že pokud by se cokoli stalo, byl bych bez pomoci a *sám*. Můj dřívější stach ze tmy a neobydlené horské divočiny se ke mě stále tiskl. Znovu a znovu jsem musel odevzdat tyto své strachy a pocity Bohu a žádat Jež, aby je ode mne odstranil. Někde hluboko u vnitř sebe jsem věděl, že se Satan strachoval z mého času, který jsem chtěl strávit sám s Bohem a hrozně moc si přál, aby mě od tohoto cíle zastrašil a odvedl. Přesně věděl, na který „spínač“ zatlačit, veškeré mé tajné slabosti, které jsem vlastnil, přesto, můj Bůh byl věrný! A dříve, než tato bouřka ustala, jsem měl naprostý klid a uvolnění díky odevzdání se Bohu.

„Ráno, po oné noci jsem našel psa stále ležet u svých nohou, hned za dveřmi stanu, stejně tak blízko, jak jsem ji dovolil, aby byla, a Pán ke mě promluvil v tichu mých myšlenek.

„Tome, chováš se ke Mě stejně jako ke psovi! Jsem tam vždycky. Nikdy jsem tě neopustil. Říkáš mi, kdy smím vstoupit a kdy musím odejít. Ignoruješ mě, a kdykoli mě chceš, jsem s tebou, protože tě miluji věčnou láskou.“

„Ani vám nedokážu popsat účinek oněch slov, která ke mě zazněla tam v těch horách. Byla tak jasná. Pán mĚ pravdu. Bylo to přesně tak, jak jsem se k Němu choval ve svém vlastním životě, který jsem si řídil sám. On mě přesto miloval a já jsem cítil, jak moje srdce zatoužilo po tom, aby tomu bylo jinak. Dal jsem si závazek, že chci vstoupit do hlubšího důvěrnějšího vztahu ve svém společenství s Bohem. Chtěl jsem získat horlivější povědomí o Jeho přítomnosti, abych si uvědomil, že On je se mnou stále, a zakusit Jež jako mého stálého Společníka a vždy věrného Přítele.

„Podíval jsem se na psa, a ona se podívala na mě tak dychtivě. Viděl jsem, že byla hladová – hodně hladová. Okamžitě jsem si uvědomil, že Pán chtěl, abych se s ní podělil o jídlo a v mé mysli, vše co jsem mohl vidět byly moje ruce odebírající to „nadbytečné“ jídlo ven z batohu, a vnitřně jsem zabědoval, *Ale ne, moje žena měla pravdu! Nemám dostatek jídla ani sam pro sebe a teď bych se měl podělit se psem!*

„Opravdu jsem se nechtěl podělit. Když jsem vybaloval „nadbytečné“ jídlo z batohu, byl jsem právě po dobrém obědě. Nyní jsem byl připraven opět něco sníst, ale by toho příliš málo k poměru energie, kterou jsem vydal, natož aby to byl přebytek k rozdávání, ale věděl jsem, že mě k tomu Pán volá. Minimálně jsem si mohl zvolit. *Dobře, Pane, rozdělím se polovinou mého jídla.*

„Tome, není potřeba, aby ses dělil o polovina svého jídla. Ty vážíš 72 kilo, a tento pes neváží více než 20 kilo. Nežádám tě, aby ses rozdělil o polovinu, rozděl se jen o část.“

„Jako i v jiném případě, odevzdání nebylo tak těžké, jak by moje tělo chtělo, abych

tomu věřil. Ano, pocit pokoje, který přišel z mé volby a po uznání Božího návrhu přiměřeného rozdělení jídla jsem se pustil do jeho přípravy pro nás oba. Když bylo vše připraveno, začali jsme jíst, a musím tady a teď říct, že jsem byl velice dojat chováním tohoto roztomilého psa. Byla tak hladová. Myslím tím, mohl jsi vidět tu touhu po jídle v jejich očích, a přesto se nepohla ani o píď, aby si z něho vzala až dokud jsem jí nenabídl. Jaký příklad sebekontroly a nesobeckého ducha. Jaké pokárání mému sobeckému postoji, který jsem projevil jen malou chvíli před tím, když jsem zápsail o to být ochotný se podělit.

„Ve středu večer se tato nádherná fenka stala moji společnicí a já jsem ji mohl poznávat stále více a lépe. Po celou dobu, co jsme byly spolu nikdy nevrčela ani neštěkala, až jednoho večera bylo pro mě šokem, když jsem ji uslyšel zavrčít, zprvu jemně, ale pak s větší naléhavostí. Nemusel jsem být psím expertem abych pochopil, že se venku něco děje. Vysoukal jsem se ze svého spacího pytle a rozepnul jsem dveře u stanu. Nic jsem neviděl, ale pes najednou začal zuřivě štěkat zatímco se celou dobu díval směrem dolů k jezeru.

„Protože místo, kde jsem byl utábořen, nemělo příliš moc dobrý výhled směrem k jezeru, nemohl jsem vidět co ji tak provokovalo, ať už to bylo cokoli. Postavil jsem se, abych lépe viděl, a uviděl jsem dole u jezera statného samce losa. Bylo nádherné vidět takové zvíře, ale pes mě probudil, protože jej zaregistroval jako nebezpečí a chtěl mě varovat. Nemohl jsem se zbavit dojmu, kolikrát Bůh udělal to samé pro mě, a kdy jsem po celou dobu toto jeho varování ignoroval a nebo svou logikou soustavně odmítal Jeho rady. Znovu jsem se rozhodl učinit Boha svou prioritou a zvolit si Jej jako svého stálého Průvodce.

„Od chvíle, kdy jsem v pátek vyšel na svou túru, jsem byl provázen dvěma průvodci. Pánem vesmíru na jedné straně a psem, kterého Bůh přivedl do mého života na straně druhé. Vyrazil jsem na svůj „Enochův čas“ o den dříve, abych se příležitostně modlil Bohu, když jsem mohl být sám, ale nyní jsem s Ním mluvil neustále.

„Když jsem se začal k Němu modlit a řekl jsem: „*Pane, rád bych byl důslednější v rozmlouvání s Tebou,*“ byl jsem zasažen myšlenkou, že bych s Ním měl mluvit stejně tak, jako bych mluvil s Jimem. A tak jsem na svém výstupu začal s Bohem mluvit hlasitě a On mi odpovídal v tichu mé mysli. Měli jsme nádherný rozhovor. Konečně jsem dosáhl bodu, kdy jsem si uvědomil, že jsem po celou dobu mluvil jen já. Rozhodl jsem se zeptat Boha na otázku, stejně tak, jako bych se zeptal tebe, kdybys šel se mnou na mém výstupu a po celou dobu bych povídal jen já. „*Pane, o čem by sis chtěl povídat?*“ Nikdy předtím jsem takovou otázku Bohu nepoložil.

„Odpověď byla *Nebe*“

„*Nebe?*“

„*Ano, nebe. Připravil jsem tam pro tebe místo.*“

„Pro ty, kteří již četli Evangelium Jana, 14 kapitolu toto není nic nového. Protože v této kapitole Ježíš tvrdí „*V domě Mého Otce jsou mnohá místa*“ a „*Já jdu, abych je pro vás připravil,*“ ale to, jaký tato odpověď měla na mě osobně efekt, nemůže být ani vypsán. Bůh mě miloval a připravil místo pro mě! A když pokračoval, měl mou veškerou pozornost.

„*Můj synu, musíš se učit plně spolehnout na Mě, učit se odevzdat vše ze sebe, vše co jsi, co chceš ... aby jsi získal cele Mě. Pokud jsi ochoten, řeknu ti v každé chvíli co to znamená – za každých okolností. Pouze pokud je tvoje vůle pohlcena do Mé, pokud tvá jediná touha je milovat Mě celým svým srdcem tak, jako miluji Já tebe, pak pro tebe začne nebe na zemi a budeš mít místo se Mnou v nebi.*“

„Když jsem došel k mému traku a otevřel zadní dveře, abych naložil svůj batoh, v tu chvíli skočil pes dovnitř. Zavřel jsem kufr a řekl si, „*Majitel tohoto psa řídí pickup.*“ Nasedl jsem do auta a jeli jsme domů. Doma jsme obdrželi nadšené přivítání, ačkoli musím říct, že se moji nové společníci dostalo více pozornosti než mě. Ano, tam v horách na mě čekali problémy a zkoušky, ale něco bylo jiné a moje rodina si toho okamžitě všimla. Proč? Vrátil jsem se z hor oživen vědomým společenstvím Kristovým. Byl jsme odhodlán nechat se Jím vést každou chvíli mého života a byl jsem ozářen radostí, která přichází ze shody s Ním.“

Tom byl cvičen v přítomnosti Bohy během celého jeho dne. Tato zkušenost je otevřena každému, ale je velice těžké ji získat, pokud jsou naše životy příliš zaměstnány a díky tomu

nejsme schopni slyšet Boží hlas. V horách je snažší Boha slyšet, protože je tam méně rozptýlení. Ale přesto, nemusíš se stěhovat do hor, aby jsi získal tuto „zkušenost hor.“ Můžeme se soustředit na Boží hlas v New York City nebo v Atlantě, pokud jsme ochotni soustředit naši námahu k nalezení klidu. Kdokoli může naslouchat Bohu a odevzdat se Mu, pokud chce.

Rád bych, aby jste se setkaly s Janell. Bylo jí třináct a byla typickým světským dospívajícím, který vyrůstal v „Křesťanském“ domově. Nenáviděla domácí práce, bojovala se svou sestrou a nosila typ oblečení, které přitahovalo pozornost mladých chlapců, včetně „skromných bikin“, jak nám to popisovala. A podobně jako mnozí další dospívající, byla hluboce citlivá. Její touha být Křesťanem byla schována pod pláštěm náladovosti a prostofeké nonšalance člověka, který není v míru sám se sebou nebo s Bohem. A když slyšela o praktickém křesťanství z jedněch z našich přednášek, rozhodla se dovolit Bohu a dát mu příležitost, aby pracoval v jejím životě. Nechám ji teď, aby vám povyprávěla svůj příběh svými vlastními slovy.

„Potkala jsem Sally, Jimovu ženu, a i když to s určitostí nezamýšlela, věci, které řekla se mnou opravdu zatřásly. Ona nemluvila jen tak o Ježíši, ale o svých zkušenostech s Ním. Byla velmi milá a její vlídnost mě k ní přitahovala. Žila životem, po kterém jsem toužila – život, o kterém moji rodiče a ostatní mluvili, ale nebyli jej schopni získat. Mluvila jemně o svém manželovi a synech, a o tom, jak se starali o domácnost, vařili jídla, a dokonce připravovali pro návštěvu, která měla přijít než se vrátila domů.

„Byla jsem zasažena přesvědčením. Její laskavá a jemná slova byla takovým kontrastem vůči sporům, nevlídnosti a řezavému jazyku našeho domova. Ale více k věci, cítila jsem se obviněna ze svých zvyků v našem domově. Nenáviděla jsem domácí práce a vyhýbala jsem se mým povinnostem, dokonce i jednoduchým úkolům jako byl úklid nádobí po obědě. A ta myšlenka, že kluci, a tím myslím *chlapci* by mohli být v něčem lepší než jsem byla já. Bylo to více než jen moje pýcha, která byla zraněna; bylo to usvědčení, že jejich rodina byla opravdu Křesťanská, zatímco moje rodina ani já jsme jimi nebyli. Naprosto trefně jsem uviděla moji potřebu změny, ačkoli ke mě nebylo proneseno ani jediné slovo pokárání nebo výčitky. Zrudlá rozpačitostí a lítostí jsem udělala rozhodnutí změnit se a okamžitě jsem šla pomoci své matce s domácími pracemi, které měly být hotovy.“

Janell toho má více co říct, ale já ji teď na chvíli zastavím, protože chci, abychom si prohlédli její život a viděli jednoduchost evangelia. Bůh zvítězil u Janell ne mocným kázáním z kazatelny, ale tím, že viděla někoho, kdo opravdu odrážel Krista. Byla usvědčena a jednala podle tohoto usvědčení. Neznala hloubky biblických hloubek nebo teologické remíny, ale ovládnuta ochotou žít to málo, co poznala, a to je vše, co od každého nás Bůh žádá. Pokud si udrží toto odevzdání, pak bude zažívat ve svém životě neustálý pokrok, krok za krokem, tak jak Bůh přinese více své vůle k její pozornosti. Ty a já máme ten samý boj. Uděláme to, co od nás Bůh bude žádat? Pokud ano, pak důvěřivé odevzdání a dítěti podobná závislost na Bohu bude přinášet vnitřní pokoj a radost do našich životů, které dalece přesahují světskou jistotu. Nikdy jsem toto neviděl u nikoho lépe, než v životě mého partnera v naší službě, Toma Waterse.

Naše rodiny se spojily s několika dalšími rodinami, abychom strávili den bohoslužby ve vzdáleném horském údolí. Měl jsem vnitřní pocit, že bych měl sebou vzít moje nejlepší kuličkové pero. Jenže, nebyl vůbec žádný důvod pro takovou věc, vzít kuličkové pero na výlet. *Je to směšné*, pomyslel jsem si, ale přesto jsem se podřídil tomuto božskému dojmu. Když naše skupiny aut dorazili ke stezce, pocítil jsem náhlou urgenci, že bych tam parkovat neměl. Bylo to tak silné, že jsem věděl, že musím otočit naše auto tak, aby stálo předkem směrem od stezky. Nikdo nerozuměl tomu, proč jsem byl tak neústupný, a nedokázal jsem to vysvětlit ani sám sobě. Prostě jsem jen musel poslechnout onen vnitřní hlas, navzdory faktu, že způsobilo potíže několika lidem, kteří museli posunout svá auta a přizpůsobit se mi.

Nebyl jsem jedinný toho rána, kdo bojoval se zvláštním vnitřním pobízením. Alane, Tomova žena, cítila pobídku naplnit malou nádobku aktviního dřevěného uhlí až po víčko, kterou sebou nosila ve své ledvince. A i když to udělala, přesto v sobě protestovala. *To je*

hloupé, říkala si. A pak, na včelí štípnutí potřebuješ jen malinký trošek.

Horské údolí bylo nádherné, obklopeno překrásnou horskou scenérií, s majestátnými vrcholky, které nás z blízka zastiňovaly. Bylo to místo jednoduché krásy, která přitahovala naši mysl ke Stvořiteli a dala nám vytušit malost lidskosti a naši potřebu Spasitele. Právě tam, uprostřed vznešenosti hor, jsme studovali a diskutovali o životě Valdenských Křesťanů, kteří během Temného Věku utekly před pronásledováním do hor a divočiny. Tito mimořádní Křesťané chránili po staletí světlo Božího slova a zkušenost pravého Křesťanství před jeho naprostým vyhasnutím. Po skončení naší diskuse a inspirování horami, na které jsme se dívali po celý den, se větší část naší skupiny rozhodla vystoupit na vrchol skalnatého vrcholu. A protože jsem nebyl v blízkosti scény, která se udála, nechám Toma, aby vám ji povyprávěl.

„Šel jsem se svým synem, který byl tehdy ještě dosti mladým. V horní části naší cesty jsem si uvědomil, že tempo, kterým jsme se vydali bylo pomalejší než u většiny, a tak jsme ustoupili stranou na této úzké stezce, abychom nechali ostatní projít. Nešťastně jsem ale pobouřil hnízdo sršňů. Tento druh, na který jsem stoupl je velice agresivní a budou bodat svou jed až dokud sražení nebo zabiti. V tuto chvíli jsem se ale obával jen o svého syna, a doslova jsem jej vyhodil na zpět na ztezku k přátelům, abych jej zachránil z nebezpečí. Jakkoli, pro sršně to byl dostatečně dlouhý čas k jejich práci! Zjistil jsem, že mám dva ošklivé štípance ve své tváři. Nikdy před tím jsme neměl žádné reakce na tato štípnutí, ale tentokrát jsem cítil okamžité opuchání mé tváře a krku a díky svému medicínskému pozadí jsem věděl, že jsem zakoušel anafylaktický šok a mohl jsem velmi lehce umřít, tady, v těchto nádherných horách před tím, než by se mi dostalo pomoci. Musel jsem se dostat dolů, a *rychle!*

Sally byla v údolí, když se podívala na skupinu na horském úbočí. Viděla náhlý rozruch a okamžitě věděla, že se něco stalo – něco strašlivě hrozného. Vyskočila na nohy a popadla ledvinku, ve které byla zásoba první pomoci včetně kontajneru s čárklem – právě ten, kterou díky božské prozřetelnosti Alane naplnila. Vedl jsem skupinku k vrcholům hor a z mé ptačí perspektivi blízko vrcholu jsem mohl vidět Sally, jak utíká k úpatí hory – říká Jim. Pak jsem slyšle pokřikovat, že tom byl zraněn. Rychle jsem běžel dolů po horské pěšině. Bůh mi musel dát křídla, protože jsem doběhl k Tomovi chvíli na to, kdy k němu přiběhla Sally. Byl to strašně stresující pohled. Jeho tvář byla tak hrozně zohavená, že jsem jej sotva poznal. Sotva dýchal a jeho celé tělo se křečovitě tuhlo a otékalo. Sally aplikovala čárkl (dřevěné uhlí) a Alane ji v tom pomáhala. Tom, v těchto šílených chvílích a mezi vzdechy mě instruoval, jak použít moje pero k provedení nouzové tracheotomie. Poslouchal jsem a ochotně jsem souhlasil s tím, že to udělám, pokud bude potřeba, ale chtěl jsem vyčkat až do doby, kdy by nebylo absolutně žádné jiné volby.

„Tome, ty nezemřeš!“ Tvrdil jsem mu. Věděl jsem, že nás Bůh spojil do společné služby, a vzpoměl jsem si na zaslíbení, které říká Bible a které jsem mu opakoval. „Tome, *jeden by honiti mohl tisíc, a dva zahnutí deset tisíců? Bůh chce mě a tebe použít k dobytí desetitisíců. On s tebou ještě neskončil!*“ Řekl jsem to s přesvědčením, protože jsem nyní věděl, proč jsem měl to nutkání otočit své auto směrem z výjezdu. Odůvodnil jsem si to, protože kdyby měl Tom zemřít tady v divočině, Pán Bůh by neučinil takovou přípravu k jeho záchraně. Věděl jsem, že Bůh připravil cestu úniku a během toho jsem se snažil ztišit utrpení mého přítele. Tom říká,

„Jimova slova byla uklidňující. Stál jsem tváří tvář smrti, a přesto jsem byl naprosto pokojný. V ten den jsem se odevzdal do Boží vůle a teď, u prostřed krize jsem byl stále pokojný, ochoten ukončit svůj život tam, u prostřed hor, pokud by to Bůh takto pro mě připravil. Toto nebylo falešné chvástání, ale výsledek pěstovaného vztahu odevzdání budovaného v průběhu času. Nyní toto „cvičení“ přeneslo své ovoce pokoje, zatímco bouře nesnázi zuřila. Chápete? Když hledíte smrti do tváře, nemůžete lhát sami sobě a říkat si, že je vše v pořádku a že jste připraveni zemřít, pokud tomu tak není.

„Po té, co mě skupina donesla dolů do údolí, bylo jasné, že jsem byl v šoku. Nechci to příliš dramatizovat, ale mnoho lidí zemřelo za civilizovanějších okolností, než v jakých jsem se nacházel. Položili mě na zem a zvedli mi nohy, ale Sally tuto formu léčby rychle vyloučila. V otázce šoku by to mohl být standardní postup, ale při pohledu na můj respirační stav, který

se ještě více zhoršil, když moje zvednuté oteklé nohy odváděly vodu do mého těla bylo jasné, že moje poloha musela být přesunuta. Aby se můj lymfatický systém správně nastartoval a pomohl s otokem, potřeboval jsem chodit. Jim a další přátelé mě chytli každý na jedné straně, a takto jsem byl z poloviny vlečen a z poloviny nešen, když jsem se vrávorajíc pokoušel dojít k Jimovu autu. Se spěchem mě naložili na zadní sedadla, Sally a Alane vyskočily vedle mě a snažili se rozmasírovat otoky z mých rukou. V tu chvíli jsem to nevěděl, ale otok byl natolik vážný, že obě ženy, které jsou registrované sestry se obávaly, že jsem měl v měkkých tkáních tolik tekutiny, že to bránilo mému kardiovaskulárnímu systému rozesílat kyslík do traumatizovaného těla. K doktorovi jsme přijeli včas, kde jsem byl stabilizován a brzy zotaven.

„Jsem dnes tady, kvůli vynaloženému úsilí, které Bůh učinil v můj prospěch, aby mi zachránil život. Stojím ohromen láskou, kterou má Bůh pro každého z nás a jsem provždy vděčen mnoha mě drahým lidem, kteří se naučili jak být *spojeni* s Bohem a *přijali* Jeho poselství, takže můj život mohl být ušetřen. Bůh mohl učiniti mocný zázrak bez lidského zapojení, ale On si zvolil použít lidské bytosti k vykonání Jeho plánu pro můj život.“

Připojení a přijímání je cestou života, moji přátelé, vlastně jedinou cestou života. Pokud budeš pěstovat tuto zkušenost, budeš také mít příběhy k vyprávění o tom, jak tě Bůh použil v mocném způsobu. Už nikdy více nebude tvůj život vypadat jako bez kontroly nebo bez cíle, smyslu, protože Bůh vesmíru tě povede, bude tě řídit a doprovázet každým dnem. „Důvěřuj v Hospodina celým svým srdcem; a nespolehej se na svou vlastní moudrost. Na všech svých cestách Jej uznej a On bude řídit tvé cesty“ (Příslaví 3:5,6)

AKTIVITY TŘETÍHO TÝDNE

Neděle:

Chvilé osobní modlitby: Požádej Boha o Jeho moudrost, když budeš číst tuto kapitolu. Uplatňování těchto principů se bude lišit s jednotlivci a ty potřebuješ moudrost z výšin, abys mohl splnit svůj úkol daný pro tvůj život.

Aktivita: Čti kapitolu „Připojení a Obdržení“

Reflexe: Jaká zkušenost nejvíce představuje tvůj vztah s Bohem? Jak by jsi reagoval v otázce krize života a smrti v divočině? Představ si sám sebe v rozdílných rolích. Kdybys byl záchrance, poslouchal by jsi Boží vedení, i kdyby to nemělo dávat smysl? Pokud by jsi byl Tomem, přijal by jsi klidně smrt, protože důvěřuješ Božímu soudu? Zachytil jsi tu představu o tom, co zanemá a jaká vlastně je ta pravá závislost na moci, která stojí mimo tebe?

Pondělí:

Chvilé osobní modlitby: Po hledání Boha tohoto rána si vzpomeň na Tomovu zkušenost. Rozmlouvat s Bohem je odměňující, ale naslouchat Bohu a slyšet co má na mysli On může přinést daleko větší odměnu. Udělej maximum pro to, aby jsi strávil nějaký čas nasloucháním Bohu tohoto rána.

Aktivita: Dnešní aktivity budou od tebe vyžadovat nejen to, abys byl citlivým ke svému vlastnímu duchovnímu stavu, ale také úpřímný ve tvém osobním hodnocení. Vidíš, po tom, co jsme se naučili jak se odevzdat Bohu, problému, kterému čelíme je otázka důslednosti. Můžeš opustit svou osobní pobožnost a náhle si uvědomit, že jsi vlastně od chvíle, kdy jsi se zvedl ze svých kolen nechal Boha za sebou. Tvůj úkol pro dnešní den je sledovat, jak dlouho dokážeš pobývat v přítomnost Boží od svého času osobní pobožnosti v průběhu dne. Tvým přáním by mělo být vidět zda je tvé spojení s Bohem na vzestupu, ale nenech se odradit, pokud se ti zdá, že si Jej rychle ztratil. V tu chvíli, kdy si uvědomíš, že jsi Ho ztratil, zastav se, znovu se s Nim spoj a zkus to znovu. Pracuješ na tom, aby jsi zvítězil nad zvyky, které jsi žil po celý svůj život, a i když si tak moc přeješ změnu, v mnoha případech to není okamžitá zkušenost.

Reflexe: Je to nepříjemné, neohrabané pokoušet se a zůstat v neustálé závislosti?

Našel jsi již nějaké odměny života ve svém odevzdání?

Úterý:

Chvilé osobní modlitby: Jak se ti včera dařilo? Jdi teď za Bohem a zeptej se Její, jak sis vedl. Zeptej se Její, co můžeš udělat pro to, abys udržel Jeho přítomnost na delší časové údobí.

Aktivita: Nyní nastal čas implementovat vše, o čem se s tebou Bůh podělil ve tvém modlitebním čase dnešního rána. Veškerý záměr a cíl této knihy je, aby ses naučil závislosti na Bohu. Já nemám moudrost k tomu, abych tě vedl, ale On ano a On tě povede, pokud mu to dovolíš. Pokud si nejsi jist, o co tě Bůh žádá, vrať se zpět k Němu, aby ti dal více instrukcí. A co dělat, pokud ti nedal žádné nové instrukce? Bůh ti nemusí dávat instrukce v těch věcech, ve kterých už znáš Jeho vůli pro sebe.

Reflexe: Našel jsi, že být závislým na Bohu v Jeho vedení tě činí více citlivým posluchačem Jeho hlasu? Pokud ano, představ si, jak citlivým by ses mohl stát, kdybys vyrůstal v nedůvěře svému vlastnímu soudu a moudrosti a pěstoval si naprostou závislost namísto toho.

Středa:

Chvilé osobní modlitby: Pokračuj ve své snaze slyšet Boží hlas v hlubokém a osobním způsobu. Pokládej čas, který strávíš s Bohem každé ráno jako setkání s neobyčejnou osobou. Pamatuj si, že nevyhledáváš rozvoj náboženství ale vztahu.

Aktivita: Dneškem se chceme začít učit být nedůvěřivými vůči svému „Já“, sebe sama, a tak požádej Boha, aby tě učil citlivým. Pokus se dnes najít několik situací, které obvykle děláš, aniž bys o nich dokonce i přemýšlel, aktivity, které pokládáš za „bezmyšlenkovité“, podobně jako zvednutí zvonícího telefonu, jít po schodech namísto abys jel výtahem, nebo dokonce odpovídání na jednoduché otázky přicházející od tvé ženy. Vem je, a popros Boha, „Pane, co bys chtěl, abych udělal?“ Viz, jestli Jeho vzor pro tvé jednání není odlišný od toho, jak jsi to dělal až doposud.

Reflexe: Objevil jsi, že Boží vzory pro dokonce i jednoduchá jednání byly vyšší, než jsi si předtím dokázal uvědomit? Bůh mi v minulosti ukázal, že se zajímá i o tón mého hlasu, můj postoj, a dokonce i o moji řeč těla, protože skrze všechny tyto věci tlumočím poselství o mém nebeském Otci daleko výrazněji, než by to dokázala má samotná slova.

Čtvrtek:

Chvilé osobní modlitby: Požádej Boha o povzbuzení k ukřižování tvé vlastní vůle. Závislost na Bohu je tou nejkrásnější věcí, kterou můžeme zakusit, a přesto, pro mnoho lidí je to ta nejtěžší věc udržet se v hranicích nové zkušenosti, protože to velmi křížuje jejich vlastní vůli zůstat poslušným někomu jinému – Bohu, ano, dokonce i Bohu. Vyžaduje to kuráž k potlačení naší umíněnosti a zvolit si udělat to, co je nejlepší, i když to vždycky tak necítíme.

Aktivita: Dobře, tento týden jsi vykonal hodně těžkou práci, a tak dnešní úkol je lehčí přirozenosti, ačkoli zcela určitě ne nepodstatný. Dnes se potřebujeme naučit těšit se z Pána. Mnozí z nás usilují o dosažení tohoto cíle, a protože jsme zatím ještě nedosáhli plné hloubky zkušenosti, po které toužíme, zdvojnásobíme naši intenzitu snahy až do vyčerpání. Není nic špatného na stanovení si vysokých cílů, protože Pán Bůh by s námi chtěl dosáhnout mnohem větších cílů, než které si umíme představit, ale Křesťanská zkušenost má být jednou z radostí a pokoje během naší cesty směřující k nebi a ne jen a pouze tehdy, kdy dojdeme cíle naší cesty. Přemýšlej o nejlaskavějších, nejvíce milujících a nejhlouběji chápaných rodičích, které jsi kdy viděl. Bůh je mnohonásobně milující a schopen ti porozumět, zrovna tak jako dobří rodičové, a představuje normy, které je potřeba pozvednout, vyvýšit. Proto, tak dlouho, jak jsi jen ochoten udělat cokoli, o co tě právě teď požádá, v tuto chvíli, buď ujištěn, že v Něm přebýváš a že se On na tebe usmívá. Usiluj dnes o to být Jemu blíže, a těž se již z poznání, že jsou to už týdny, kdy Její hledáš a že jsi ušel kus dlouhé cesty od toho, kde jsi byl před tím a jsi dnes, a že Bůh je tebou potěšen. Pamatuj, že „ten, který započal dobré dílo v tobě, bude ho konat až do dne Ježíše Krista“ (Filipenským 1:6)

Reflexe: Jsi schopen představit si Boha, jako milujícího Otce spíše než jako přísného soudce? Pamatuj si, že naše postoje mají obrovský vliv na naše jednání. Je nemožné milovat někoho, kdo nás děsí. Pokud máš pocit, že se k Bohu nemůžeš přiblížit, pak k Němu přistup a vyznej tyto strachy. Ježíš řekl, „Já potáhnu každého člověka k sobě.“ A právě proto, že se rozhodl číst tuto knihu je faktem, že máš zájem o Boha, což dokazuje, že tě Kristus přitahuje svým velmi osobním způsobem. On touží po společenství s tebou. Jsi ochoten dovolit Kristu přistoupit blíže, aby bylo vytvořeno přátelství?

Pátek:

Chvilé osobní modlitby: Ujisti se, že přinášíš Bohu své opravdové životní problémy. Pokud tě trápí rozbroje, které jsi měl nebo máš se svým přítelem, předlož tyto k nohám Ježíše Krista a hledej Jeho moudrost. Pokud jsi byl zraněn, přines tyto pocity také. Někdo jednou popsal ty, kteří nesou své potíže, problémy a trápí se sami, jako člověka, který nesl obrovské břemeno. Když tento nešťastný člověk nesl tento náklad sám, jiný člověk, řídící nákladní auto jej pozval, aby se svezl s ním. Po chvíli dožadování, aby naskočil na korbu, se tento člověk konečně pohodlně usadil, ale po celou tu dobu stále držel toto své břemeno. Řidič po chvilce jízdy zvolal, „Proč nepoložíš své břemeno dolů?“

„Oh,“ odpověděl ten muž, „bylo by to příliš moc od vás očekávat, že povezete mě i moje břemeno.“

Pojďme jednat s větší moudrostí, než s jakou jednal onen člověk.

Aktivita: Dnešním námětem je Aktivita. Po dlouhou dobu bych brával Ježíše se mnou ihned až k bodu, kdy by začala moje skutečná práce toho dne, a pak bych Jej posadil kousek stranou, tak abych mohl dodělat svou práci. Po té, co jsem se naučil zahrnout Ho do všech svých aktivit, vběhnul jsem do opačného problému – váhání - jednat tehdy, kdy mě On řídí, protože jsem si udržoval nedostatek důvěry. Pracuj dnes v jakékoli z těchto dvou problémových míst, ve které se najdeš. Požádej Boha, abys byl citlivým zahrnout Jej do všech svých plánů a aktivit. Pak vykroč vírou a důvěřuj Mu, když uslyšíš Jeho hlas. Jediná věc, která budeje důvěru je experimentovat a vidět, zda můžeš Bohu důvěřovat.

Reflexe: Byl jsi schopen udělat jakýkoli pokrok v těchto dnešních bodech? Důvěřovat Bohu se nám může jevit jako obtížná, nezvladatelná věc, ale může být překvapením, když zvážíme veškerý čas, kdy jsme důvěřovali sami sobě a jak často jsme padli přímo na svou tvář. Dokážeš se rozhodnout dovolit Bohu, aby měl více kontroly nad tvým životem od teď a na pořád?

Sobota:

Reflexe: Užij si odpočinku od svých aktivit a zkus si udělat mimořádnou chvíli s Bohem. Víkend nám častokrát dopřává chvíli, kdy si můžeme vyjít do přírody, kde majestátnost stvoření poukazuje na cestu ke Stvořiteli samotnému. Mám naději, že jsi měl požehnaný týden osobního růstu.